

Allers Familie-Journal

Skablonmaleri.

MODEL .

Denne side klæbes paa stivt papir, f. eks. tegnepapir. De forskjellige smaastykker med bokstaver, tal og ornamentstykker klippes ut, og i alle disse stykker klippes nøiagtig de smaa, trekantede indhug som vist paa tegningen.

Derefter skal alt det sorte skjæres ut. Det maa gjøres med en skarp kniv, og som underlag brukes et stykke glas. Pas saa paa, at „baandene“, de smaa, hvite stykker i bokstaverne, ikke skjæres over, og skjær likeledes ornamentstykkerne pent ut.

Hos farvehandleren kjøpes for nogen faa øre tørt sort (pulver), lidt rødt, blaat eller andre farver. Disse farver røres ut i vand paa en skaal, og der tilsættes litt lim, gummi eller

dekstrin saa meget, at naar farven er tør paa papiret, den da ikke smitter av. Med en liten pensel, ikke for langhaaret og med ganske litet farve i, males der saa gjennem det utskaarne i skablonerne de smaa, gjennemskaarne stykker med bokstaverne osv.

Paa det stykke papir, hvor bokstaverne skal males, maa der trækkes to parallelle, svake streker med blyant eller trækul, som let kan viskes ut igjen, og avstanden mellem disse to streker maa være nøiagtig den samme som mellem de smaa indsnit paa bokstavskablonerne, altsaa bokstavernes høide. Efter disse streker maa alle skabloner sættes, før der males.

Tilslut lægges „baandene“, de smaa, hvite styk-

ker i bokstaverne, over med den samme farve som bokstaverne er malt med, saaledes at bokstaven blir „hel“.

Vil man bruke ornament-skablonen til pynt om bokstaverne, maa denne først rettes ind efter strekerne og saa males f. eks. i rødt. Naar det malte ornament saa er tørt, males bokstaven f. eks. i sort ovenpaa efter at være rettet ind efter strekerne.

En O faar vi ved at sætte kommategnet til Oen. W ved at sætte to Ver sammen. I talrækken er nul det samme som O og 9 sekstallet vendt om.

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 10

9 mar's 1916.

40. aarg.

„Godnat“. Efter fotografi.

En vild rose.

Av

E. A. Rowland.

(Autorisert oversættelse.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Mary Ballaston er blit bedraget og forlatt av sin mand, en fordrunken musiker, i en liten by, Rivington, i England. I truppen er der en ung mand, Dering, som ønsker at hjelpe Mary, og da han vet at hun ingen penger har til at betale for sig i hotellet, lægger han en konvolut paa bordet og sier at den er fra hendes mand.

Det var langt over midnat, da han endelig rev sig løs fra sine tanker. Han reiste sig, og etter at ha tat paa sig sin ulster igjen, for kaminen var slukket for længe siden, satte han sig ved et bord og tok frem noen brever.

Han smilte mens han læste et av dem; det var temmelig langt og skrevet med en fin, gammeldags skrift.

„Kjære, gamle mor,“ mumlet han, da han hadde læst brevet tilende; „det er virkelig ogsaa en skam av mig, at hun har maattet vente saa længe paa brev. Jeg vil skrive til hende straks — om ikke for andet, saa for at hindre en ny sending av varme ves-ter og flonelsundertøi. Jeg har faat saa meget, at jeg kunde aapne en trikotageforretning!“

Han tok en pen og begynte at skrive:

„Min egen kjære mor!

Ja, jeg vet at jeg er en styg, doven gut, men du tilgir mig vel, ikke sandt? Tusen tak for alle dine nyheter og for alt det du har sendt, men send nu endelig ikke mer foreløbig. Jeg har alt hvad jeg behøver. Juledag var jeg i kirken og tenkte paa dere alle i det kjære, gamle hjem. Jeg har overflod av penger, kjæreste mor. Du vet jeg faar en god gage, og jeg er blit en ganske flink violinist. Gamle Marini hadde ret — der er intet som utvikler en saa godt som øvelse og erfaring. Vi spiller forskjellige stykker hver aften, saa du kan forstaa jeg har meget at gjøre. Si til Lauri, at hun skal sende mig et par linjer. Forrige uke hadde jeg brev fra tante Jane. Undertiden ler jeg ved mig selv naar jeg tenker paa hendes og onkel Ruperts rædsel, hvis de visste at jeg reiser om med et anden rangs operetteselskap og faar ukeløn likesom andre almindelige dødelige. Du er en engel, elskede mor, fordi du har latt mig følge min lyst uten at bebreide mig noget! Men jeg er ræd for, at du snart vil undre dig over, at jeg aldrig kommer til Hungerford og at jeg er saa litet hjemme. Da kommer stormen!

Tante Jane var meget optat av en ny, ung pike, hun var blit kjendt med et eller andet sted. Formodentlig igjen en hustru for mig! Stakkars tante Jane! Har hun fortalt dig noget om denne nyopdagede, unge dame — en viss miss Isabel Marston? Hvis du endnu ikke har hørt noget om hende, saa faar du det snart. Denne mønsterværdige, unge dame hun har opdaget, skal naturligvis med vold og magt være et parti for mig — kjære, enfoldige, gamle tante! Som om en mand nogensinde vilde ta imot sin skjæbne paa den maate! Hvis jeg nogensinde gifter mig —“

Her stanset mr. Dering med at skrive, og lænet sig tilbake i sin stol. Han faldt i dype tanker og blev først revet ut av dem, da uret ute i byen slog to. Saa bøide han sig igjen hurtig over brevet.

„Men la os bare ikke tenke paa det nu.

Det ligger langt ut i fremtiden. Det er bedre at holde os til nutiden og mine nuværende planer. Jeg har faat tilbud om at reise med selskapet til Australien i nogen faa maaneder. Jeg har endnu ikke tat nogen bestemt avgjørelse, men hvis du ikke har noget imot det, kjære mor, saa vilde jeg svært gjerne reise med. Jeg har godt av at komme litt omkring i verden, og jeg blir i høiden borte i seks maaneder.

Send mig omgaaende et par ord til svar, kjære mor, for jeg vil gjerne gi Maxwell besked i denne uke. Jeg haaber du ikke vil motsætte dig det. Naturligvis kommer jeg en liten trip ned til dig før jeg reiser. Det er meningen at reisen skal foregaa sidst i januar eller først i februar.

Nu maa jeg slutte, min egen kjære mor — det er svært sent. Pas nu endelig godt paa din dyrebare person! Si til Lauri, at næste gang skriver jeg til hende.

Din hengivne søn Paul.“

Han la brevet sammen, puttet det i en konvolut og adresserte det til „Lady Emily Hungerford, Heron Abbedi, Birchdale — shire“, og da han hadde gjort dette, klædde han av sig og la sig. Han laa længe og stirret op i taket, men endelig blev han søvnig.

„At la hende reise til den anden ende av verden og tape hende av syne for alltid — det var det sidste han tenkte, før sønnen indfandt sig og indhyllet ham i en tilstand av bevisstløshet — „ikke at vite, hvorledes hun har det — eller hvad hun foretar sig — nei, nei, det kan jeg ikke! — Det er den rene galskap — det vet jeg godt — fuldstændig galskap — men jeg kan ikke andet. Jeg vil forsøke gradvis at helbrede mig selv for denne galskap, men jeg maa først overbevise mig om hvor det blir av hende. Jeg maa gjøre noget for at lette hende tilværelsen. Jeg vet ikke hvorledes jeg skal bære mig ad med det, men tiden vil vel lære mig det. Ialfald maa jeg være i hendes nærhet.“

Og nu gled det mørke, taakede værelse litt efter litt bort fra hans syn. Mary Ballastons sorgmodige skjønnhet slettedes ut av hans hjerne og han laa i en fast, tryg, drømmelos søvn, indtil morgenlyset og en skarp banker paa døren vækket ham til nyt liv og en ny dag.

Mrs. Ballaston kom ikke til at reise denne søndag. Da hun vaaknet følte hun sig altfor syk til at staa op.

Vertinden, som var blit bløtgjort ved den fempundsseddel, som fra Mary var vandret over i hendes besiddelse, viste sig meget medfølelse og anstrengte sig av bedste evne for at gjøre det saa godt som mulig for sin usedvanlige leier.

Paul Dering fik ikke vite noget om mrs. Ballastons sygdom, før han kom paa stationen. Her fik han vite det av direktøren, som hadde faat en billett fra Mary, hvori hun bad ham bringe hendes mand den meddelelse, at hun ikke var istand til at reise paa de første dage.

Dering mottok i taushet denne etterretning, og han gjorde heller ingen bemerkninger da direktøren uttalte sig i meget skarpe uttrykk om Hugh Ballastons adfærd. Hvis han hadde kunnet bli tilbake, uten at det vilde ha vakt opsigt, vilde han inderlig gjerne ha gjort det; men han glemte aldrig at ta det største hensyn til Mary, og man vilde ha undret sig over hans tilbakeblivelse. Han reiste derfor med resten av selskapet til Silchester og tilbragte nogen meget ubehagelige timer. Han besluttet at reise tilbake til Rivington bare for at forhøre sig om hvorledes hun hadde det. Der

gik et tog omtrent klokken fire, og han besluttet at reise med det. Tiden til det gikk tilbragte han med at forsøke paa at læse nogen aviser oppe paa det lille hotel, hvor han hadde tat ind.

Netop da han skulde til at gaa fra sig selv av utaalmodighet og spænding, blev det meldt ham, at hans direktør ønsket at tale med ham angaaende viktige forretninger.

Dering bad ham komme ind, og fikk straks høre hvad der var hendt. Ballaston var forsvundet. Der var intet spor av ham at finde i hele byen. Den omtalte dame var ogsaa forsvundet, og der kunde ikke være tvil om hvad der var hendt.

„Og den stakkars, unge frue ligger syk i Rivington! Denne slyngel burde hænges!“ sa direktøren, da han hadde endt sin beretning. Saa begynte han at tale om grunden til sit komme. „Men nu maa hun jo faa vite det — og hvem ialverden skal meddele hende det? Det er ingen av damerne jeg kan sende, De vet jo at ingen av damerne slaar paa en venskabelig fot med mrs. Ballaston. De er saa altfor forskjellige fra hende — og det er vi allesammen undtagen De. De er nu ogsaa av en anden sort end alle vi andre, Dering, og derfor er det jeg kommer til Dem.“

Direktøren tidde, og mr. Dering saa et øieblik i taushet paa ham.

„Ønsker De at jeg skal bringe mrs. Ballaston denne meddelelse?“ spurte han med lav stemme.

Direktøren nikket.

„Ja netop,“ sa han.

Paul Dering tidde længe. Han stod overfor en meget vanskelig oppgave. Tanken paa hendes sorg, hendes ydmygelse, hendes lidelser var frygtelig for ham. Men nu kunde det ikke lenger skjules for hende. Hun maatte vite alt. Og da var det bedre at meddelelsen kom fra ham end fra nogen av de andre — han kunde kanskje overbringe hende budskapet paa en mer taktfuld maate og litt mer hensynsfuldt. Han hadde en instinktmaessig følelse av, at Mary heller vilde høre budskapet om sin mands forsvinden av ham end av nogen anden.

Han trak pusten dypt og sa:

„Jeg skal gjøre mit bedste, Maxwell. Det er ikke nogen let oppgave, men jeg skal gjøre mit bedste.“

Direktøren takket ham.

„Det gjør mig meget ondt for den stakkars, unge dame. Ikke fordi jeg tror, at tapet av ham kan være andet end en lettelse for hende; men hun er jo saa fordømt stolt, og hun vil lide i stilhet og — vet De hvad, Dering, jeg tror ikke han har etterlatt en eneste øre til hende. Kan De ikke se at faa vite litt om hendes økonomiske forhold og saa underrette mig om det, saa skal De ha tak. Meget kan jeg ikke gjøre, men kanskje litt, og —“

Paul takket manden for hans venlighet, og saa skiltes de.

Det var sent før han kom til Rivington — altfor sent til at kunne gjøre andet end gaa til døren til det pensionat, hvor Mary bodde, og spørre efter hende. For at undgaa al misforstaaelse og sladder foregav han at ha glemt noget i sit tidligere værelse, og spurte bare likesom tilfeldig i samtalens løp efter mrs. Ballaston.

Hun laa fremdeles syk av feber.

Han gikk meget ulykkelig bort, og talte timerne til næste morgen. Han hadde besluttet hvad han vilde gjøre; han vilde be hende om tilladelse til at føre hende til hans mor. Hun trængte til en kvindes medfølelse og en kvindes hjelp — hun var jo ganske alene. Og hun vilde sikkert gaa ind paa hans plan.

Hans hjerte banket sterkt under indtrykket av forskjellige følelser, da han næste dag

begav sig til pensionatet. Først nu følte han helt ut, hvor pinlig og vanskelig den opgave han hadde paatat sig var.

Det var ikke saa tidlig paa dagen — han vilde la hende faa ro om morgenen, for hun trængte jo til alle sine kræfter. Halvt dumpt og utydelig lød klokken i hans ører, da han ringte paa. Døren blev aapnet. Han spurte efter Mary, og bad om at faa tale med hende.

„Mrs. Ballaston? Aa, sir, hun er reist. Hun reiste imorges, stakkars, unge dame — og hun var dog saa syk! Hun er vel sagtens reist til sin mand. Han er en fin herre, maa jeg si. Hun kunde næsten ikke røre sig — men der kom vist et brev fra manden, og saa stod hun op og gik ut, før jeg kunde hindre det. Jeg forsikrer Dem, at uttrykket i hendes ansigt skar mig i hjertet. Hun lever saamen ikke længe — slik som hun saa ut —“

Men Paul Dering hadde allerede vendt sig bort, dypt betat av skuffelse, av sorg og angst. Syk, ubemidlet, alene i verden! Hvad vilde hendes skjæbne bli? Hvor skulde der bli av hende? I det første øieblik var han rent overvældet av sorg og bestyrtelse. Han visste ikke hvad han skulde gjøre.

Det var en bitter skuffelse, og i den sorg og længsel som nu betok ham, følte han klart hvor meget denne kvinde var for ham, hvor inderlig og dyp hans kjærlighet til hende var og hvor pinlig den tanke var for ham, at han hadde mistet hende — kanskje for alltid.

III.

„Her er brevene, Dawson. Sæt et utenlandsk frimerke paa det ene og si til Maria, at hun tar med sig tilbake nogen ti-øres frimerker. Og hør, Dawson, har De lagt bøkerne op paa mr. Pauls værelse? Brænder ilden i kaminen godt? Hvor kjedelig det er, at jeg skal være saa forkjølet netop idag, da min søn kommer hjem!“

Lady Emily Hungerford hadde vist hundre ganger om morgenen uttalt den samme beklagelse, men hun sa det hverken grættent eller ærgerlig. Hun var den gladeste, venligste kvinde i verden; ikke engang en alvorlig bronkitis kunde skjule denne kjendsgjerning, og hun var mild og elskværdig mot alle lög enhver og eide et lyst og muntert sind. Hun var en moderlig kvinde med et aapent, vakkert ansigt; hendes haar, som bare var ganske litet graasprængt, var strøket tilbake fra panden i bløte, skinnende bølger; hendes ansigtsfarve var saa frisk, som om hun hadde været en ung pike, og hendes vakre, virksomme hænder var hvite og kraftige og meget tiltalende at se paa. Hendes datter Lauri og hendes kammerpike Dawson hadde ved forenede kræfter faat hende til at bli i den hyggelige, smakfulde dagligstue, hvor luften var opfyldt av blomsterduft og gjennomvarmet av en lystig brændende kaminild.

Fra samme kilde stammet det hvite uldsjal, som laa om lady Emilys skuldre. Hvis hun hadde faat lav til ot følge sin egen lyst, saa stod hun nu i sin skindkaape paa peronen ved den lille station Birchdale og ventet paa Londonertogets ankomst og hendes elskede søn Paul.

„Det er vist næsten fire maanedes siden mr. Paul var her sidst,“ sa Dawson, idet hun tok brevene fra bordet.

„Det har forekommet mig som fire aar,“ sa lady Emily med et suk, som helt ut beviste hvor meget hun hadde savnet sin kjære, vakre gut.

„Undres hvor længe han blir hjemme denne gang, mylady?“ spurte Dawson litt spidst.

Hun hadde aldrig bifaldt mr. Pauls om-

flakkende liv under et paatat navn — det forekom hende saa aldeles meningsløst. Paa Heron Abbedi var der ingen hemmeligheter, hvori Dawson ikke var indviet, og skjønt Paul Dering Hungerford ikke hadde betrodd sig til andre end moren og søsteren dengang han — ivrig tilskyndet dertil av sin gamle musiklærer og ven — besluttet for en tid helt at hellige sig til at studere musikkens paa forskjellige maater og lære livet at kjende fra flere sider, saa varte det dog ikke længe før mrs. Dawson blev indviet i hemmeligheten og hjalp de sammensvorne med at holde Pauls gjøren og laden hemmelig for alle, men især for sir Rupert og lady Hungerford, der bodde i et stort, litt skummelt hus, omtrent en fjerdings vei fra Birchdale, og som av alle paa egnen blev betragtet som honoratiores.

Paul var arving til sin farbrors titel og penger, og som følge herav betragtet baade hans onkel og hans tante ham som deres private eiendom.

Det var det største under i verden, at Paul Hungerford ikke var blitt en ubehagelig og uelskværdig, ung mand. Hans mor hadde gjort sit bedste for at ødelægge ham, og det samme hadde hans søster og Dawson gjort — skjønt den sidste ivrig vilde ha benegtet denne kjendsgjerning — og hans lærere, hans kammerater, alle som han var kommet i berøring med, hadde gjort sig skyldig i det samme. Han var født efter sin fars død, og var sin mors øiesten.

Og da det spæde barn blev til en stor gut, og gutten gradvis blev til mand, blev morens kjærlighet endnu dypere og inderligere.

Guttens ømme kjærlighet til moren var meget pen og rørende. Naturligvis spaadde alle, at der aldrig vilde komme noget godt ut av ham, og lady Hungerford, sir Ruperts hustru, var den ivrigste av alle til at komme med spaadomme i denne henseende.

„Emily er saa svak; hun forstaar slet ikke at opdra sine barn. Paul skulde opdrages meget mer bestemt og ha meget strengere tilsyn, og naar man betænker den fremtid der venter ham, saa — ja, saa synes jeg sandelig hun burde tillate Rupert at ha et ord med at si angaaende guttens opdragelse.“

For Paul blev ikke sendt til nogen offentlig skole. Han læste i nogen aar med presten i landsbyen, og saa fik han privatlærer, indtil den tid kom, da han skulde til Oxford.

„Der blir aldrig noget av de gutter, som ikke begynner sine studier i Eton eller Harrow!“ sa lady Hungerford.

Men for en gangs skyld spaadde hun galt. Det viste sig, at Paul Hungerford virkelig var noget værd. Han fik bedste karakter til sine eksamener og blev rost og fremhævet av alle sine lærere. Og da han var fire og tyve aar kom han hjem til sin mors hus.

Lady Hungerford, som hadde spaadd saa daarligh for hans barndom og tidligste ungdom, vilde nu gjerne arrangere hans fremtid efter sit hode.

„Paul maa gifte sig — og gifte sig snart,“ forsikret hun. „Jeg skal nok finde en hustru til ham. Emily vil holde ham inde-spærret i sin dagligstue og han vil saamen aldrig faa se et fremmed menneske.“

Dawson snøftet alltid haanlig naar mylady fortalte hende, hvad der var blitt sagt oppe i det store hus.

„Det forekommer mig, at hendes naade godt kan spare sig al den uleilighet. Mr. Paul vil saamen ikke gifte sig for at behage hende eller nogen anden, saasandt jeg kjender ham!“ sa hun altid.

Lady Emily blev aldrig fornærmet eller sint paa sin foretagsomme, myndige sviger-

inde. Hun lo alltid med sin muntre, behagelige latter.

„Aa pyt, Dawson,“ svarte hun gjerne paa disse uttalelser, „det morer nu engang lady Hungerford og holder hende i godt humør.“

Men Paul, som var i besiddelse av ungdommens frisind i forbindelse med en utpræget vilje og karakter, blev ofte træt og kjed av sin tante Jane, og uttalte sig aapent herom i sit hjem.

Hans søster Lauri lo av hans forsøk paa oprør.

„Nu er det din tur,“ sa hun. „For øieblikket lar hun mig ha ferie — jeg har ellers været gjenstand for hendes omsorg i de sidste fire aar. Jeg begynner at haabe, at jeg har gjort hende træt.“

„Hun er en merkelig kvinde,“ sa lady Emily alltid med et smil. Men da Paul var fire og tyve aar kunde han ikke holde ut denne tilstand længer. Hans tante var en komplet plageaand for ham, og han vilde ikke længer finde sig i hendes formynder-skap.

„Mor, jeg reiser til utlandet et aar,“ sa han kort og bestemt. Og saa reiste han.

Lady Hungerford blev baade forbauset og fornærmet, men da Paul etter seksten maaneders ophold paa Kontinentet kom hjem igjen, begyndte hun paany sin forrige taktik. Han hadde erhvervet sig endel menneskekundskap paa sin reise og hadde ivrig studert musik. Fra sin far hadde han arvet musikalsk talent, mens hans fysiske styrke, hans kjærlighet til sport og hele hans karakter var en arv fra moren og hendes familie.

Lady Emily og hans søster betragtet ham som et slags geni. Han spilte virkelig ogsaa meget godt violin til at være en amatør. Det var lady Hungerford som drev ham til at gjøre den første ting i hans liv, som ikke vandt hans mors bifald.

„Hør nu, kjæreste mor, jeg kan ikke holde ut denne tilstand. Nu har jeg hørt nok om denne pike fra Blackbourne — nu kan tante Jane ha det saa godt! Jeg reiser min vei!“

„Men vel ikke til utlandet igjen, Paul?“ hadde lady Emily sagt med et litet suk, som lød noksaa alvorlig.

Paul hadde sat sig ned foran hende og hadde tat hendes vakre, kraftige haand i sin, mens han hadde forklart hende sine planer.

Lady Emily blev virkelig en smule forskrækket.

„Men kjæreste Paul — vil du virkelig reise rundt med omvandrende skuespillere? — Det — det synes mig ikke ganske passende. Og, min kjære gut — du behøver jo ikke at gjøre noget slikt — du behøver jo ikke at drive musikken som profession. Og hvad vil vel din onkel Rupert og din tante Jane si?“

„En hel mængde meningsløst snak. Det kan man være sikker paa, hvis de overhodet faar vite noget om det. Men jeg mener, at de ikke skal vite noget —“

„Men Paul!“

„Men mor!“ Han bøide sig frem og kysset hende, idet han lo av hendes forfærdede mine. Saa vedblev han at utvikle sine planer. Han vilde bare reise i et par maaneder. Marini hadde sagt ham, at det vilde være en udmerket øvelse for ham, og han var nødt til at reise med et anden rangs selskap, da han ikke var tilstrækkelig flink nok violinist til at ta ansættelse som første rangs. Det var et indfaldt han hadde faat — men han var fast bestemt paa at utføre sin plan.

Der var en liten smule av bohêmenaturen i ham. „Jeg vil bort fra tante Jane en tid, og jeg vil se at komme paa det rene med hvad jeg egentlig skal foreta mig. Man maa gjøre noget i min alder. Jeg hader at gaa og vente paa et menneskes død. Og on-

kel Rupert vil forhaabentlig leve længe endnu. Derfor vil jeg reise bort, for at ha noget at tænke paa. Jeg har alltid været lei over, at du ikke har sat mig til en eller anden profession, kjære mor. Jeg passer ikke til lediggang og dovenskap.“

Naturligvis fik han sin vilje. Hans mor kunde ikke negle ham noget, og i dette sidste indfald fik han en uventet alliert i sin søster.

„Det lyder virkelig interessant,“ hadde Lauri sagt. Saa sukket hun næsten misundelig. „Paul, de vi vel ikke ha mig som primadonna? Det skulde være morsomt!“

Saa blev der lagt planer om, hvorledes lady Hungerford skulde holdes i uvidenhed om Pauls foretagende. Der vilde ikke bli mangel paa hendes indvendinger, protester og tirader, hvis hun hadde hal anelse om Pauls usedvanlige beslutning. Det blev fortalt hende at han reiste til London, og at han derfra vilde reise omkring og besøke flere av sine skole- og universitetskammerater. Paul hadde nogen værelser i London, og han reiste nu og da dit og blev der natten over, naar det passet nogenlunde med hans rute. Dit blev brevene adressert og sendt efter ham — bare hans mor kjendte hans forskjellige adresser.

De par maaneder han først hadde snakket om blev til seks, og saa til et aar. Paul hadde været hjemme et par ganger og hadde naturligvis hver gang avlagt et pligtskyldig besøk i det store hus, og hadde vist sig fra sin elskværdige side. Men lady Hungerford var meget utilfreds.

„Du burde komme og sætte bo her, Paul,“ hadde hun sagt sidste gang han hadde vist sig i hendes dagligstue. „Du glemmer jo snart at dit hjem er her. Du burde ogsaa gjøre bekjendtskap med de pligter, som med tiden vil komme til at paahvile dig. Og saa er det ogsaa paatide at du gifter dig. Alle Hungerford har giftet sig tidlig, og nu er du syv og tyve aar. Din onkel Rupert giftet sig da han var tre aar yngre end du er nu.“

„Ak ja — men jeg kan aldrig haabe, at lykken vil være mig saa huld som den var onkel Rupert,“ hadde Paul svart med stor høflighet, men med et hemmelig, skøieragtig glimt i øiet.

Lady Hungerford hadde tat imot denne kompliment meget naadig.

„Der er likesaa vakre piker nu som dengang,“ sa hun, men med en mine som om hun tvilte paa rigtigheten av sin paastand. „Jeg har endnu ikke truffet dem, tante Jane, og det haster saamen ikke med mig.“

Det hadde Paul sagt, da han var hjemme sidste gang ihøst. Hans mor hadde svelget i glæde i den tid han hadde været hjemme. Hun kunde ikke se nogen forandring paa ham, undtagen at han var blitt endnu penerere end før — ialfald i hendes øine. Men hans søster Lauri, som var en klok, skarpt seende ung dame med megen menneskekundskap, la straks merke til en temmelig betydelig forandring hos ham. Hun kunde ikke forklare den eller forstaa den; men hun følte at den var der, og det gjorde hende bedrøvet, for der var i hans vakre ansigt et uttryk og en skygge over hans klare øine, der vidnet om bekymringer og hjertesorg. Under hans korte besøk haabet hun hele tiden at han vilde betro sig til hende — for de hadde alltid været saadanne gode kammerater, og hun var alltid blitt indviet i hans smaa hemmeligheter da han var gut, — men Paul gjorde intet forsøk paa at indvie hende i sin fortrolighet, og Lauri var altfor taktfull og fintfølende til at trænge ind paa ham. Med sil kvindelige instinkt var hun naturligvis kommet til den slutning, der kom sandheten temmelig nær.

Uten at han hadde sagt hende det, visste

hun at der var kommet noget nyt og andet ind i hans liv, og at det nye hadde bragt sorg og alvor med sig. Der var i hans ansigt et ganske nyt og tankefuldt uttryk, et uttryk som hos en der er vant til at iagttå og vaake over noget, som er ham kjært og dyrebart. Lauri Hungerford visste, at det ganske sikkert var en kvinde som var kommet ind i hans liv, og hun var ængstelig og bekymret for ham. Hun beholdt sine tanker for sig selv, men hun læste mellem linjerne i hans muntre, spøkende brever, som stadig kom regelmæssig efter hans avreise til operetteselskapet og sine pligter, at der var noget som trykket ham.

Lady Emily var blitt skuffet over, at Paul ikke var kommet hjem til Birchdale i julen. Det var en vanskelig opgave for hende at tilfredsstille lady Hungerford, som syntes det var meget besynderlig at hendes nevø vilde tilbringe denne høitid utenfor sit hjem, og som ikke tok i betænkning at uttrykke sine følelser i denne henseende for sin svingerinde.

(Fortsættes.)

Den rigtige metode.

Av Adolf Thiele.

Nede i skolegaarden lekte guttene paa sin sedvanlige mindre sarte maate. Hvis de voksne vilde ha efterlignet disse leke, vilde der efter et kvarters forløp være forekommet adskillige arm- og benbrud, og kirurgerne vilde ha faat noget at gjøre. Men gutter gjør det intet, hverken hos os eller i Nordamerika — der foregaar nemlig historien.

Skoleinspekticen, miss Ellen Summer, en middelaldrende frøken, sa til lærer Hardon: „Blir De ikke mange ganger ræd for alt det, hvorledes klarer De det?“

„Med konsekvens,“ svarte Hardon, en ældre mand. „Men uten litt pryl gaar det naturligvis ikke av, det gjør undertiden godt.“

„Det tror jeg ikke, mr. Hardon.“

„Jo, slik er det; men naturligvis maa man alltid undersøke nøie hvem der er den skyldige. Tidligere tok man det mindre nøie. Jeg husker saaledes hvad en ven, som hadde gaat paa en høiere skole, har fortalt mig. Han skrev en dag av en stil efter en av kammeraterne. Læreren kom efter det, undersøkte ikke videre; og den, efter hvis bok stilen var avskrevet, fik et par ørefiker. En anden dag reiste en elev, som hadde løst en regneopgave, sig op til tegn paa at han var færdig. Da for en papirkule gjennom luften. Læreren trodde at den staaende elev hadde kastet den og gav ham uten videre en ørefik, og den uskyldige hurtigregner, som slet ikke hadde set papirkulen, mottok den som en uutgrundelig skjæbnens tilskikkelse. Ser De, miss Summer, slik maa man ikke bære sig ad. Først undersøke, men saa senere skader en saadan opmuntring slet ikke. De vet nok, den som ikke er mottagelig for grunde er det kanskje overfor pryl.“

„Denslags ting behøves ikke i min klasse,“ sa miss Summer, „mine pikebarn er ganske vist ingen dydsmønstre, men denslags haarde forholdsregler behøver jeg dog ikke.“

„Meget rigtig,“ svarte Hardon, „men overfor gutter er det en anden sak. Hvad kan de ikke gjøre for skøierstreker. Nei, der kommer De tilkort.“

„Det tviler jeg paa,“ sa skoleinspekticen, „jeg tror bestemt at man skal prøve med det gode. Jeg vil paata mig ved godhet at forbedre selv den værste gut.“

„Værsgod, forsøk De bare paa det,“ sa Hardon rolig, „men her i skolen er det

neppe leilighet til det. De har jo Deres undervisningsfelt i den anden fløi.“

„Nei, her gaar det ikke, men kanskje i mit hjem. Der kan jeg prøve, der kommer ofte skolebarn til mig. Jeg er sikker paa, at godhet er den eneste rigtige metode. Send mig imorgen eftermiddag ved firetiden den værste gut i Deres klasse, men si ikke til ham hvorfor han skal komme.“

Den erfarne lærer smilte.

„En eiendommelig tanke,“ sa han — „men hvorfor ikke? Jeg har en som har maattet sitte igjen to ganger i sidste uke, og velfortjent har han maattet melde sig hos mig to ganger; ham vil jeg sende til Dem.“

Næste dag forsikret Hardon skoleinspekticen, at gutten vilde møte op klokken fire.

Timen var kommet, og en gut snek sig langsomt, likesom ængstelig for den larm han selv frembragte, opover trappen, som førte til skoleinspekticens bolig. Foran entrédøren blev han nølende staaende og vaaget ikke at ringe paa.

Da blev døren aapnet, og ut kom miss Summer med sin aller venligste mine.

„Goddag, min lille gut!“ ropte hun. „Det er vei ikke mr. Hardon som har sendt dig hit?“

„Jo—o,“ stammet gutten forlegen.

„Ja, kom bare ind. Saa, hæng op din lue derborte! Og se paa denne pene billedbok, mens jeg henter kaffen.“

Gutten visste øiensynlig ikke hvad alt dette skulde bety, han satte sig paa den tilbudte plads og saa i boken med de nydelige billeder.

Straks efter kom miss Summer tilbake med kaffekanden og en tallerken med forskjellige kaker.

Den ængstelige gut tødde mer og mer op, hvortil kakerne ikke mindst bidrog. Mens han spiste, forklarte miss Summer ham billederne, og da han var mæt og med sin bedste vilje ikke kunde spise mer, satte hun sig bort til pianoet og spilte et par muntre smaastykker for ham. Saa spurte hun hvad han het, hvor han bodde, hvor mange søsken han hadde, hvad han likte bedst at spise og hvad han ikke likte.

„Oksekjøt liker jeg ikke,“ sa han, „og før har jeg heller ikke kunnet spise løk.“

„Ikke det,“ sa skoleinspekticen, „men nu spiser du det altsaa?“

„Ja, jeg kunde ikke spise det, men saa lofte far mig fem og tyve øre, hvis jeg vilde prøve det. Saa spiste jeg løk, og nu slipper jeg ikke, for far sier at jeg kan spise dem, og hvis jeg ikke vil nu, saa faar jeg med ham at gjøre, saa nu spiser jeg det alltid.“

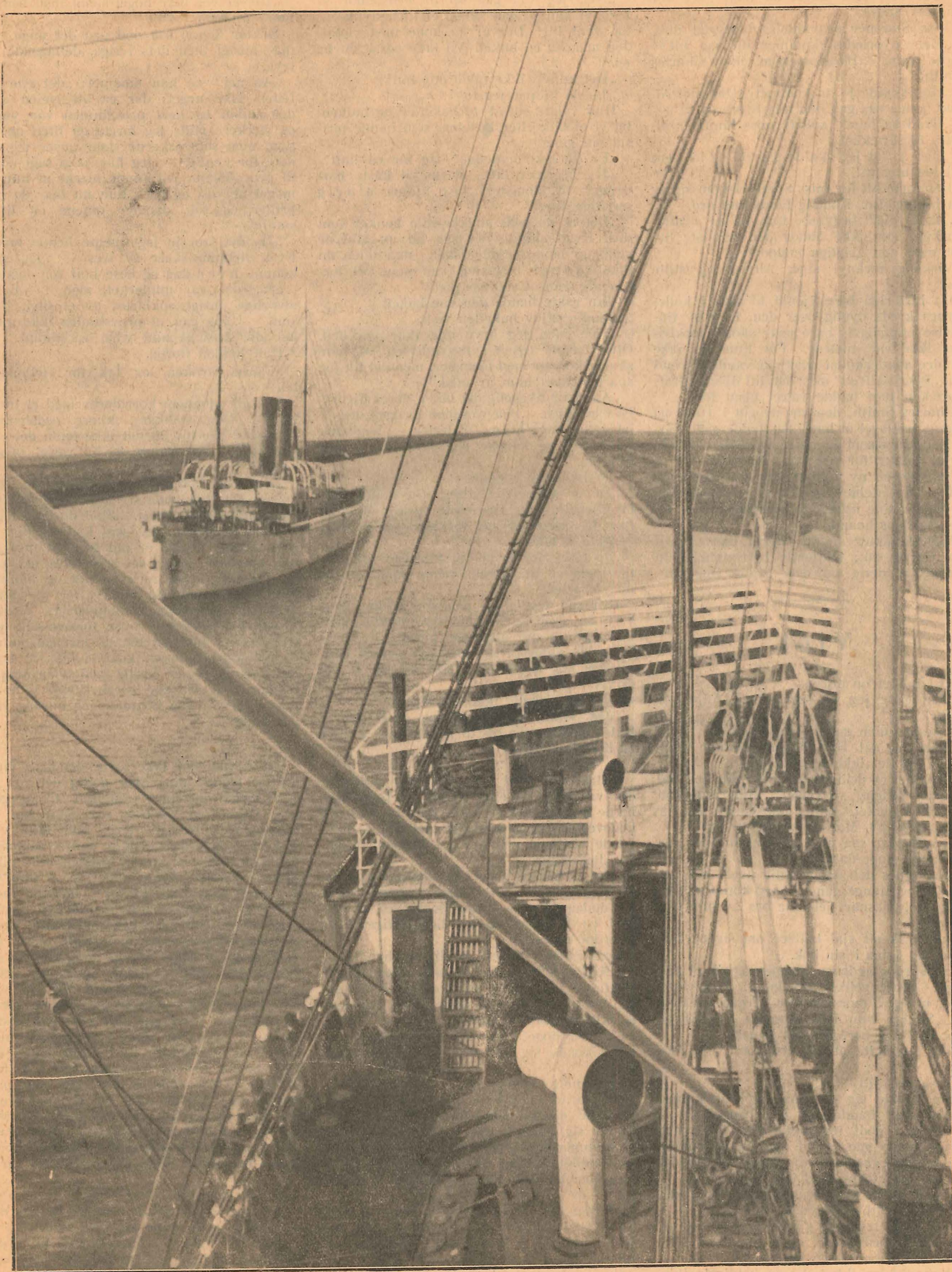
Miss Summer kom til at le over denne underlige opdragelsesmetode, og vedblev at underholde sin lille gjest. Efterat hun hadde git ham endnu et stykke kake, som nu efter pausen godt kunde gli ned, syntes hun tiden var passende til at begynde sin moralpræken, som vel nu maatte bringe gode frugter, efterat jordbunden var forberedt ved godhetens milde regn. Næste morgen vilde hun saa kunne fortælle mr. Hardon om resultatet av den „rigtige metode“.

„Min kjære Alfred,“ begyndte hun med blid stemme, „er du ikke mange ganger rigtig ulykkelig over, at du gjør din lærer saa liten glæde, men istedet bereder ham sorg og tvinger ham til at straffe dig?“

Hvis nu miss Summer hadde trodd at gutten vilde sætte op en mine som en sønderknust synder, saa tok hun feil. Han saa bare uforstaaende paa hende.

„Du forstaaer nok ikke hvad jeg mener,“ vedblev damen litt urolig. „Du har jo i denne uke, eftersom mr. Hardon har sagt mig, maattet sitte igjen to ganger og er blitt straffet to ganger.“

Gutten satte op et underlig ansigt.

Suezkanalen.

Hvor to verdener møtes. Et av de mest spændende afsnit av reisen til Østen er farten igjennem Suezkanalen. Øst og vest, morgenland og aftenland rækker hverandre haanden over den bare halvandet hundre kilometer brede tange, som „den store franskmand“ Lesseps skar igjennem med sit dristige snit og derved flyttet Indien et par tusen sjømil nærmere til Europa. Som følge herav er det ogsaa naturligt, at Englands fiender nærer planer om at prøve paa at over-skjære denne livsnerv mellem Europas store sjømagt og dens rike asiatiske be-

siddelser. Suezkanalen er en mægtig grøft, skaaret for størstedelen snorret gjennem ørkenen. Bare ved vikstederne og i de saakaldte bittersjøer, som danner et led av kanalen, kan skibene passere hverandre. Vi ser paa vort billede et saadant møte mellem to dampere, den ene med duft av Østen over sig, den anden kommende fra det nøgterne Europa. Der utveksles hilsener, man roper til hverandre, som var det gamle venner der møtes, en sidste vinken og saa videre ut i den store verden.

„Det var ikke mig,“ sa han, „det var Charles Smith.“

Miss Summer saa aldeles bestyrtet ut. „Men hvorledes kommer du saa hit?“ ropte hun. „Hvorfor kom ikke Charles Smith?“

„Han skulde jo ha kommet,“ stammet Alfred, „men saa gav han mig ti øre og sa —“ „Hvad sa han?“ spurte miss Summer aldeles forskrækket.

„Han sa, at jeg skulde gaa op og la Dem skjelde mig ut!“

Det varte litt før miss Summer kom sig av sin bestyrtelse. Endelig fandt hun ord.

„Skam dig,“ begyndte hun nu en straffepræken, som ikke hadde den mindste likhet med den „rigtige metode“.

Virkelig forknyst snek Alfred sig stille bort.

Da historien blev kjendt lo man i kollegerens kreds dygtig over den, men av finfølelse naturligvis bare naar skoleinspektoren ikke var tilstede. For hun var ikke mindre sønderknust over sin vandgang end den „kjære Alfred“ over den litt djerve straffepræken han hadde været utsat for.

Charles Smith, den værste gut i Hardons klasse, beklaget at han ikke hadde gått selv, og han saavelsom de andre urostiftere gjorde sig al umake, for ved nye uskikkeligheter at fremkalde en ny indbydelse, men merkelig nok — den uteblev, og den eneste belønning de fik for sine uskikkeligheter mottok de av mr. Hardons haand.

Miss Summer spildte aldrig mer et ord paa denne sak; stiltiende indrømmet hun kanske, at dette var den „rigtige metode“.

Viol.

Eva lukket op døren.

„Saa gaar jeg til bedstemor! Adjø saa længe!“

Assessorinden saa op fra sin bok.

„Faar jeg se! Har du paa din nye vaardragt? Er det ikke for kaldt?“

„Nei, det er deilig veir!“ Eva gikk helt ind i stuen. „Riktig vaarveir!“ Hun mønstret sig selv i speilet. „Sitter ikke hatten litt for langt tilbake? Mor, hvad synes du?“

Fru Becker saa med kjærlig stolthet paa sin vakre, unge datter.

„Jeg synes den sitter rigtig pent. Hils nu bedstemor mange ganger. Jeg kommer bort til hende, saasart jeg blir bra av min forkjølelse.“

Hun trak sit sjal tættre om sig og fordypet sig igjen i sin bok.

Eva sprang nedover trappen og gikk ut paa gaten. Hvor veir var deilig! Det vilde være meget morsommere at gaa en lang tur. Skulde hun ikke opsætte besøket til imorgen? Da øsregnet det kanskje.

Hun begyndte at gaa langsomt ind mot byen.

„Eva, vent litt!“

Eva vendte sig om. Aa, det var kusine Amalie, som hadde ropt paa hende.

„Det var godt jeg møtte dig, Eva! Jeg skulde netop gaa op til dig, for at spørre om du vilde gaa med mig utover til Bygdø. Jeg har sat stevne med Otto der!“

Bygdø! Evas øine straalte ved tanken, det var næsten altfor fristende, men —

„Jeg vilde frygtelig gjerne — men jeg er paa vei til bedstemor, og din forlovede vil vist heller være alene med dig!“

„Nei, aldeles ikke! Vi er heldigvis ikke noget sentimentalt par. Han vil netop bli glad over at se dig. Du var ikke hjemme da vi besøkte moster Malvina forleden dag.“

Eva nølte et øieblik, men saa sa hun bestemt:

„Nei, jeg vil gaa op til bedstemor — men vi kan jo gaa ifølge et litet stykke — aa, vent litt! Der er en kone med violer! Jeg maa ha en buket. Vil ikke ogsaa du ha en?“

„Det kunde ikke falde mig ind!“

„Ja, da kjøper jeg to!“

Hun valgte sig ut to buketter og indhentet et øieblik efter kusinen, som hadde fortalt sin gang.

„Er de ikke nydelige? Og for en duft!“

„Jeg begriper ikke, at du vil kaste bort penger til blomster. Jeg kjøper aldrig unyttige ting!“

„Det er da godt at ikke alle tenker som du! Hvad skulde det saa bli av alle de stakkars blomstersælgersker. Men siden du ikke kjøper blomster, kan man vel forære dig dem — vær saa god!“

Hun rakte hende den ene buket.

Amalie skjov buketten væk.

„Tak, men jeg bryr mig ikke om den. Otto trødde ogsaa i begynnelsen, at han skulde komme med blomster, men det fik jeg snart vænnet ham av med.“

„Aa, hvor hyggelig det blir i deres hjem!“ Eva lo igjen. „Paa væggene henger der — istedetfor unyttige malerier — landkart, reiseruter og kanske en almanak — ikke sandt?“

Amalie rynket panden.

„Du er umaadelig vittig! Du skulde heller fortælle mig hvorledes moster Malvina har det; hun var saa forkjølet da vi sidst besøkte hende.“

„Jo tak. Mor er meget bedre! Og den marmeladen du sendte hende smakte hende storartet.“

Eva saa venlig op paa sin kusine, hun var nu snild og omtænksom Amalie, men man „støtte sig“ altid paa hende.

De gikk videre i taushet, saa stanset Eva.

„Her bor bedstemor! Saa vil jeg si dig farvel!“

„Vil du virkelig ikke gaa med?“

„Jeg vilde svært gjerne, men det er bedre at jeg gaar op til bedstemor! Farvel og hils din forlovede!“

Entrédøren stod som sedvanlig aapen — der var altid en eller anden av pensionærerne som glemte at lukke den, og Eva gikk nedover den lange korridor med alle de prydede visitkort paa dørene, og banket paa hos bedstemoren.

„Det er frøken Vaar, som kommer med de første violer!“ Hun stanset forlegen, først nu opdaget hun, at der borte ved bordet stod en fremmed herre, beskæftiget med at ordne noget.

Bedstemoren nikket venlig til hende.

„Doktor Schou! Det er min sønnedatter! Doktoren har været saa venlig at komme hit for at undersøke mine øine; jeg kan jo ikke komme til ham.“

„Er der noget iveien med dine øine?“

Eva vendte sig bekymret om mot den unge læge.

Han møtte hendes blik.

„Provstinden skal ha litt sterkere briller og bade øinene morgen og aften!“ Han vendte sig om mot den gamle dame. „Her er nummeret paa brillerne og recepten paa badevandet, og saa ser jeg indom her onsdag eller torsdag, naar De faar de nye briller.“

„Tusen tak! Eva, synes du ikke, at doktoren skal ha den ene violbuket? Vil du sætte den fast i knaphullet? Jeg skjælver vist for meget paa hænderne.“

Eva rødmet, og hendes hænder skalv ogsaa litt da hun satte buketten fast, men bedstemoren vilde nu ha sin vilje.

„Vil du saa følge doktoren ut, det er saa forvirrende med den entrédøren, der er aldeles som andre dører.“ — — —

„Det er vel ikke noget slemt med bedstemors øine?“

Doktor Schou saa ned paa det unge, yndige ansigt med dets ivrige, deltagende uttryk.

„Aa nei,“ sa han dæmpet; „det ene øie feiler ikke noget; der er litt iveien med det andet, og hvis provstinden var yngre og sterkere vilde jeg foreta en liten operation, men som sakerne staar anser jeg det ikke for heldig. — Jeg har ikke sagt noget til provstinden; jeg kunde merke at hun er meget nervøs, og naar hun nu faar de nye briller og saa skaaner øinene en liten smule —“

„Ja, det kan jo jeg hjelpe hende med.“ Evas stemme skalv av iver — „jeg skal komme hver dag og læse høit for hende.“

„Ja, det var udmerket, men —“ hans alvorlige ansigt opklartes av et litet, hult smil — „pas paa, at provstinden ikke merker die Absicht und wird verstimmt.“

Han bukket høflig.

„Farvel, frøken, og tak for violbuketten!“ — — —

Eva gikk gjennom korridoren med et tungt hjerte. Den stakkars, kjære bedstemor! Men Gud ske lov, at det ikke feilte det ene øie noget! Det kunde jo ha været meget værre!

„Naa, du læsehest!“ Smilende tok hun avisen fra bedstemoren og saa kjærlig ind i de gamle, matte øine. „Skal du læse naar du har besøk? — Jeg skal fortælle dig, at min kusine Amalie er blitt forlovet med en ung kunstner, ja jeg vet ikke rigtig om han er kunstner. Han reiser rundt og hamrer paa kalken i gamle kirker, for at lokke frem de rædsomme kalkmalerier. Moster Thora er straalende over forlovelsen; jeg tror hun er litt ræd for sin strenge datter. — Nu kan jeg igjen komme ofte og læse høit for dig, jeg er færdig med sybordteppet til mor. Var det ikke 'Bleak House' vi holdt paa at læse? Saa kommer jeg onsdag rigtig tidlig!“

Eva kunde slet ikke sovne den nat. Hun laa og tænkte paa, hvor deilig det var at hun hadde motstaat fristelsen til at gaa paa Bygdø og at hun var gaat op til bedstemoren istedet. Hvis hun ikke var gaat dit, hadde hun jo ikke truffet doktoren og hadde ikke faat vite at bedstemors øine skulde skaanes. Hvor underlig, at hun og den unge læge likesom var i forbund med hverandre, hadde en liten hemmelighet sammen! Hvor deilig det egentlig maatte være at være sykepleierske, at arbeide under en flink læge, at gjøre sit til at opmuntre og styrke den syke! — Hør, hvor det suste i træet utenfor hendes vindu! Nei, det var nok ikke vinden, men regnet, et tæt, jevnt strømmende vaarregn. Saa blev det allsaa regn — kanskje hele dagen imorgen, som hun hadde sagt til sig selv. Undres om Amalie og Otto hadde hat det hyggelig paa Bygdø? Stakkars Otto! Han maatte vist slaa paa Amalie med sin hammer for at lokke frem det gode og vakre. Aa, hvor hun vrøvlet! Amalie skulde bare høre det! Hvor godt det var, at hun hadde gaat op til sin kjære, gamle bedstemor idag! Hvor godt det var!

„Er du ikke træt av at læse?“

Den gamle provstinde saa kjærlig paa det lyse hode, som bøide sig over boken.

„Nei, slet ikke!“ Eva skottet til uret. „Klokken er bare tre, jeg har ikke læst saa længe, vi maa læse ut kapitlet.“

„Ja, jeg kan ikke faa for meget.“ Bedstemoren satte sig bedre tilrette i lænestolen. „Hvor rørende det er at høre om den stakkars, syke Jo.“

Eva nikket bare og læste videre.

— „men det er blit mørkt, sir! Kommer der ikke lys?“

„Snart, Jo.“

Snart. Vognen er gaat helt istaa og den ubanede vei er næsten tilende.

„Jo! Stakkars Jo!“

„Jeg hører Dem i mørket, men jeg famler — famler — la mig faa Deres haand!“

„Jo! Kan du si, hvad jeg sier?“

„Jeg vil si alt hvad De sier, sir, for jeg vet det er godt!“

„Fader vor!“

„Fader vor! — Ja, det er meget godt!“

„Du som er i himlen!“

„Er i himlen — kommer lyset?“

„Ja, straks! — Helliget worde dit navn!“

„Helliget worde — dit — —“

Lyset skinner ned paa den mørke, skumle vei! — Død, Deres majestæt! Død, mylords og gentlemen! Død, mænd og kvinder, født med himmelsk medlidenhet i eders hjerter! Og døende saaledes rundt om os hver dag.“

Evas stemme dirret, hun lukket sagte boken.

Det var stille i stuen et øieblik.

„Nu skal du ikke lese mer idag! Hvor nydelig den unge doktor er skildret! Saa blid og deltagende og dog saa mandig og bestemt!“

Eva svarte ikke; hun var — hun visste ikke sely hvorfor — kommet til at tænke paa doktor Schou.

Hun reiste sig op og gik bort til det andet vindu, hvor hun begyndte at stille litt med bedstemors blomster.

„Tænk, bedstemor, der er knopper paa dit rosentræ! — Hvorledes gik det egentlig til, at doktor Schou kom hitut? Ser ikke doktor Jessen mer til dig?“

„Jo han gjør, og han er rigtig flink og snild, men han vilde gjerne, at en specialist skulde se paa mine øine, og saa lik han sin gode ven, doktor Schou, til at komme hitut; han skal være meget flink. Hvorledes var det, sa han ikke at han vilde komme hit idag?“

„Jo — idag eller imorgen!“

Eva var fremdeles optat av blomsterne.

Bedstemoren saa paa klokken.

„Da kommer han vist ikke før imorgen, for nu er klokken henimot fire.“

Eva vendte sig om.

„Ja, da maa jeg nok gaa hjem; vi skal spise litt tidlig idag.“

Hun brukte lang tid til at faa paa sig hatten, det var saa vanskelig at faa bundet sløret.

„Naa, farvel da, kjære bedstemor! Jeg kommer kanskje igjen imorgen — hvis du bryr dig om det,“ tilføiet hun skjelsk.

Langsamt trak hun paa sig sine hansker.

„Se, bedstemor, er ikke dette et par nydelige hansker? Og de passer helt til blomsterne paa hatten! Er det ikke en liten, forføngelig pyntedukke du har til sonnedatter?“

„Det er en liten, kjærlig, søt pike, som alltid bringer glæde med sig! — Hils din mor fra mig og tak hende, fordi hun vil undvære dig saa længe.“

„Aa mor! Hun kan jo læse selv! — Jeg mener —“ rettet hun sig hurtig — „hun bryr sig slet ikke om høitlæsning, hun ny-

der bare en bok naar hun læser den for sig selv. Men du elsker høitlæsning, ikke sandt? Og jeg elsker at læse høit, saa det passer jo udmerket.“ —

Eva gik sagte nedover trappen. Hun følte sig saa tom og skuffet. Men over hvad? Det kunde da ikke være, fordi hun ikke hadde truffet doktor Schou? „Allan Woodcourt“ vilde hun kalde ham i sine tanker, den mørkladde, unge doktor, som var saa snild mot stakkars Jo; hun kunde godt tænke sig doktor Schou se paa de fattige og forlatte med den samme „medlidenhet interesse i de mørke, klare øine“. Imorgen vilde hun gaa tidlig til bedstemoren, for at faa læst rigtig meget i „Bleak House“, hun glædet sig til at læse om „Allan Woodcourt“ — undres om han og Esther blev forlovet? Den lykkelige Esther — at være elsket av en saadan mand! —

„Her er et brev til frøkenen!“

Eva reiste sig op i sengen og tok imot brevet. Det var fra Amalie; hun lo for sig sely, mens hun betragtet utenpaaskriften; hvor de lignet Amalie, disse store, bestemte bokstaver uten „unyttige“ sving! Hun aapnet konvolutten og læste:

„Kjære Eva!

Vil du gjøre os den fornøielse at spise middag hos os imorgen, søndag, klokken fem? Der kommer et par av Ottos venner og saa

kusinerne. Mor ber dig om at ta med dig sangnoter, især en sang som heter 'Viol' eller noget lignende. Du vet nok hvilken hun mener, og ta ogsaa duetterne med dig; den ene av Ottos venner er meget musikalsk og skal ha en pen stemme. Mange hilsener til moster Malvina.

Din Amalie.“

Eva sprang ut av sengen med straalende øine. Hun maatte op i en fart og ind for at øve sig paa sangene. Hun nynnet: „Viol! Viol!“ Undres om „Allan Woodcourt“ hadhendes violbuket endnu? Aa snak! Selvfølgelig hadde han den ikke. — Hvor hun glædet sig til at synge duetter! Siden Aksel var blit gift hadde hun ingen at synge sammen med. Og hvad skulde hun ta paa sig? Sin violette fløielskjole — kanskje en violbuket i beltet?

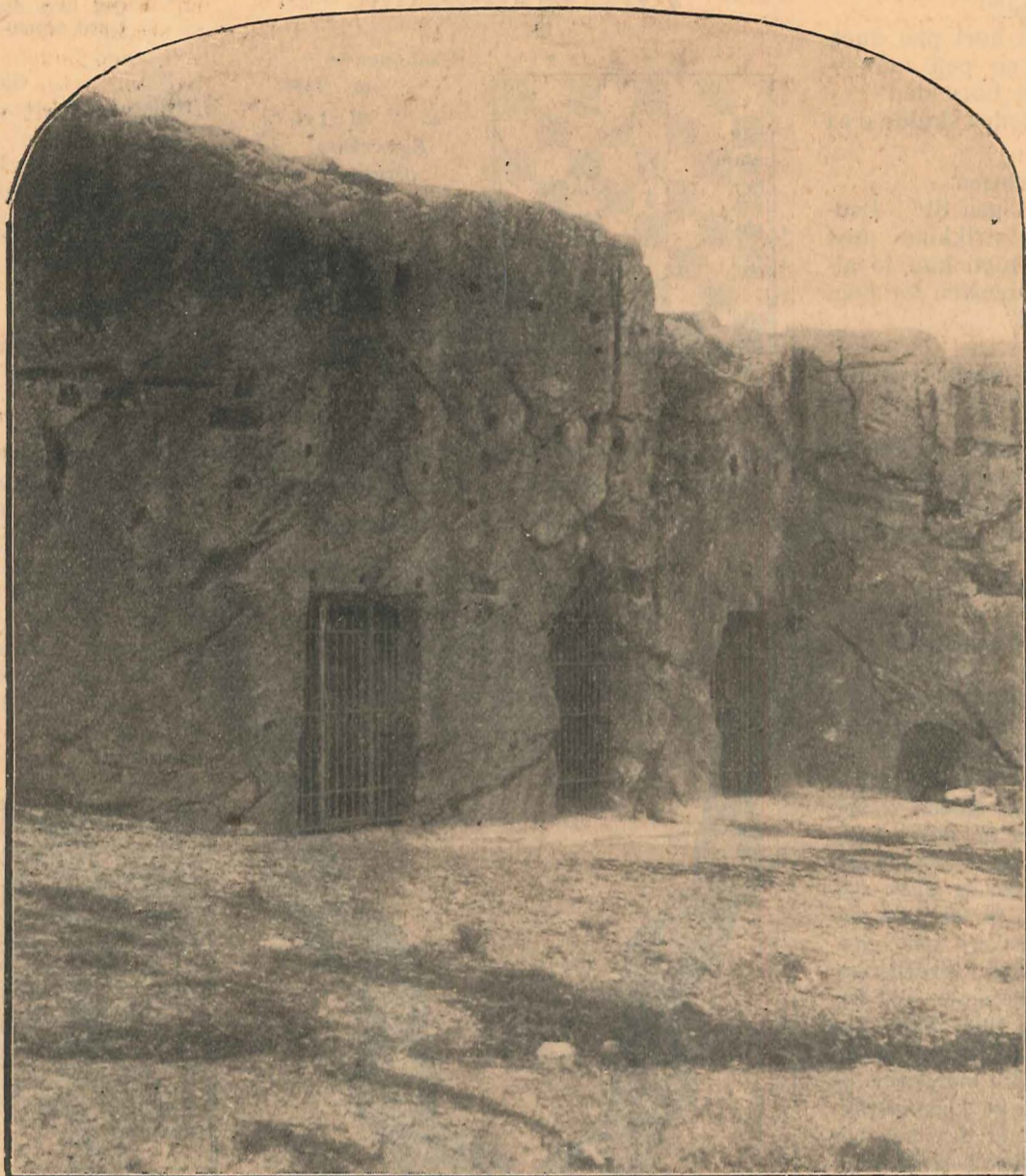
„Godmorgen, kjære bedstemor! Hvorledes har du det idag?“

Bedstemoren saa op fra sit strikketøi med et kjærlig smil.

„Godmorgen, min søte pike. Kommer du allerede nu? Aa, luk vinduet! Det blir litt for kjølig i lengden, men det er jo et deilig veir.“

Eva lukket vinduet og tok av sig tøiet.

„Bedstemor, jeg moret mig saa godt igaar! Jeg var i middag hos moster Thora. Og vet du hvem jeg hadde tilbords? Doktor Schou! Din doktor Schou. Vi snakket om dig og vi snakket om Dickens — du har nok

Sokrates' fængsel. Naar man staar oppe paa Akropolis mellem Parthenons mægtige søiler, paa selvsamme flek, hvor for tusener av aar siden de gamle grækere stod og slukket en glødende skjønhetsstørst ved i fulde drag at nyde det billede, om hvilket Aristofanes begejstret utbryster: „Aa, viotomkranste, du straalende stad, misundelsesværdige, du vort Athen!“ — da ser man litt tilvenstre mellem de faa endnu bevarede søiler av Zeustempelet, ved Stadions fot, en liten, grøn dal. Plataner skygger over en liten elv, som knapt nok nu kan skjule stenene i dalens bund, men elven har et navn, der klinger og vækker minder. Det heter Ilissos. Og det vi fra vor skoletid bedst husker om Ilissos, er, at i dens om sommeren næsten tørre flodseng gik Sokrates under platanerne og talte med sine unge og drøftede med dem de eliske problemer, som lik deres øine til at straalet og gjorde læreren selv til en av verdens største.

Vender man sig derpaa likesaa meget mot høire, som man for vendte sig mot venstre, faar man i den gule, nakne, solsvedne Philopappos-hoides ene bratfaldende side øie paa tre huler med jerngitre for. Det er det andet sted man kan se fra Akropolis, hvortil den store græske filosofs navn er knyttet. Men her med likesaa mørk en tone, som det til Ilissos er knyttet med en lys. Her i disse jordhuler skal Sokrates nemlig ifølge en middelalderlig overlevering være kastet i fængsel, da hans fiender fik ham anklaget for fordærvelse av ungdommen. Muligens har der foran hulerne været en forbygning, hvor Sokrates kunde motta sine venner, og hvor han da har sittet og ført de samtaler, som Platon har meddelt, men om det er paa dette sted han lomte giftbegeret er mer end tvilsomt. Dette foregik formodentlig paa selve Akropolis. Fra sit fængsel kunde Sokrates se ind i Dionysos-teatret, hvor han ikke sjelden selv blev latterliggjort, bl. a i Aristofanes komedie „Skyerne“.

Om hulerne senere tjente som grav for den store filosof, saaledes som man av og til har villet paa-staa, er ikke historisk godtgjort. De har tjent som grave — endnu ses spor av sarkofager, — men den store filosof som ølret livet for sin lære, har neppe ligget her.

torsdag fortalt ham, at jeg har læst 'Bleak House' høit. Han elsker ogsaa Dickens, og kan ham næsten utenad."

"Det var da morsomt!"

"Ja, og bagefter fik vi megen musik. Jeg sang og Otto — det er Amalies forlovede — spille saa nydelig, og doktor Schou og jeg sang duetter; han har en meget pen stemme og kjendte alle mulige sange."

"Hvor gjerne jeg vilde ha hørt paa duetterne! Jeg liker saa godt en pen mandstemme! Gid jeg kunde faa høre den!"

"Ja, men bedstemor, hvorledes skulde det gaa til?"

Eva blev rød og lo litt forlegen.

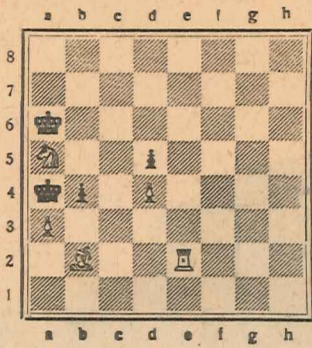
"Nei, hvorledes skulde det gaa til?" Bedstemoren bøide sig over sit strikkeset med et underfundig smil. "Men man kan jo aldrig vite — aa, ta op den masken for mig, den er glidd saa langt ned!"

Bedstemoren har faat sit ønske opfyldt. Naar doktor Schou og hans unge hustru be-

søker hende, faar hun altid høre nogen duetter, men konserten ender ufravikelig med en solo: „Viol“, sunget av fru Eva Schou; det er hendes mands yndlingsang.

I. V.

Litt hodebrud.

Schachoppgave nr. 1498.

Av V. Holst, Kjøbenhavn. (Original.)

Sort: K, 2 B = 3 br.

Hvit: K, T, S, L, 2 B = 6 br.

Hvit begynner og gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1496.

1. D h 5 — h 7, f 7 — f 5. 2. D h 7 — e 7.
1. . . . . f 7 — f 6. 2. T g 5 — d 5.
1. . . . . K c 6 ligeg. 2. D h 7 x f 7 †.

Gaade.

Du gik langs det i havens gange og saa de skjøne blomster prange, og hvis din kjømand dig det bød, med større fryd du varen nød.

Gaadespørmaal.

Hvilken stor elv i Europa omslutter et badested?

Folkegaader.

1. En liten staahest med en lang horhale; jo længer hesten springer, des kortere blir halen.
2. Mange, mange brødre; den ene gir den anden at drikke, den sidste lar det falde.

Løsning av gaaderne i forr. nr.:

1. Hund — rede, Hundrede. 2. Mus — kat, Muskat.
3. Rotte — r — dam, Rotterdam. 4. Kat — a — falk, Katafalk. 5. Mus — vaage, Musvaage.

Et typisk spiralformet muslingskal.

og skypumpens vilde strømme; fra morgenens og aftenens flammende skystriper til kjempetrærnes sterke stammer. Vi finder, at de smaa ben i det indre øre saa vel som de store ben, der danner menneskers og dyrs knokler, er spiraler. Planternes frø kapsler og blomsternes kronblade er meget ofte spiralformede. Skibenes skruer, fuglenes vinger, fiskenes finner og dyrs og menneskers lemmer bevæger sig i spiraler. Det samme er tilfældet med de skruer vi bruker, naar vi vil sammenføie gjenstande og med de instrumenter vi bruker til at fjerne propper. Sneglehuset og gjeternes horn danner spiraler likesaa fuldkomne som dem vi træffer ved erters og andre slyngplanters slyngtraade og i edderkoppens spind.

Naturen frembringer bare sjelden virkelig rette linjer eller cirkler. Dens kurver er oftest spiraler eller dele av spiraler. Naar menneskene vil fremstille vakre ting, bruker de ofte naturens metode og arbeider i spiraler. Begynder vi at undersøke naturens frembringelser, finder vi spiraler fra de mikroskopiske baciller, som forarsaker feber og andre sygdomme, til de endeløse stjernetaaker, som gjenemkrydser verdensrummets fjerneste dybder; fra den lille pikes lyse krøller til hvirvelvindens

Spiraler uttrykker styrke og skjønnhet i livet som i kunsten.

Fra de allermindeste organismer til de mægtigste kosmiske fænomener finder man vekst og bygning underlagt spiralen. — Mangfoldige av menneskehetens mesterverker er formet over spiralens skjønneste linjer.

Et par mægtige spiralformige horn.

Og forlater vi naturens rike og gaar over i kunsten, finder vi, at spiralerne der er ikke mindre almindelige. Primitive Kunstnere dekorerte sine vaser og malte sine ornamentter efter spiraler. Store arkitekter og bygmestre konstruerte trapper og taarne, snoet som spiraler med store vindinger av en overordentlig skjønnhet.

Strengt tat er spiralen en nøie bestemt matematisk kurve. Naturen arbeider dog mindre matematisk; den tar det ikke saa nøie med en liten avvikelse en gang imellem, men hovedtendensen finder vi gang paa gang gaar mot spiralformen. — Den nylig avdøde berømte naturforsker, Alfred Wallace, skriver i et brev: „Atomistisk forskjel er, tror jeg, aarsaken eller rettere grundbetingelsen for naturens forskjellige

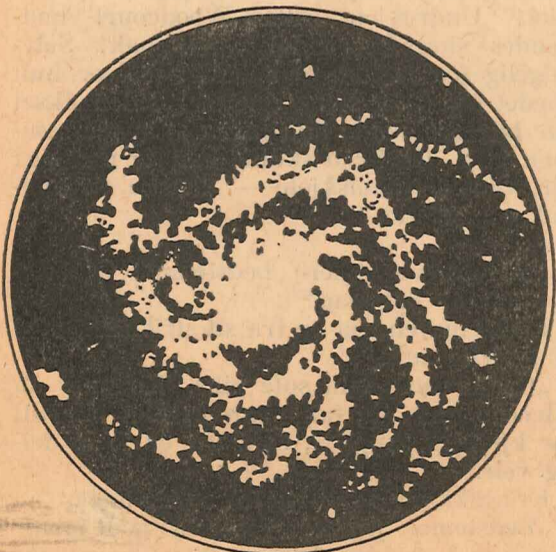
former, naturen, der aldrig frembringer rette linjer, men en endeløs forskjellighet av kurver og spiraler. Absolut ensartet- het av atomer og kræfter vilde sandsynligvis ha ført til frembringelse av rette linjer, nøiagtige cirkler eller andre lukkede kurver. Uensartet- het starter kurverne, og naar veksten er blit avledet fra den direkte bane, fører det altid nødvendigvis til frembringelse av den skjønneste av kurverne — spiralen.

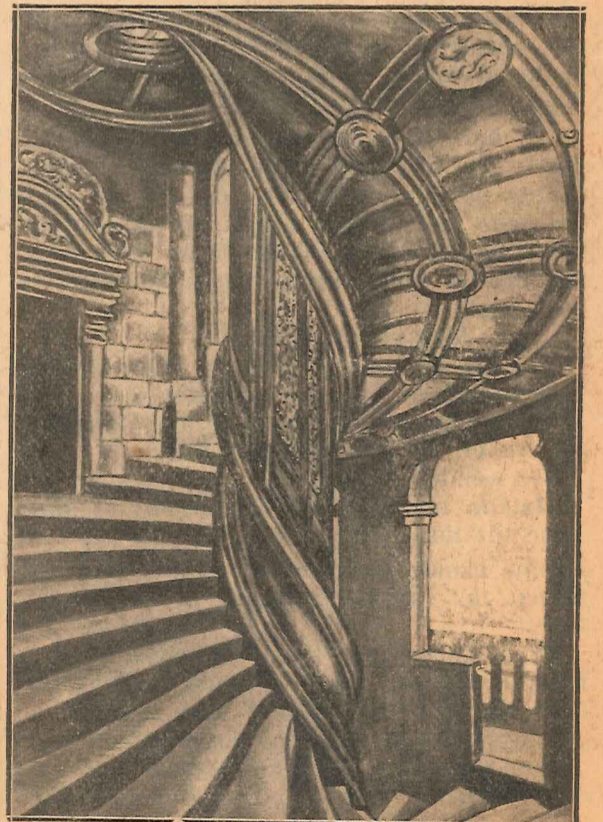
Et boketræs snoede stamme.

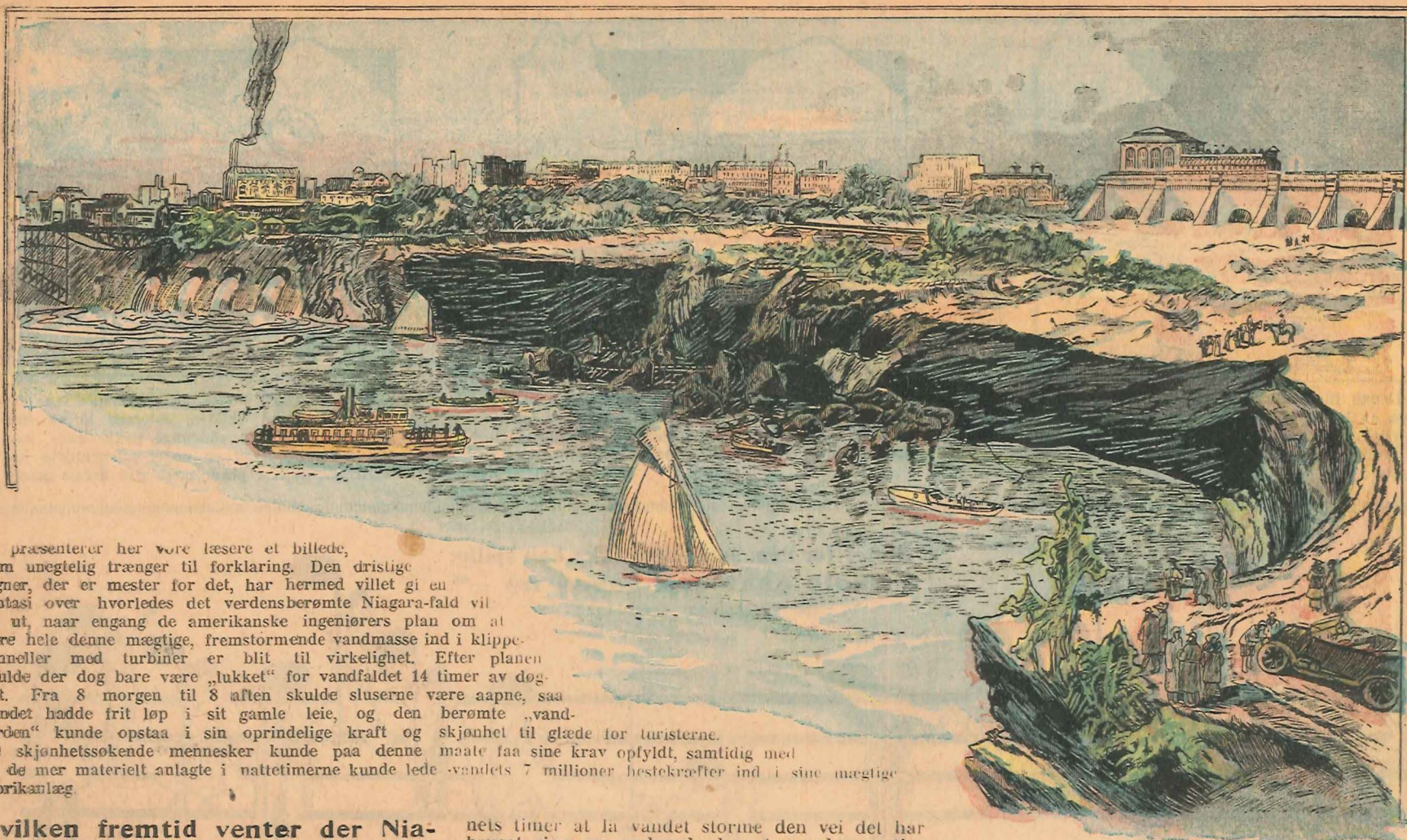
Et græskars spiralformede slyngtraade.

En av de mægtige spiraltaaker, som kredser ute i det fjerne verdensrum, fotografert fra Lick-observatoriet.

Trappeoppgangen i slottet i Blois, et av Leonardo da Vincis mesterverker.

Vi præsenterer her vore læsere et billede, som unegtelig trænger til forklaring. Den dristige tegner, der er mester for det, har hermed villet gi en fantasi over hvorledes det verdensberømte Niagara-fald vil se ut, naar engang de amerikanske ingeniørers plan om at tøre hele denne mægtige, fremstormende vandmasse ind i klippe-tunneller mod turbiner er blit til virkelighet. Efter planen skulde der dog bare være „lukket“ for vandfaldet 14 timer av døgnet. Fra 8 morgen til 8 aften skulde sluserne være aapne, saa vandet hadde frit løp i sit gamle leie, og den berømte „vand-torden“ kunde opstaa i sin oprindelige kraft og skjønhet til glæde for turisterne. De skjønhetssøkende mennesker kunde paa denne maate faa sine krav opfyldt, samtidig med at de mer materielt anlagte i nattetimerne kunde lede vandets 7 millioner hestekræfter ind i sine mægtige fabrikanlæg.

Hvilken fremtid venter der Niagaras 7,000,000 hestekræfter?

10 timer av døgnet skal de ha lov til frit at tumle sig i sine gamle baner, beundret av turisterne, de 14 andre timer skal de trælle for mennesker i mægtige industrianlæg.

Niagara er mægtig i to henseender — ved sin skjønhet og sin kraft. Disse to sider av dets væsen gjør, at man baade kan anlægge en æstetisk og en materiel vurdering av det. I skjønhet frembyr det et enestaende syn for de store skarere av valfartende turister, men samtidig tordner der op fra de fossende vandmasser et rop om kraft, som det moderne menneske har vanskelig for at overhøre. Tiden roper vel paa skjønhet, men ved siden herav lyder et sterkere og sterkere rop efter kraftkilder. Kan Niagara med sit dobbeltsidige væsen tilfredsstille begge krav, eller vil ikke det enes opfyldelse utelukke det andets. Maa man ikke ta sit standpunkt nu og vælge, enten man vil la være at utnytte kraften og la skjønhetshensynet alene være det avgjørende, eller man vil la det berømte Niagara forsvinde og istedet ha turbiner, der utvikler millioner av hestekræfter?

Det synes unegtelig som den tid forestaar, da det avgjørende valg maa træffes. Et valg, om hvis utfald vist neppe mange vil være i tvil. Kravet om kraft er i længden altid det sterkeste, men selv hos den mest nøgterne sjæl er der noget som rører sig i hjertet ved tanken paa al den skjønhet der skal ofres paa kraftens alter. Hvad under derfor, at man ser sig om efter utveie for at lage kompromisser for at forlike skjønhets- og kraftskravet.

Det kunde paa forhaand synes umulig at lage et saadant kompromis, og dog er der meget store planer oppe i denne retning, planer som allerede fuldt utarbeidet, saa det bare dreier sig om at skaffe den beskedne, lille pengesum av 400 millioner dollars — en sum, som snart synes liten i sammenligning med krigsbudgetternes milliarder. Planen gaar kort sagt ut paa de 14 timer av døgnet at lede Niagaras mægtige vandmasser gjennom turbiner og i resten av døg-

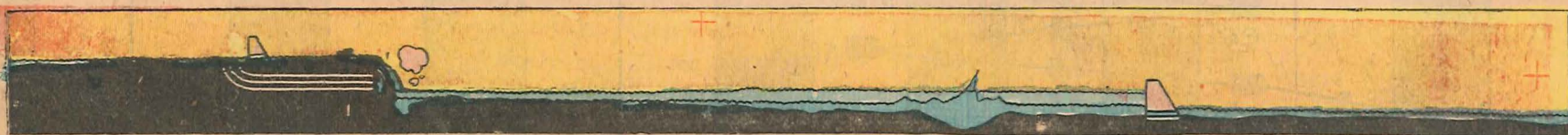
nets timer at la vandet storme den vei det har bruslet gjennom aarhundreder utover de mægtige klippevægge. Naar klokken slog 6 om eftermiddagen, skulde den vagthavende ingeniør saa dreie paa en haandsveiv eller trykke paa en knapp, og straks vilde alle sluserne lukke sig og danne en fast mur over det gamle løp, saa de fremstormende vandmasser var nødt til at lægge veien ind gjennom de samtidig aapnede tunnelporter ned til turbinerne. Skjønhetssøkeren vilde gaa mismodig hjem til sit hotel efterat ha kastet et blik utover det eiendommelige parti med store avgrunde og golde, avslitte stenmasser, det av vandet forlatte fald frembød, men ute over tunnelerne, i krafthusene og i de store fabrikker milevidt omkring vilde der vaakne et liv i gigantiske former. Mellem 7 og 8 millioner hestekræfter, som tidligere frit kunde tumle sig ned i Niagaras avgrunde, vilde være bundet til at trælle for mennesker, hvor de ønsket at anvende dem. Fra brusende dynamoer, hamrende stempler og glohete ovner vilde der utgaa en virksomhet, hvis like man neppe vilde finde paa hele jorden. — 14 timer itræk vilde livet pulsere rundt i fabrikkene. Men paa slaget 8 om morgenen vilde der igjen bli aapnet for det gamle løp. Turisten vilde staa paa de gamle utsigtssteder og se, hvor vandet pludselig stormet frem gjennom alle sluseporter, banende sig vei over stenørkenen frem til avgrunden for at styrte skumpisket ned i dypet. Efter kort tids forløp vilde det gamle, vidunderlig skjønnede Niagara igjen være skapt tillive.

Unegtelig en dristig plan, denne om at aapne og lukke for Niagara som for en almindelig vandkran. Og dog synes den fuldt ut realiserbar, eftersom det ikke er fantasifulde drommeres, men paalidelige, i det praktiske livs skole trænede ingeniørers forslag, den er bygget over. La os kaste et kort blik paa disse planer og se, hvad der er grundtanken i dem. Lettest vil dette kunne gjøres ved at følge diagrammet, som viser et tversnit gjennom den vandvei, der forbinder de to store sjøer Erie og Ontario. Niveauforskjellen mellem disse to sjøer, som er 101 meter, skal utjevnes under vandets passage gjennom den 53 km. lange Niagara-flod. Omtrent halvdelen av denne niveauforskjel utjevnes ved det egentlige Niagara-fald, som ligger godt 30

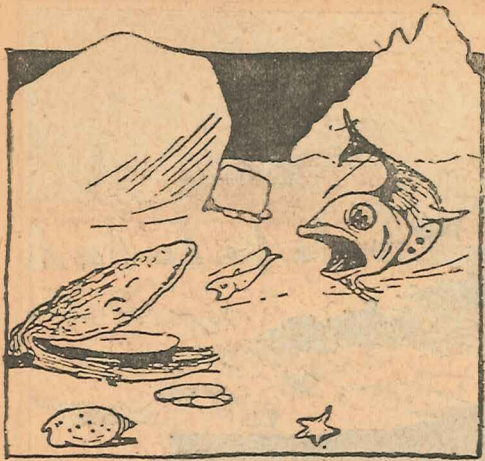
km. fra Erie-sjøen. Selve faldet har en høide av ca. 50 meter; gjennom dette dyp regner man, at der hvert minut styrter godt 1/2 million kubikmeter vand. Nedenfor det egentlige fald indsnævres flodløpet sterkt, samtidig med at flodsengen stadig er ganske sterkt faldende — paa de første 8 km. er faldet ca. 30 meter —; her er strømmen derfor overmaade sterk, paa enkelte steder saa voldsom, at vandet ligger 3 meter høiere paa midten end ved bredderne. Det sidste stykke av sit løp fra Queenstown til Ontario er floden rolig og seilbar.

Efter de amerikanske ingeniørers plan skulde der bygges to umaadelige dæmninger over floden, den ene en kilometer ovenfor selve faldet, den anden ved Queenstown; mens høiden av den første dæmning bare behøvde at være 12 meter, maatte den andens høide være ca. 30 meter. Den første bestemmelse skulde nemlig bare være at dæmme op for vandet, saa det maatte ta veien gjennom de klippetunneller, der var boret utenom faldet, og i hvilke turbinerne var anbragt. Den anden dæmning derimot skulde hæve vandspeilet paa strækningen fra det egentlige fald til Queenstown ca. 30 meter, hvorved hele faldet paa denne strækning kunde utnyttes ved Queenstown. Efter de opstilte beregninger skulde der ad denne vei kunne utvindes 2,000,000 hestekræfter ved det kunstig opstemmede fald ved Queenstown og 5,000,000 hestekræfter ved det gamle, egentlige Niagarafald.

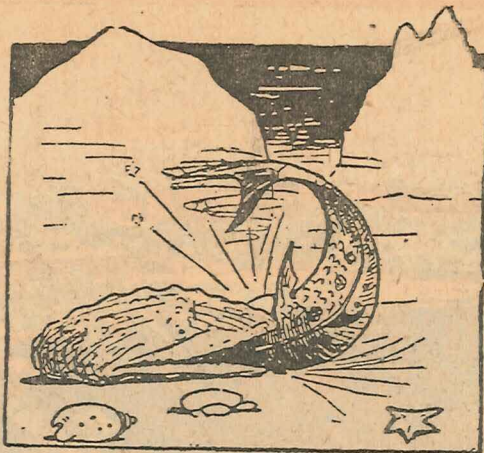
Om planen blir realisert eller ikke, nu da verdenskrigen har forandret alle maal, er det ikke verdt at spaa om, men den ting maa i alle tilfælder indrømmes, at den er gigantisk og fængslende som selve den imponerende natur, den har som maal at lægge i lænker.

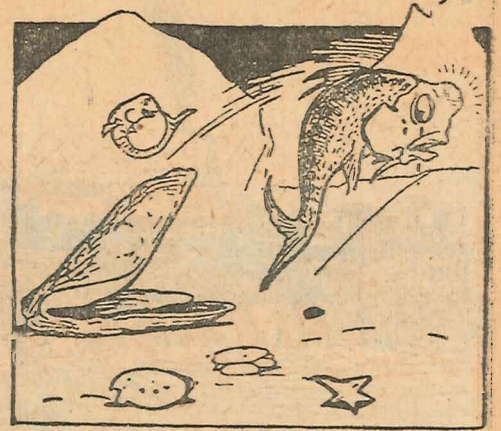
Et diagram, der viser et tversnit av Niagarafloeden paa dens løp fra Erie- til Ontariosjøen. Floden har under sit løp et samlet fald paa 101 meter. Efter ingeniørernes planer kunde den kraft, de umaadelige vandmasser faar ved at passere dette fald, utvindes ved, at der byggedes to mægtige dæmninger, den ene like ovenfor det egentlige fald og den anden 8 km. nedenfor. Det opstemmede vand skulde da gjennom klippetunneller føres til turbinerne, som vilde opta det faldende vands millioner av hestekræfter i sig.

Denne lille tildragelse finder sted paa bun- den av havet paa en østersbanke. En glubsk rovfisk har faat kik paa en liten, uskyldig sildeunge, og efterstræber den paa det hef- tigste.

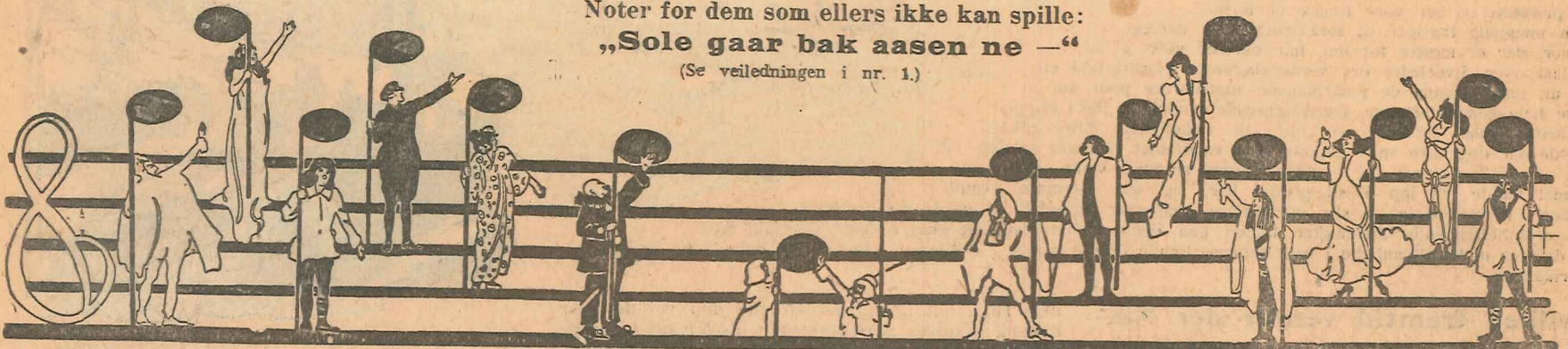
I sin nød søker sildeungen som en sidste til- flugt ly hos en gammel østers, der ligger og slikker solskin. Rovfisken farer efter, men i det samme lukker østersen munnen igjen.

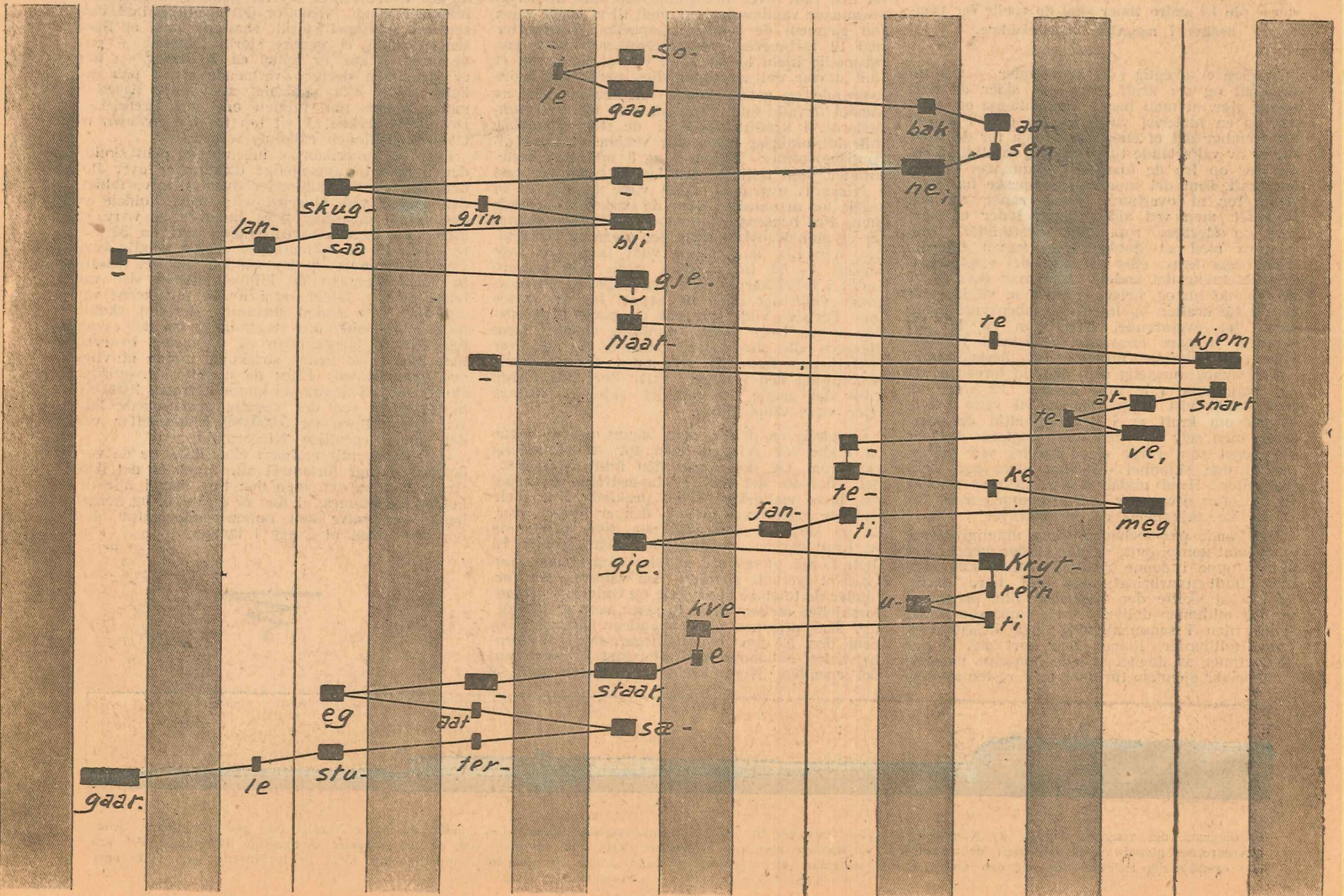
For rovfisken endte historien med en for- færdelig bule i panden, østersen lo av fuld hals, og den lille sildeunge pekte næse med sin halespids. Det er noget man aldrig har visst før, at fisk peker næse paa denne maate!

Noter for dem som ellers ikke kan spille:
„Sole gaar bak aasen ne —“

(Se veiledningen i nr. 1.)

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del av det brettes ned bak loket. Følg zigzagstreken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge, streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller små- lere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

Paa forpost i det snedækte land. Tysk soldat i vinterutstyr i det østlige Galizien.

Krigen i Orienten og i Levanten.
 Hvorledes krigen i Orienten vil udvikle sig er et spørgsmål, som efter Erzerums fald er blit drøftet med adskillig interesse, selvom begivenhederne derborte neppe kan paaregnes at faa nogen avgjørende betydning for verdenskrigens udfald. Med Erzerums fald har den tyrkiske hær i Armenien mistet sin operationsbasis. Den maa derhos antas at være desorganiseret efter nederlaget, og da det paa grund af de store afstande og mangelfulde kommunikationsforhold vil ta lang tid, før tyrkerne kan faa ført eventuelle forstærkninger frem, har russerne foreløbig nogenlunde frie hænder. I hvilken retning de fortsætter sine operationer vet man endnu ikke med bestemthet. Men et pek i saa henseende ligger vel i den russiske presses uttalelser om at erobringen av Erzerum danner det første led i russernes fremrykning mot Konstantinopel, og man skulde da om føie tid kunne gjøre regning paa at faa interessante nyheter fra russernes høire fløi ved Sortehavets kyster, hvor de jo er herrer og i den senere tid har lagt adskillig aktivitet for dagen. Mot denne bakgrund maa man

bl. a. se meddelelserne fra ententehold om en ny æra i forholdet mellem Grækenland og de allierte og om, at der nu virkelig forestaar vigtige og for ententen gunstige avgjørelser baade i Grækenland og i Rumænien.

Saa interessante end disse spørgsmål er, saa har de dog maattet træ i skyggen for begivenheternes udvikling paa krigens vestlige hovedfront. Her gik nemlig tyskerne efter sin langvarige søken efter svake punkter hos motstanderne i sidste uke av februar til heflige angrep paa forskjellige dele av fronten. En særlig vegt la de da aabenbart paa trakterne nord for Arras og paa høiderne ved Meuse, hvor de brøt de franske linjer i en længde av 10 km. og en dybde av indtil 3 km. Takket være flyvernes oplysningstjeneste og det vel udviklede smaabanenet bak fronten synes det imidlertid, somom det skal lykkes de allierte i det store og hele at avparere og noitralisere de tyske fremstot. Fjendens utmasen ogsaa i militær henseende indgaar jo som et væsentlig led i de alliertes krigsførsel, og de har aabenbart intet imot at ha det gaaende paa denne maate, indtil tiden for

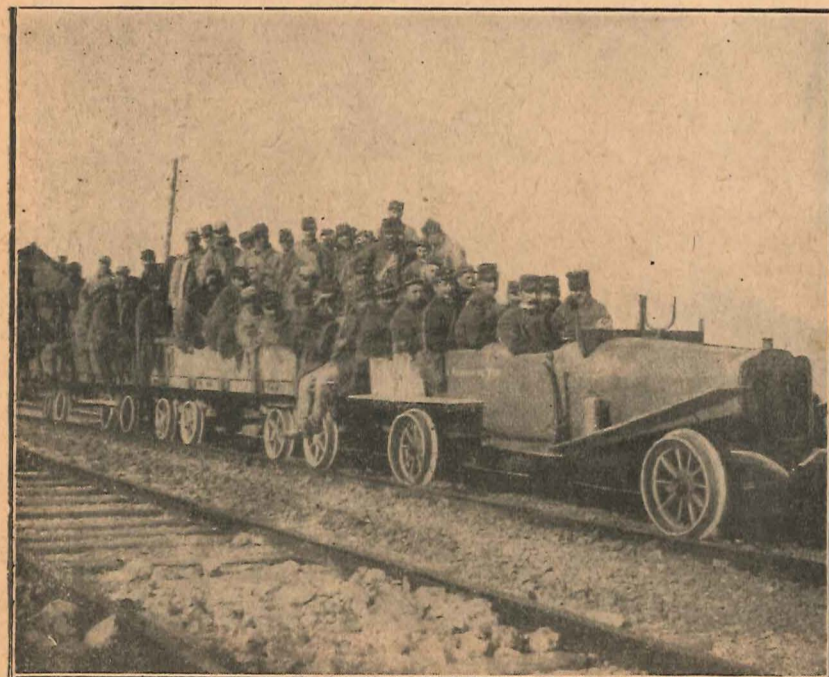
deres egen store vaaroffensiv kommer. Bare de ikke ogsaa dennegang blir for sene i vendingen!

Ved Verdun gik tyskerne voldsomt til angrep i slutten av februar. Det er den tyske kronprins, som her fører kommandoen. Paa ovenst. billede ses kronprinsens gamle lærer, den snart 90-aarige grev Heeseler (X), tidligere tysk feltmarskalk, som trods sin høie alder følger hæren. — Fot. Grohs, Berlin.

Efter zeppelin-bombardementet paa Paris. Ofrene begraves. Der var ialt 23 dræpte. De blev begravet fra kirken Notre Dame de la Croix paa Belleville. Tusener av parisere fulgte dem til jorden. Ved bombardementet blev ogsaa endel mennesker saaret, likesom endel materiel skade blev anrettet.

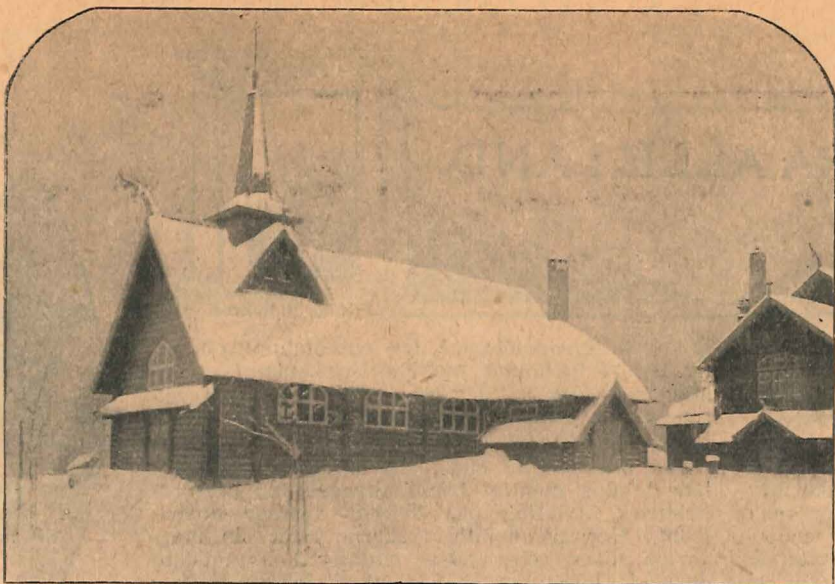
Motortog bak den franske front. Disse smaabaner er bestemt til hurtig at transportere tropper og skyts fra det ene sted til det andet, og det trænges nok til avpareren av tyskernes fremstot.

Fra slagmarken i Champagne. Franske soldater ifærd med at anlægge en kirkegaard med grave for sine faldne kammerater. Hver grav pyntes med et kors, et flag og den dodes hue.

Alb. Emil Kock, Trondhjem, som forleden døde, 64 aar gammel, var en av Trondhjems mest kjendte og driftige forretningsmænd. Han drev i sin tid en velrenomert malerforretning, men i 90-aarene oprettet han Trondhjems første avis-kiosk og blev dermed en banebryter paa dette omraade, som han efterhaanden utviklet i stor maalestok. Han drev ogsaa en udmerket forlagsforretning og var bl. a. en av vort blads mest energiske kommissionærer.

Rena gravkapel, som blir færdig til at tas i bruk i den nærmeste fremtid, ligger tæt op til kirken og er bygget i samme stil som denne. De er begge opført efter tegning av arkitekt Henrik Bull. Som bygningsmateriale er anvendt svært, rundt temmer, og med sin gammelnorske stil tar de prægtige bygninger sig vakkert ut deroppe i den østerdalske skogbygd. — Fot. Skarpmoen.

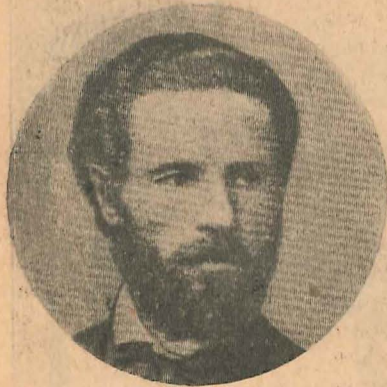

Direktør Theodor Hansen i forsikrings-selskaperne „Sigyn“ og „Brage“ døde forleden efter nogen tids sykkelighet i en alder av 63 aar. Efter i nogen aar at ha drevet en agenturforretning oprettet han i midten av 80-aarene „Sigyn“ og „Brage“, hvis administrerende direktør han var til 1. januar iaar. Han var en overordentlig driftig, nøiagtig og idérik forretningsmand, avholdt av sine underordnede og meget populær inden Kristianias forretningsverden.

Stortingsbygningen 1866 — 5. mars — 1916.

Norges nuværende stortingsbygning blev indviet og sat i bruk den 5. mars 1866. En hel menneskealder i forveien hadde man arbeidet paa at skaffe nationalforsamlingen dens eget hus — en monumental bygning, som høvet bedre end det beskedne rum i den gamle departementsgaard paa hjørnet av Dronningens gate og Prinsens gate. I 1836 fremsattes den første bevilgning til en stortingsbygning, men først i 1854 var man kommen saalangt, at der blev utskrevet en arkitektkonkurrance. I denne seiret Kristianiaarkitekterne Schirmer og von Hanno, men

saa dukket pludselig svensken Victor Langlet opp med et utkast, som efter nogen omarbeidelse blev det bestemte. Høsten 1861 blev grundstenen nedlagt, og det tok altsaa 4½ aar at opføre bygningen, som kom paa henvend en million kroner. Indvielseshøitideligheten aapnedes med procession av repræsentanterne fra den gamle til den nye stortings-sal, hvor præsidenten, sogneprest Harbitz, holdt indvielsestalen. Om kvelden samledes folkets kaarne og dets autoriteter til fest, likesom indvielsen omfattedes med stor interesse fra publikums side.

Stortingets arkitekt, svensken Victor Langlet, hvis tegninger og overslag blev godtat.

Stortingsbygningen, som den vilde set ut, om arkitekterne Schirmer og von Hannos utkast var blitt opretholdt. Hvorledes den blev vet enhver.

Stortingspræsident sogneprest Harbitz, som indviet den nye stortingsbygning.

Vort store vinteridrætsstevne, Holmenkolrendene, gik iaar for 24. gang av stabelen, og var gjennomgaende vellykket, selvom enkelte av vore storløpere og det utenlandske islat manglet. Bortset fra nogen faa svensker var det udelukkende nordmænd som deltok, og Holmenkolrendene hadde den gang et saa nationalt præg, som de ikke har hat paa længe. Interessen for stevnet var dog ikke mindre for det, og publikum med de kongelige i spidsen (se billedet tilhøire) trodset det ikke netop tiltalende vinterveir paa en maate, som kappedes med løperne i heroisme. Koldt og surt var det, men begeistringen syntes ikke derfor mindre glødende. Selv langrendene, hvorfra startbilledet tilvenstre er hentet, fulgtes med megen interesse. Hovedinteressen samlet sig dog som vanlig om hoplopet, hvorfra ovenst snapshot av Halvor Kampen er hentet. — Fot. Skarpmoen.

En frygtelig eksplosion hørtes, husmurene styrtet ned, alt levende paa pladsen dræptes eller lemlæstedes, men Bonaparte og hans eskorte var da allerede i sikkerhet. Eksplosionen var kommet for-

sion hørtes, husmurene styrtet ned, alt levende paa pladsen dræptes Bonaparte og hans eskorte var da allerede i sikkerhet. Eksplosionen var kommet for-

Attentatet paa førstekonsulen.

Man stod paa treskelen til det nittende aarhundre, i Frankrike var de sidste spor av den store revolution blit utslettet, men monarkistene, som hadde haabet at førstekonsulen Bonaparte vilde gaa med paa at gjenindsætte Bourbonnerne paa den franske trone, var blit dypt skuffet. Bonaparte var allerede da fast bestemt paa selv at stige op paa tronen, og det blev derfor besluttet i royalisternes hemmelige raad at rydde førstekonsulen avveien. Sammensvergelsen fandt sted oppe i Bretagne hos de kongeligsindede bønder og fiskere der; hovedmanden var den berømte Georges Cadoudal, Bonapartes uforsonlige fiende, royalisternes begejstrede og fanatiske tilhænger, og til at utføre attentatet blev der valgt den unge Chevalier de Limoelan.

Limoelan var fra Bretagne, hans far var død paa skafottet under revolutionen, ti av hans slegtninger var faldt paa de oprørske Bretonners side under bondekrigen i Vendée, og det var da forstaaelig, at han, selv om han bar et rolig og likegyldig væsen tilskue, var fuld av et glødende had til Bonaparte. Til medhjælper hadde han en vaabenfælle fra oprørskrigen, Saint Rejant, og en mand ved navn Carbon, om hvem man ikke visste stort andet end at han levde av at overfalde og utplyndre postvognene paa landeveiene. De tre mænd fattet den plan at leie en kjerre, anbringe en tønne med krudt og jernstykker paa den, kjøre den frem paa et sted, hvor Bonaparte maatte komme forbi og saa sprengte krudtet, kjerren, førstekonsulen og hans eskorte i luften. De leiet sig forskjellige værelser omkring i Paris under forskjellige navne og forklædninger, og da de fik vite, at førstekonsulen juleaften 1800 vilde begi sig fra Louvre slottet til operaen i „Lovens gate“ for at høre et nyt oratorium av Haydn, besluttet de at benytte denne anledning.

Saint Réjant stod ved vognen, hvorpaa tonden med krudtet befandt sig. Han var forklædt som bonde, og i munden hadde han en tændt pipe, ved hvis ild han skulde tænde lunten, naar Chevalier de Limoelan gav signal om, at nu kjørte førstekonsulen ut fra slottet til operaen.

Carbon kjøpte nu hos en fouragehandler Lambel en gammel hest, som var tilsalgs, og skjulte den i en forut leiet stald i Saint Lazare gaten. Hos Carbons søster, en madam Vallon, som hadde en skraphandel, hadde man gjemt en tønne, og denne fyltde man litt efter litt med krudt og istykke-hakket jern. Da Bonapartes politi og spioner var alle steder for at holde øie med

royalisterne, maatte man ved indkjøpene av krudt gaa meget forsiktig frem for ikke at røbe sig. Men omsider fik man da tonden fuld og juleaftens eftermiddag kjørte Carbon kjerren frem foran enken Vallons butik, læsset tonden paa og kjørte avsted. Limoelan førte hesten ved tømme, Saint Rejant og Carbon gik baketter og samlet op alle de stener og vedstumper, de fandt, og kastet dem indunder det seildukstak som var spændt over vognen. Alle tre mænd var forklædt som bønder. Da de kom ned paa Karruselpladsen ved Louvre og Tuilerierne, blev kjerren stillet op mot det daværende hotel Longuevilles mur, like ved førstekonsulens stalde. Naar Bonaparte kjørte til operaen, maatte hans vogn og eskorte absolut komme her forbi. De tre sammensvorne anbragte en lang, svovlet lunte saaledes, at dens ene ende hang ned i kruddtønden, mens den anden ende hang ut under vognens seildukstak. Det var mørkt, regnfuldt og kaldt, men der var allikevel mange folk paa gaterne. Likeoverfor hotel Longueville var der et par restauranter som var fulde av gjester. Da de kom til dette sted, var klokken 7 om aftenen. Konserten i operaen skulde begynde klokken 8. Klokken 7 1/2 skiltes de tre sammensvorne. Limoelan og Carbon stilte sig op paa utkik for at kunne melde, naar førstekonsulens vogn kom, og Saint Rejant blev med en tændt pipe i munden staaende ved kjerren. Med ilden fra pipen skulde han antænde lunten.

Efterat ha holdt sig skjult i fire maaneder i en kirkekrypt, vaaget Limoelan sig i alle slags forklædninger ut i Paris uten at bli gjenkjendt, og han kom ofte i umiddelbar nærhet av det politi, som søkte efter ham.

Klokken slog 8 paa Tuilerierne, man hørte rytterskorten komme ut av slotsgaarden, men Saint Rejant fik ikke noget signal fra Limoelan. Denne var nok paa sin post — men i sidste øieblik svigtet han. Kanske han allerede saa for sig de frygtelige scener, det rædselsfulde myrderi, som eksplosionen vilde avstedkomme, kanskje han nu angret paa sin forbrydelse — han saa førstekonsulens eskorte ride forbi, han saa Bonapartes bleke ansigt bak karrossens rute og han plystret ikke. Saa gik der et par sekunder og man hørte et frygtelig brak. Eksplosionen hadde fundet sted, men forsent, Saint Rejant hadde med pipen tændt lunten, og de tredive sekunder som gik før denne var brændt ut, var tilstrækkelig for Saint Rejant til at komme bort i sikkerhet. Men de var ogsaa tilstrækkelig til at Bonaparte og hans eskorte kom forbi. Litt over klokken 8 1/4 kom Bonaparte ind i operaen meget blek, men fullstendig uskadt. Foran hotel Longueville var

synet frygtelig. De to restauranter var jevnet med jorden, pladsen foran var overstrødd med lik og lemlæstede mennesker og ingen kunde forstaa, hvad der hadde hændt. Man hadde nok lagt merke til en kjerre, som hadde staaet borte ved muren, men hvilken forbindelse hadde den vel med eksplosionen? Av kjerren var der bare stumper tilbake. Hele politiet kom naturligvis paa benene, men hvem var ophavsmandene? Ved hjelp av en hestehandler, som saa resterne av den døde hest, kom man paa sporet. Hestehandleren husket at ha solgt den til fouragehandleren Lambel, og denne forklarte at ha solgt den til Carbon. Denne hadde fundet skjul i et kloster, men da han ikke kunde holde ut indespærringen og vaaget sig ut paa gaten, blev han grepet nogen uker efter attentatet. Saint Rejant som hadde flakket omkring i Paris i hele denne tid, blev grepet omtrent samtidig, og den 1. april 1801 blev de av tribunalet dødsdømt og henrettet dagen efter. Man visste, at Limoelan var hovedmanden, men man kunde ikke finde ham. En gammel prest som het Abbé de Cloriviere hadde faat skjult ham i en underjordisk kjelder til St. Laurent kirken, og her blev han i fire maaneder, mens førstekonsulens politi lette efter ham alle steder. Først i mai maaned vaaget han sig ut og kom til Bretagne. Forklædt som lakei lyktes det ham at ledsage sin svoger og søster hr. og fru Chappedelaine til Amerika. Han var frelst.

Seks aar senere, i 1807, kom en vandringsmand til klosteret i St. Marie like ved Baltimore i Amerika. Han saa ut som et menneske, der bestandig tror sig forfulgt, han kaldte sig Cloriviere, og han bad om en celle og om at maatte faa bli optat i klosteret. Det var Chevalieren de Limoelan. I de seks aar hadde han levet i New York under navnet Guiby og ernæret sig som portrættegner. Angeren over hans grufulde gjerning, som hadde kostet 30 mennesker livet og bragt hans to venner paa skafottet, hadde stadig forfulgt ham. Under navnet Cloriviere blev han ved paaske-tid presteviet. I 1814 træffer man ham som prest i byen Georgetown, og her endte han sine dage den 29. september 1826. Hver juleaften forrettet han selv messen, og man kunde da se ham ligge limevis paaknæ foran alteret, mens han sunken i bøn og vel ogsaa i erindringen om hin forfærdelige juleaften 1800, i erindring om de ulykkelige ofre og i erindring om de to venner som var døde paa skafottet. Skjønt han ved sin død endnu ikke var 60 aar, saa han dog bøiet og avfældig ut som en olding paa 80. Men han blev agtet og æret av sine sognehjærn næsten som en helgen. Først ved hans død fortalte Chappedelaine, hvem han var. Men paa stenen over hans grav i kirkekrypten i Georgetown læser man endnu navnet de Cloriviere.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Nuramajas ring.

Av
Käthe von Beeker.

(Fortsat.)

(Sammen drag av foregaaende kapitler.)

Hans Henrik v. Sesenborg blir kaldt til sin oldemor paa slegtens gamle stamgods. Det forfaldne gamle slot gjør et sterkt indtryk paa den unge mand, og den gamle, næsten hundreaarige dame, som vil snakke med ham før hun dør, fylder hans sind med ærefrygt. Han hører nu for første gang om den forbandelse som hviler over hans slekt og som skriver sig fra en mørk, fremmed kvinde, Nuramaja, som blev ført til Sesenborg av en Hans Henrik v. Sesenborg i 1721. Da den letsindige slotsherre forsønte hende og den lille datter hun hadde født ham, og beileet til en blond kvinde, hadde den skjønne Nuramaja sprunget op og pekt paa den ring som hun bar paa høire haands ringfinger. Hun hadde grepet hans haand, hvor han hadde en lignende ring med en blodrød sten, og mindet ham om hvad han hadde svoret ved denne ring og spurt om han hadde glemt den mægtige trolddom der laa ringen og at han nedkaldte forbandelse og ulykke over sig og sine etterkommere, hvis han vilde skille ringen fra hende. Hans Henrik v. Sesenborg hadde braaket og skjönt og svoret at han ikke frygtet nogen trolddom og ikke lot sig tvinge til noget. Da utalte Nuramaja den forbandelse som skulde hvile haardest paa slegtens kvinder, for saa længe de blonde kvinder hersket i slekten, skulde de lide sorg og kval for deres mænds og sønners skyld. Ingen datter skulde kaste solskin over dette hjem, og av sønner skulde de altid bare beholde en, som skulde la forbandelsen gaa videre i arv og dø en tidlig, unaturlig død. Den følgende dag var hendes brune tjener forsvundet med barnet, og Nuramaja selv blev fundet i taarnværelset med en liten dolk i hjertet, under det billede som var blit malt av hende. Alle hendes kostbare smykker var borte, og hendes ring var ogsaa forsvundet fra fingeren. Forbandelsen vilde kun hæves naar en mørk kvinde av kjærlighet forenet sig med en Sesenborg. — Hans Henrik prøver at frigjøre sig for den uhygge som tanken paa den gamle spaadom har medført, og blir indtal i en ung blond pike, Karin v. Klingenstur. Imidlertid dør den gamle oldemor og Hans Henrik reiser igjen til Sesenborg. Efter begravelsen er han længe syk, og Karin reiser med sin mor fru Lebanoff og sin søster Ebba samt halvbroren Alex til Rivieraen. Som den sykelige Alex' frøken er Marie Fourriere antat. Hans Henrik træffer hende tilfældig og hun gjør et dypt indtryk paa ham. Men Karin lægger straks beslag paa ham og den unge amerikaner Macleton. Den sidste fortæller at hans bestefar har sendt ham ut for at lete efter en ung pike, en datterdatter av hans ungdomslekede, som vistnok er i besiddelse av en eiendommelig ring, hvorpaa hun kan kjendes. Efter beskrivelsen av ringen forstaar Hans Henrik at den er make til hans egen, og han antar at den unge pike er en etterkommer av Nuramaja. I stor sindsbevægelse søker han ut langs havet for at samle sine tanker. Der træffer han Marie Fourriere, som fryder sig over elementernes rasen.

Men nu besindet hun sig pludselig og blev heftig forskrækket. Hvor fri hadde hun ikke snakket til denne fremmede mand! Paa ny skjöt det varme blod op i hendes kinder, og hun vilde trække sine hender til sig. „Men det kan jo ikke interessere Dem.“ „Jo, det interesserer mig i høi grad.“ Han holdt hendes hender fast i sine. „Har jeg ikke allerede sagt Dem, at jeg er tilmode som om jeg er en gammel ven av Dem? Det hænder undertiden, at to mennesker ved første syn feler sig draget til hverandre i gjensidig forstaaelse og sympati. Har ikke De en lignende følelse?“

Den betagende, forvirrende lykkefølelse hindret hende i at tænke klart og rolig,

„Jo,“ sa hun, uten at vite at hun sa det. Det klang og sang ut fra hendes sjæl i jublende toner.

Hans øine skinte.

„Der kan De se! Til mig kan De si alt; jeg forstaar Dem og vil saa gjerne hjelpe Dem. De vet ikke selv om det var lykke eller smerte og længsel, som fik Dem til at graate. Men jeg tror, at hvis man er i tvil om at noget er lykke, saa er det ikke lykke — det er længsel og smerte! Vil De ikke si mig hvori begge disse dele har sin rot?“

„Naar man staar alene i verden, uten et eneste meneske som tilhører en, og ikke har en eneste som bryr sig om en —“

„Er da ikke den syke gut Deres slektning?“

Hun fór sammen. Det eventyrland, hvori hun nylig, løsrevet fra hverdagslivets kvaler og bekymringer, hadde dvælet, sank pludselig i jorden ved dette spørmaal, som stillet virkeligheten saa grelt for hendes øine. Nu var hun med et slag igjen Marie Fourriere, sykepleierske og opdragerinde for Alex Lebanoff, den vakre, blonde Karins bror, og den mand som stod foran hende og endnu holdt hendes hender, og hvem hele hendes sjæl fløi imøte med kjærlighetens og længselens sterke vingeslag, var den rike, unge og fornemme herre, om hvem kammerpiken leende hadde sagt: „Naa, ham vil den stolte frøken vel endelig bønne! Han har jo alt hvad hun vil ha, penger og et fint navn, og saa er han til og med saa vakker og elskværdig. Det kan virkelig gjøre en ondt, at han skal falde som offer for hendes høihet! Men han sitter saamen allerede i fælden — han vil det vel sagtens slik!“

Hun hadde ikke villet høre paa dette folkesnak; det var noget hun aldrig agtet paa; men disse ord hadde dog rammet hende i hjertet som en forgiftet pil, og hadde drevet hende herut i stormen og regnet, hadde avpresset hende taarer, disse taarer som hadde vætet hendes kinder mens hun betragtet elementernes stolte kamp med hverandre. Og da var der kommet en underlig fred over hende, som hadde faat hende til at glemme al sorg, og som hadde sænket sig over hende likesom en forjættelse om lykke og salighet. Det hadde været en følelse uten grund og berettigelse, men underlig trøstende og opløftende. Og midt i denne herlige, lykkeberuste følelse stod han foran hende, hadde grepet hendes hender og spurt hvorfor hun graat! Da hadde hun med fuld sandhet sagt: „Jeg graater fordi jeg er lykkelig!“

Allt dette hadde draget forbi hende som en drøm, som noget der stod utenfor hendes tilværelse, som et under, en aabenbaring! Og nu forsvandt den vakre drøm for virkeligheten; nu stod hun pludselig igjen alene og fattig i verden og saa sig selv og sit liv i hele dets forlatthet og fornedrelse.

Alle disse tanker hadde i løpet av faa sekunder stormet ind paa hende. Med et ryk trak hun sine hender ut av hans og rettet sig stolt op.

„Nei, jeg er bare sykepleierske for denne gut, og nu maa jeg følge min pligt og gaa til ham.“

Ved disse ord kruset de røde læber sig

saa stolt og tonen i hendes stemme var saa avisende, at han gik forskrækket et skritt tilbake. Det var jo ham det samme enten nun var denne syke guts søster eller pleierske. Han hadde slet ikke tænkt paa den slags biting. Spørmaalet hadde ganske tankeløst undsluppet ham, og han forstod ikke engang at det kunde ha en saadan virkning paa hende. Han forstod bare, at hun pludselig hadde angret paa den fortrolighet hun hadde vist ham, og som hadde gjort ham saa lykkelig, at hun vilde forlate ham og at han skulde miste hende, netop som han hadde fundet hende igjen.

Uvilkaarlig traadte han iveien for hende.

„Nei, nei, hvorfor vil De gaa? Hvorfor er De pludselig blit saa kald og avisende? Jeg trodde De følte som jeg, og at vi skulde være venner.“

Hvorfra kjendte han dog dette sælsomme blik, som nu møtte hans fra disse vidunderlige, længselsfulde, mørke øine?

Det minde som knyttet sig til disse øine og til dette yndige ansigt pinte ham næsten, fordi han ikke visste hvor han skulde føre det hen, og han var saa hensunken i sine tanker om det, at han knapt hørte at hun med mat stemme gjentok hans ord:

„Skulde være venner? Der gis umuligheter —“

Læberne presset sig haardt sammen; Karins utvalgte, den mand som elsket denne pike skulde være hendes ven? Hun kunde næsten ha ledd — og samtidig graatt — graatt bittert og heftig — ikke taarer av lykke, som hun et øieblik i sin underlige frydefulde følelse hadde ment, men taarer av den dypeste sorg og den bitreste skuffelse. Hvad var skyld i, at hun før følte sig hævet langt utover den haarde, grusomme virkelighet, at hun hadde følt sig saa grænseløs, saa ubeskrivelig lykkelig? Endnu før han stod foran hende, endnu før trykket av hans haand og blikket fra hans øine hadde hensat hende i denne underlige salighetsrus, hadde hun været grepet av denne lykkefølelse? Virket denne hans nærhet saa sterkt paa hende? Bar han hendes lykke saa helt og holdent i sine hender, at den strømmet henover hende endnu før hun følte hans legemlige nærhet? Var dette mulig? Saa maatte hun flykte for ham; hun turde ikke tillate den allerminste fortrolighet mellem ham og hende. Hvorledes var det overhodet mulig at der kunde være venskap mellem de to — hendes herskapsven og hende, det betalte, med hovmod overseedede tjenestetyvende? Hun var jo draget ut av de kredse, hvori hun ifølge sin fødsel og opdragelse hørte hjemme. Livets bitre nød hadde paalagt hende tunge lænker, som nu skar haardt og gjorde ondt i hendes hjerte. Hun hadde tappert brutt med alle fordomme, endog uten kamp, skjönt hun godt visste at hun heri ikke handlet i sin stolte, standsbevisste fars aand. Hun maatte jo følge hverdagslivets krav, maatte ta op kampen for tilværelsen, og hadde ogsaa modig gjort det og bøiet sig for nødvendigheten, men nu bygget følgerne av hendes tapre handlinger en uoverstigelig mur mellem hende og den mand som hendes hjerte higen imot.

Var det bare disse følger som bygget denne mur? Nei, han elsket jo ogsaa en anden — han vilde bare være hendes ven!

Allt dette jog i vild flugt gjennom hendes tanker — og gjennom alt stod bare denne ene tanke for hende med fuld klarhet: at hun maatte undgaa ham, at ethvert baand mellem ham og hende maatte sønderrives!

„Min pligt kalder,“ avbrøt hun pludselig umotivert den paabegyndte sætning, bøide let hodet og gik forbi ham.

„Men bli da, frøken! Forstaa mig dog! Jeg føler jo saa klart og bestemt, at der mel-

lem os bestaar et sjælelig baand, som drager os til hverandre i gjensidig venskab. Det lyder kanske underlig — det indrømmer jeg gjerne, — men sa De ikke før selv, at De trodde paa noget lignende?"

Han hadde igjen rakt haanden ut mot hende; da tumlet hun pludselig tilbake og stirret likefrem fortryllet paa den utstrakte haand.

„Ringel!“ stammet hun forfærdet og skjøv hans haand tilbake.

„Aa, den frygtelige tingest — den skræmmer alle!“ utbrøt han sint. „Jeg hader den ringen — den er min forbandelse!“ vedblev han med hæs stemme. „Se ikke paa den — synet av den er en gru og en rædsel!“

„Men —“

„Nei, nei — De maa ikke bry Dem om den ringen — se ikke paa den — se paa mig, og si mig at De tror mig —“

Hun vedblev at stirre med store, forskrækkede øine paa ringen. „Slangen —“

„Aa, snak ikke om den forhadte ring! Si mig heller hvor De har holdt Dem skjult saa længe! Jeg har lett overalt efter Dem!“

Nu skjøt den varme rødme igjen op i hendes ansigt. Han hadde lett efter hende, og hun hadde ofte været ham ganske nær, naar han hadde tat avsked med Karin utenfor hotellets balkon, hvor hun hadde sittet med Alex! Karin! Derover glemte hun alt andet, ogsaa ringen, ved synet av hvilken hun var blit saa bevæget. Den mur som skilte hende fra den mand som stod ved siden av hende, vokste ved dette navn til en kjæmpemæssig haug.

„Det er bare godt at De ikke finder mig; vore veie gaar vidt fra hverandre,“ svarte hun haardt. „Jeg gaar nu min vei — lev vel!“

„Det er ikke mulig! De maa si mig hvor jeg igjen kan træffe Dem og snakke med Dem!“

„Nei, det ønsker jeg ikke!“ Nu hadde hun igjen helt magt over sig selv. „Jeg er i en avhengig stilling, og det vilde være meget ubehagelig for mig, hvis man saa mig i en ung herres selskap.“

„Aa — men —“

Han stanset, for pludselig blev han sig bevisst det underlige i deres møte og sit heftige forlangende. Han fandt ikke straks et svar som kunde overvinde hendes motstand, og hun benyttet sig av hans øieblikkelige forvirring til at skynde sig bort.

Han stod likefrem fasttryllet. Ja, hun hadde ret, det var — det kunde være at — nei, nei, det var altsammen smaaligheter og fordomme, som man ikke burde bry sig om. Der maatte findes en utvei. Han mente det jo opriktig — han var slet ingen letsindig, hensynsløs mand, som bare søkte muntre eventyr.

Ja — hvad — hvad var det egentlig han mente opriktig? Det var det samme — nu maatte han ikke spille tiden med at tænke, nu maatte han handle — maatte skynde sig etter hende, forsikre hende, forklare hende — han maatte skynde sig. Hun var allerede ved klippestykket, som avskar dette ensomme sted fra den øvrige verden.

Aa — han blev med et ryk staaende hvor han stod — om hjørnet dreiet netop en slank, ungdommelig mandsskikkelse; de to — hans ukjendte og den ukjendte unge herre støtte næsten sammen, og de syntes ikke at være hverandre ukjendt. De stod bare et øieblik, saa raktes begge hænder ut mot hverandre, stormen bar utrop av glad overraskelse over til ham, og de fire hænder laa endnu i hverandres. Nu la den unge herre hans ukjendtes arm i sin, og hun lot det rolig ske.

Hans Henriks hjerte banket som om det skulde sprænges. En skjærende smerte gik gjennom ham, hans øine saa ikke lenger

klart; han vilde styrte frem efter de to, som netop dreiet om klippehjørnet — men saa slog han sig pludselig paa panden og lo høit og hæst. Det var slutningen paa en daarskap, som nu var ham ganske ubegriplig. Hvad var der gaat av ham, siden han paa engang med indtrængende varme hadde tilbudt en ganske fremmed pike sit venskab? Men pludselig vandt en stor og bitter skuffelse overhaand over alle hans andre tanker og følelser. Nei, han kunde ikke gjøre denne fremmede pike nogen bebreidelser. Hun var heller ikke en ganske almindelig barnefrøken! Der laa noget hemmelighetsfuldt over hende, noget som stod i en gaadefuld forbindelse med ham, og hadde en stor og ubeskrivelig indflydelse paa ham. Hendes nærhet virket saa underlig velgjørende paa ham og fyldte ham med en følelse av lykke og salighet. Kanske det var en helbredelseskraft som gik ut fra hende — en ren legemlig indflydelse.

Men denne lykkefølelse — denne følelse av forstaaelse og beslegtethet — skulde den bare være legemlig? Umulig — det maatte ogsaa være en sjælelig helbredelseskraft, det maatte være — han stanset i sin tankegang — et vidunderlig ord blev hvisket i hans indre — kjærlighet? Nei, nei, aldrig — en slik tanke turde han ikke la opstaa i sig. Hun som hadde gaat fra ham med ønsket om aldrig mer at se ham, tilhørte jo en anden — hun hadde flygtet til denne anden, for at undgaa ham og hans dristige ønske om at være hendes ven.

Træt og utmattet av alle de sindsbevægelser, denne eftermiddag hadde bragt ham, lot han sig synke ned paa en sten, hvor han blev sittende og stirre utover havet. Stormen hadde pludselig stilnet; men bølgerne vilde endnu ikke la sig berolige; de skummet og bruste endnu og slog med sprøitende hvitt skum mot strandbredden. Nei, det som ryster os i vort indre bringes ikke saa let til ro igjen, og naar vore følelsers storm har brusset med vild og heftig kraft, varer det længe før den dæmpes.

Hans nerver hadde igjen spillet ham et puds. Den gamle, taapelige historie, som han under sin sygdom næsten hadde glemt, og hvis trykkende indflydelse han næsten hadde overvundet, vaaknet nu tillive igjen og satte hans endnu ømfindtlige nerver i oprør.

Det endte kanske med at alt dette mystiske tøs gjorde ham sindssyk! Nu skulde bare den eftersøkte Maja dukke op, saa var han færdig.

Kanske det var det aller bedste, hvis han snarest mulig forlovet sig med Karin. Karin passet til ham; hun besad en viss kjølig ro og kraft, som gjorde ham godt og gav ham støtte. Han trængte til en hustru. Siden morens død hadde han altid savnet kvindelig indflydelse — han var opdraget med den, og den var en nødvendighet for ham.

Naar bare ikke Karin undertiden virket saa frastøtende paa ham!

Helt oprevet av disse tanker og følelser, pint av tusen motsigelser og utilfreds med sig selv og hele verden sprang Hans Henrik op og gik tilbake den samme vei, hvorpaa han var kommet — kanske han igjen fik se den fremmede pike — ja, han visste ikke hvad, men hvor stor umake han end gjorde sig for at tvinge sine tanker, saa gik de tilbake til de vidunderlige, brune, længselsfulde øine. Og stadig pinte den tanke ham: „Hvor har jeg set disse øine før? Hvor har jeg før set denne røde mund med dens fortryllende smil? Har det været en drøm? Er det et minde fra en forbigangen tid?“

Men ingen av disse nagende tanker fløi tilbake til det gamle billede i det gamle fædrenehjem, til de drømme hvori dette billede hadde vist sig utilsløret og smilende for

ham! For dette billede hang der likesom et mørkt, tungt teppe, som hans hukommelse ikke kunde klare at løfte, over hvilket den intet anende vendte om for blind og fortvilet at banke paa andre døre, for heller ikke der at finde hvad den søkte.

Den følgende dag var det et herlig veir; solen skinte klart og smilende henover det blomstrende landskap og danset med gyldne glimt over det blaa, gjennemsigtige, klare vand, der laa saa stille og fredelig, som om der aldrig hadde gaat en storm henover det og hadde pisket det op til hvite, skummende bølger.

Ogsaa Hans Henriks heftige sindsoprør hadde lagt sig og bare av og til lød der i ham dønninger efter stormen. Han holdt sig temmelig stille og taus tilbake fra det øvrige livlige selskap.

Hans og Ebba var slet ikke saa livlige og kjække som ellers; begge to hadde noget av kjæmpe med, begge led under den foregaaende dags begivenheter. Uvilkaarlig holdt de sig til hverandre, som om de følte at de hadde lidt fælles skibbrud, og nu vilde hjelpe hverandre saa godt de kunde.

Mr. Macleton var meget livlig og snaksom; tilsynelatende la han slet ikke merke til Ebbas forandrede væsen, hendes taushet og mangel paa lyst til at indlate sig paa de sedvanlige kjeglerier med ham; men i sit indre var han urolig og ærgerlig og følte sig saa ubehagelig tilmode, at han helst vilde ha reist straks. For hvad skulde han egentlig her paa dette kjedelige sted, naar han nu maatte undvære den eneste opmuntring og adspredelse han hadde hat hittil.

„Har De ogsaa idag set Dem opmerksomt om efter den eftersøkte mørke øine?“ spurte Karin smilende, idet hun gik bort til ham. „I dette vakre veir er der jo rigtig leilighet til det. Idag vil alle, som i det daarlige veir kryper sammen i sine hotelværelser, vise sig paa promenaden. Kanske Deres mystiske skjønhet først nylig er kommet og først nu dukker op av mørket.“

„Det kan jo være,“ sa Macleton i en ærgerlig tone. „Det er jo ikke utænkelig.“

Han skottet bort til Ebba, som netop med blussende kinder bøide sig over mot Sesenborg.

„Pokker la hende!“ tilføiet han ærgerlig som svar paa Karins spøkefulde erterier, men tænkte herved mindre paa den vakre ukjendte end paa den unaadige Ebba.

„Det var meget uhøflig sagt,“ sa Karin muntert. „Det blir nok anderledes, naar De først faar se ind i de mørke, hemmelighetsfulde øine.“

„Sandsynligvis,“ sa nu Macleton mer interressert. „De levende øines trylleri maa vel være endnu mer vanskelig at motstaa end de maltes. Kanske min lykke virkelig henger sammen med denne mystiske dame.“

Han opfanget med stor tilfredshet Ebbas hurtige, ubetænksomme blik, hvori der avspeilte sig en saadan blanding av angst og vrede, at han pludselig følte sine livsaander vaakne op til ny kraft og blodet begyndte at rulle varmt og hurtig gjennom hans aarer. Han følte sig saa glad og overmodig og under indtrykket av denne stemning sa han muntert: „Jeg utber mig som bevis paa samtlige tilstedeværendes venskab for mig, at dere allesammen hjælper mig med at lete efter mørke, hemmelighetsfulde øine! Hvad ser jeg —“ avbrøt han pludselig sig selv — „der gaar jo — nei, ikke Maja, den ukjendte, usynlige Maja, men en god ven av mig! Jeg maa be de ærede damer og herrer undskylde mig, ellers mister jeg ham avsyne i mængden!“

Han skyndte sig hurtig ut og blandet sig i den store mængde, som bølget frem og tilbake paa promenaden, men først hadde han med ny glæde opsnappet, at Ebbas øine had-

de fulgt retningen av hans, og at hendes ansigt hadde uttrykt angst og spænding. Det hadde hun godt av, det lille, egensindige trolld — hun skulde pines litt, fordi hun hadde pint ham saa meget!

Men Ebbas blik og tanker gjaldt ikke ham mer; hvor meget hun end hittil hadde beskjaeftiget sig med hans person og interesser, saa var det glemt altsammen i dette øieblik! Hun hadde faat øie paa Tibor Revoscény ute paa promenadeveien. Det var ham — hun tok ikke feil. Saa stolt førte ingen anden sin høie skikkelse, og et saa vakkert ansigt fandt man ikke igjen blandt tusen.

Uvilkaarlig vendte hun sig hurtig om for at se paa Karin. Tibors navn svævet allerede paa hendes læber; hun vilde gjøre de andre oppmerksom paa ham, men hun stanset forskrækket. Nei, hvor dog Karin saa ut! Det var godt at ingen la merke til hende, men at alles øine fulgte den bortilende Macleton! Hun var likblek, endog hendes læber var hvite og i hendes øine var der et blik, saa fuldt av glød, av smerte, av angst og skræk, at de næsten blev sorte. Karin, den kolde, beherskede Karin, hadde saa fuldstændig mistet sin sedvanlige uforstyrrelige ro og fatning, at hendes følelser laa aapne for alle som en aapen bok.

For nogen faa uker siden vilde Ebba bare med spændt interesse ha iagttat søsteren, vilde uten betænkning med list ha sprængt døren til Karins hemmeligste følelser og vilde med spottende undren og nysgjerrighet ha kastet et blik derind; men idag var det anderledes, idag følte hun bare skræk og varm medfølelse, bare ønsket om at beskytte den vergeløse, overraskede søster og hjelpe hende med at samle sig og komme til ro, før nogen av de andre saa paa hende.

„Se bare, mor, hvorledes han snor sig mellem parasoller og store hatter!“ sa hun utvungenl leende. „Jeg vedder paa, at han allikevel er paa spor etter sin ukjendte, han vilde bare ikke tilstaa det. Pas paa, baron — aa!“

Hun stanset brat — nu hadde han netop naadd Tibor, nu la han haanden paa hans skulder — Tibor — var hans ven!

„Men det er ikke mulig!“ utbrøt Ebba uvilkaarlig. „Det er jo —“

Fru v. Lebanoff satte sin lorgnet for øinene.

„Men er det ikke den unge maler — hvad var det nu han het? Han som engang malte dig — ungareren?“

Ebba vaaget ikke at se paa Karin; hun skalv i sit stille sind av angst og medfølelse. Men da lød Karins stemme allerede ganske rolig og likegyldig over til hende; bare et skarpt, fint øre som Ebbas kunde høre, at den lød mer klangløs og mat end ellers:

„Ungareren — Revoscény? Var det ikke saaledes han het? Ja, det ser virkelig ut til at det er ham. Men kanskje det bare er en skuffende likhet. Man kan jo ikke bevare alle ansigter saa fast i hukommelsen, at man straks kan kjende dem igjen!“

Hun sænket sin parasol litt dypere, like som for at beskytte sine øine mot den blændende sol. Han skulde ikke faa tro at hun flyttet for ham. Det var ogsaa forsent nu — og engang maatte de jo møtes.

„Nu bare hodet iveiret!“ tænkte hun. „Det maa jo gjennemkjæmpes, og det er godt at det blir gjenstaad. Saa faar jeg da endelig ro og kommer til klarhet over, at det bare var en indbildning som man kan overvinde.“

Men hun trodde ikke selv rigtig paa det, som hun forestilte sig saa ivrig. Hun visste meget godt, at det som ikke var lyktes hende paa to aar, det vilde hun heller ikke nu overvinde — aller mindst nu, naar hun igjen saa det kjendte, vakre, mørke ansigt,

der saa kvalfuldt behersket alle hendes tanker og følelser.

Nu stod han ved bordet, og hans flammande blik fløi lynsnart over til hende med et utbrud av lidenskabelig jubel, mens han med elegant anstand bukket for de tilstedeværende og derpaa gik bort til fru v. Lebanoff for at kysse hendes haand.

Hun hilste paa ham med fuldkommen utvungenhet og elskværdighet, hvori der bare blandet sig en saa umerkelig nedladdenhet, at en uforstaaende ikke vilde ha opdaget det. Men Ebba følte den, og hun var ogsaa overbevist om at Tibor følte den. Mor forstod som faa straks at betone det rigtige standpunkt — ikke paa nogen saarende maate — nei, dertil var mor altfor meget verdensdame — her viste hun bare formel høflighet — absolut høflighet, men ingen fortrolighet! For fornuftige mennesker spiller det dog virkelig ingen rolle, at hans forældre var bønder — fattige ungarske bønder! Trods al sin klokskap var mor virkelig lovlig fordomsfull og gammeldags i sine anskuelser. Ebba tænkte meget mer moderne og fordomsfrit; hun vilde uten betænkning gifte sig med en borgerlig. Ved denne tanke skjøt en varm rødme op i Ebbas ansigt og hun saa forskrækket bort paa mr. Macleton, men han kunde forhaabentlig ikke læse hendes tanker.

Han hadde rynket panden, for Ebbas spændte interesse for den nyankomne hadde ikke undgaat hans oppmerksomhet — og nu saa han at hun blev ganske rød, idet hun gik bort til den unge maler for at hilse paa ham. Hun forventet ikke engang at han kom bort til hende; hun, den yngste søster, trængte sig frem foran den ældste for at række ham sin haand, smile til ham, se paa ham og tale om den hyggelige tid de hadde tilbragt sammen for to aar siden.

Bravo! Den gode Tibor syntes ikke at sætte særlig pris paa hendes venlighet; ja, hvis det med hans elegante, høflige væsen overhodet var mulig, saa saa det ut til, at han ikke tok videre notis av hende, men straks vendte sig til hendes vakre søster. Nu blev Ebba endnu mer rød og saa rent beklemt og ængstelig ut. Det hadde hun godt av! Naar saadanne piker opfører sig upassende, saa maa de ubarmhjertig vises tilrette — det kan der ikke være tvil om. Men egentlig forstod han ikke rigtig Tibor, for overfor en saa inderlig mottagelse maatte dog hjertet i en smelte! Hos hende var alt friskhet, varme og ærlighet! Hun var den ærligste, kjæreste lille pike, som han nogensinde hadde kjendt. Bare en smule lunefull — og det var hun egentlig først blit siden igaar. Men dette holdt han ikke ut længe. Han savnet bittert sit tidsfordriv: uten de smaa, spøkende kjeglerier med hende var livet tomt og kjedelig.

Imens hadde Tibor paa den anden side av bordet bukket dypt for Karin og med en svak skjælven i den dype, klangfulde stemme spurt:

„Husker frøkenen mig endnu?“

Hun smilte med kjølig venlighet, som hun vilde ha smilt til enhver der vilde ha fornyet et gammelt bekjendtskap med hende; intet træk i hendes endnu bleke ansigt røbet den ringeste bevægelse, bare hendes næsebor dirrelt litt, og hendes fingre omfattet skaffet paa hendes parasol med et let tryk, mens den anden haand hemmelig knuget sig om folderne i hendes silkekaape, som om hun derved vilde hindre den i at strække sig ut og lægge sig i hans, som han allerede bedende halvt hadde løftet.

„Selvfølgelig husker jeg Dem; der er jo ikke gaat saa lang tid at man skulde glemme den, for hvem man har sittet model i flere uker.“

Disse ord lød saa spøkende, saa utvun-

gent, at endog Ebba hadde kunnet la sig vildlede av dem, hvis hun ikke tidligere hadde iagttat virkningen av gjensynet. Den sterke, upaavirkelige Karin hadde igjen faat helt herredømme over sig selv.

„Ja,“ sa Tibor og bøide sig ganske litet frem for at kunne se ind i de gyldne øine, som var halvt skjult av parasollen. Det var ikke mulig for hende at undgaa hans øine; hun maatte holde stand. „Ja, det er sandt, et saadant ukelangt daglig samvær sætter sig fast i erindringen.“

Bare Ebba ante hvilken stor overvindelse og hvilket opbud av aandelig kraft det kostet Karin at kjæmpe sig gjennom disse eftermiddagstimer i smilende utvungenhet, og hun gjorde sit bedste for at lette søsteren kampen. Idet hun skjøv alle sine følelser tilside, ledet hun behændig samtalen hen paa sig selv, og fik Tibor til at beskjaeftige sig med hendes livsglade, kvikke, egensindige, lille person. De hadde utallige fælles minder fra den tid de hadde tilbragt sammen mens han malte Karin; hun husket endnu nøiagtig hvad han dengang hadde fortalt, hvad de hadde disputert om, hvad de hadde foretat sig i fællesskap og hvor morsomt de hadde hat det. Hun la helt og holdent beslag paa ham. Den stakkars Karin! Nu kunde hun forstaa hende, nu kunde hun føle, hvorledes hun maatte være tilmode. — siden igaar var hun ikke længer noget barn.

Og netop nu tænkte fru v. Lebanoff med hemmelig angst, at Ebba dog var frygtelig barnslig og ubetænksom. En mors øie ser skarpt; denne Macleton hadde virkelig været paa god vei til at komme ut av sin koldblodige ro og for alvor la sig opvarme av Ebbas skalkagtige overgivenhet. Og dette satte det ubesindige barn paa spil for et indfalds skyld. Himlen forby, at det hadde noget alvorlig at bety! Hun hadde allerede engang før været rødt for denne vakre, fyrige bondesøn — allerede en gang før set det umulige komme snikende som en mørk uveirsky! Men heldigvis hadde Karin ikke bare karakter, men stolthet og ærgjerrighet, og derfor var ulykken drevet over. Karin visste nok hvad hun vilde. Men Ebba — det letsindige barn! Hun var som en aapen bok, hvis bokstaver endog et halyblindt menneske kunde tyde!

Det tænkte ogsaa Macleton — tænkte det med hoderysten og vrede og kanskje ogsaa med en bitter skuffelse.

Han var sint — oprørt — nei, ikke oprørt, men urolig og ængstelig! Hvorfor egentlig? Hvad vedkom det ham om denne lunefulde, lille pike skjænket sit hjerte til denne maler eller til hvilkensomhelst anden?

Men det nyttet allikevel ikke at benegte det — han hadde saa længe anset det for en spøk, for et behagelig tidsfordriv, men nu pludselig visste han at det var mer end spøk, at det kunde bli til det bitreste alvor! Helt uten at merke det hadde han latt sig lægge i kjede og lænker av denne unge, ubetænksomme, livsglade, kjække pike.

Han blev saa forbauset over denne pludselige opdagelse, at han blev sittende ganske stille og betat og glemt sin tidligere mistemning. Han var forelsket — nei værre endnu, han elsket! Det var umulig for ham at tænke sig livet uten Ebba!

Kjærligheten, blusset med et op i klar flamme! Han kunde ha sprunget op for at styrte bort til hende og rive hende til sig. Han undte ikke denne maler et eneste ord, et eneste blik mer! Det var ikke til at holde ut, hvis hun virkelig forelsket sig i dette pene menneske. Det vilde jo næsten være et under, hvis hun ikke gjorde det — han hadde jo alltid selv været saa begeistret overfor dette prægtige menneske!

Han sprang hurtig op. Det var umulig for

ham at bli her uten at gjøre et eller andet som stred mot alle former og regler. Naar det humør kom over ham, saa visste han ofte ikke hvad han gjorde, saa kunde han godt opføre sig likesaa ubetænksomt og ubehersket som denne lille, kokette, saa inderlig elskede pike, hvis graablaa, vakre øine netop nu, da han saa pludselig sprang op, fæstet sig forskrækket og spørrende paa ham.

Ja, bli bare forskrækket, se bare ængstelig paa mig! Jeg strækker min haand ut efter dig, og da nytter det ikke at du gjør motstand, saa knuser jeg den og alle dine luner av kjærlighet — av kjærlighet!

„Jeg maa be mine damer og herrer om at undskylde mig, jeg har en vigtig forretning at besørge,“ sa han høit, for at undskylde sit pludselige opbrud. „Jeg maa ha klarhet over noget som netop faldt mig ind.“

Alle blev forbauset over hans pludselige opbrud og snakket ivrig med hverandre; bare Ebba var blit taus.

Hendes hjerte banket stormende, al farve var veket fra hendes kinder; det var som om alt brøt sammen om hende — alt haab, al lykke! — Hun elsket ham jo — elsket ham uten beregning, uten overveielse — bare ham, ham. Der hadde foregaaet en stor forandring med hende; først opdagelsen av hendes kjærlighet, saa den brændende skam over at hun overhodet nogensinde hadde kunnet betrakte egteskapet som en forretning, en spekulation. De jomfruelig rene og fine følelser, som trods alt hvad man hadde lært hende og alt hvad hun saa omkring sig, levet i hendes inderste sjæl, var nu vækket tillive og hadde gjort oprør mot alt det lave og stygge, og sønderknust var hun sunket ned for ham.

Mens fru v. Lebanoff studerte paa, hvad der kunde være skyld i Macletons pludselige opbrud, saa hun urolig og ængstelig paa Ebba. Hvor blek hun var og hun sank pludselig saa underlig aandsfraværende sammen! Der maatte være noget iveien — alt var ikke som det skulde være! Hun maatte fjernes fra de andre, for at man ikke skulde lægge merke til hendes besynderlige væsen. Derfor reiste fru v. Lebanoff sig og opfordret selskapet til at gaa en liten tur.

Karin og Sesenborg gikk foran de andre, begge to saa tause, saa helt beskjæftiget med sig selv, at den ene ikke la merke til den andens aandsfraværende væsen. — Karin ønsket bare at bli alene, og det samme ønske hadde Hans Henrik.

Ebba var saa oplat av sig selv og sine tanker, at hun slet ikke la merke til, at hendes mor var blit saa stille og iagttok hende oppmerksomt.

Netop da de dreiet om et hjørne av veien, stanset de to som gikk foran saa brat, at de bakerste ogsaa maatte stanse, og de saa nu hvad der hadde faat Karin og Sesenborg til at stanse. Like foran dem kom Alex kjørende med sin frøken. Et møte var uundgaaelig, skjønt det tilsynelatende ikke blev ønsket av nogen av parterne. Karin trak brynene hovmodig sammen, og Sesenborg stirret som fortryllet paa den unge pike, som netop smilende bødte sig over sin patient og trak en blomst ut av den store buket gule tulipaner, som laa i hans fang, formodentlig i den hensigt at fæste den ved sit belte.

Nu var hendes haand med den gule, pragtfulde blomst sunket slapt ned; forskrækket saa de store, mørke øine ut fra et ganske blekt ansigt og flakket ængstelig fra Karins hovmodige, avvisende mine, henover Hans Henrik, ved hvis underlig, gjennomtrængende, alvorlige og tvingende blik en brændende rødme bredte sig over de bleke kinder.

Hun gjorde en hurtig bevægelse, som om hun vilde vende om; dervet vippet vognen

ganske ubetydelig, uten nogensomhelst fare for gutten, men dog nok til at fremtvinge et litet skrik fra Alex, ved lyden av hvilket fru v. Lebanoff for sammen og skyndte sig bort til vognen. Hun hadde set det gjenkjennende blik Marie hadde sendt Hans Henrik, hadde ogsaa set at hun blev blek og at hun hadde rødmet, og hadde i samme øieblik opsnappet hans i høi grad interesserte og varme blik. De to kjendte altsaa hverandre, der bestod altsaa en forbindelse mellem dem, som de hadde fortiet og som de øiensynlig vilde fornegte, for Sesenborgs haand, som uvilkaarlig hadde grepet til hatten, sank pludselig igjen slapt ned, mens hans øine, blinde for alt andet, boret sig ind i det yndige, bleke ansigt.

„Vær da for Guds skyld forsiktig!“ utbrøt fru v. Lebanoff ubehersket, for i sin vrede glemte hun sin sedvanlige ro. „Ha Deres øine og tanker ved de pligter der paahviler Dem, istedetfor at la dem svæve rundt til alle kanter! De bringer jo Alex i livsfare ved Deres tankeløshet! Alex, blev du svært ræd?“

Gutten gjorde en utaalmodig bevægelse med haanden.

„Snak da ikke om en slik bagatel! Du skulde ikke tale slik til Marie. Der har jo slet ikke hændt noget — gaa bare videre og la os være i fred! Marie, du maa ikke bli vond!“

Der gikk en skjælven gjennom den unge pikes legeme; rødme og blekhet vekslet paa hendes ansigt. Som en tjenestepike blev hun behandlet overfor ham som vilde være hendes ven! Hun blev forhaanet og nedverdiggert overfor ham, og han rørte sig ikke for at beskytte hende!

Denne scene hadde grepet Hans Henrik saa voldsomt, at han blev rent fortumlet og forvirret. Som hun stod der foran ham i den hvite kjole med det forvirrede blik i de vidunderlige øine og den gule blomst i haanden, hadde han set hende før — aldeles bestemt — men hvor — hvor? — Bare et øiebliks betænkning og eftertanke, saa vilde det sikkert ha gaat op for ham hvorfor hun var ham saa kjendt. — Og netop i dette øieblik vippet vognen, og fru v. Lebanoffs haarde, skjennende stemme skar gjennom hans tanker som et skarpt sverd, der sønderskar og jog bort alt, hvad der netop vilde fæstne sig og klares i hans tanker. Borte var al erindring, trængt tilbake i det hemmelighetsfulde hukommelseskammer, og glemselens porte lukket sig igjen fast, saa det nyttet ikke om han banket nok saa sterkt paa dem eller rusket i dem av al sin magt. Det var usigelig pinlig. Der var noget som grep dypt ind i hans liv, en gaade som maatte og skulde løses — og han hadde været like ved løsningen, og nu var den forsvundet igjen, baaret ut i det uvisse, og han var igjen pint av uvisshetens kvaler.

Det som fru v. Lebanoff hadde sagt, var gaat som en tom lyd forbi hans ører; uten at han hadde oppfattet selve ordene. Han hverken hørte eller saa noget av det som omgav ham og foregik om ham — bare navnet, hvormed Alex benævnet hende, opfanget han — Marie! Mekanisk gikk han et skridt frem og løftet haanden for at strække den ut mot hende — men da hadde fru v. Lebanoff gjenvendt hele sin ro og selvbeherskelse. Med en hurtig, behændig bevægelse trængte hun sig ind mellem ham og den maalløse, skjælvende unge pike.

„Kjør videre, frøken, men ikke paa promenaden. Det er ikke bra for Alex; han trængter ro. Bli nu ikke for længe ute! De har jo overhodet kjørt altfor sent ut.“

„Det er min skyld, mor — Marie —“

„Naa, kjøp nu bare — skynd Dem!“

Hun gav selv vognen et kraftig puf, som under disse omstændigheter kunde ha væ-

ret farligere for Alex end den lette vippen, som før hadde voldt saa stor bestyrtelse og som nødte Marie til hurtig at skynde sig efter den. Hun gjorde det uten at hilse, uten et eneste ord eller blik, bare grepet av ønsket om at komme bort fra denne mand, overfor hvem hun netop var blit saa dypt ydmyget. Bort, bort — bare ikke se mer — høre mer!“

Under den hurtige flugt var den gule tulipan glidd ut av hendes haand, og hadde faldt ned for hans føtter. Han bødte sig for at ta den op — han vilde skynde sig efter hende, for at gi hende den og si et eneste forklarende ord — men da satte fru v. Lebanoff sin fot paa blomsten. Hun traadte saa fast og haardt paa de glinsende blade, at de blev trykket helt ned i den bløte, fugtige jord.

„De vil vel ikke ta op den bortkastede blomst?“ spurte hun forbauset og vantrø. „Alex har jo en hel bundt av disse blomster. Min stakkars, lille gut! Kjendte De ham?“

„Ja,“ svarte Hans Henrik mekanisk og trak panden sammen likesom i smertelig eftertanke. „Jeg har møtt ham en gang inde i anlægget — bare ganske flygtig.“

„Og saa kunde De virkelig huske ham? Det vidner om en sjelden udmerket hukommelse,“ sa hun smilende i en let spottende tone, og saa med en blanding av tilfredshet og vrede, at blodet for op i hans kinder og at han forvirret slog øinene ned. „Men De visste ikke at han hørte til os? Det er egentlig merkelig at vi aldrig har møtt ham naar vi har været sammen,“ vedblev hun i en elskværdig tone. „Min søn av andet egteskap har desværre ikke det kraftige legeme og den blomstrende sundhet som hans stedsøstre; han er næsten lam, meget nervøs og sykkelig pirrelig og ømfindtlig; han maa skaanes meget, og jeg holder ham derfor ogsaa for det meste borte fra de steder, hvor der færdes mange mennesker. Det ophidser ham at være blandt fremmede mennesker, og derfor maa hans pleierske være dobbelt paapasselig og forsiktig. Desværre blev den gamle, paalidelige frøken, som har været hos ham i aarevis, pludselig kaldt hjem, saa jeg i stor hast maatte engagere denne unge pike. Hun har jo et pent ansigt og et visst væsen, som faar alle opvartere og hotelfunktionærer til at omsværme hende, og derfor lever jeg i en stadig bekymring for min søn. For ungdommen er jo letsindig, og hun er slet ikke ufølsom overfor hyldelse.“

Hun smilte ved disse ord meget sigende, meget forstaaende og undskyldende, og saa med tilfredshet, at hun hadde opnaadd sin hensigt og muligens kvalt en farlig, begyndende interesse hos den unge mand, som gikk ved siden av hende.

Han var blit ganske blek og bet læberne fast sammen, mens hans pande trak sig smertelig sammen i dype rynker.

Fru v. Lebanoff hadde ikke tat sin datter Ebba med i beregningen.

„Men, mor, det kan du virkelig ikke si om frøken Marie — hun er jo som en liten prinsesse! Kammerjomfruen kalder hende jo prinsessen paa erten. Det du sier kunde slet ikke falde hende ind, og jeg tror heller ikke at —“

Her avbrøt fru v. Lebanoff hende skarpt.

„Kjære barn, der er ting som du slet ikke kan dømme om. Damer av vor stand kan slet ikke sette sig ind i slike pikers følelser og forhold. Den unge pike har virkelig en meget net og tækkelig optræden, ellers hadde jeg jo ikke engaget hende; men selvfølgelig føler hun sig hendraget til den kreds hvor hun hører hjemme. I sine ledige timer spaserer hun arm i arm med en ung mand, og derfor er jeg berettiget til at være litt bekymret og urolig. Forelskede kammerpiker og pleiersker er ikke længer

helt paalidelige. Undskyld dette tema, hr. baron; jeg tar ellers aldrig notis av tjenestefolks affærer; men saalænge min søn er betrodd til denne unge pikes omsorg, maa jo denslags ting ængste og berøre mig. Man er jo desværre saa avhengig av sine tjenestefolk."

Hun gjentok atter og atter ordet „tjenestefolk“, for det forekom hende at være det mest virksomme middel til at dræpe den interesse som den unge baron muligens hadde tatt for denne pike.

Da de var kommet op paa sine værelser brøt fru v. Lebanoffs vrede ut over Ebba.

„Naar jeg sier eller gjør noget, saa passer det sig ikke at du motsier mig og tar parti for den jeg kritiserer!"

„Men, mor, jeg forstaar dig overhodet ikke —"

„Det behøves heller ikke, du har bare at tie stille — det er overhodet en kunst som du bør lægge dig mer efter. Hvorledes er det du har opført dig idag? Hvad mener du med al din indlatende elskværdighet overfor denne maler, som man taaler fordi han er kunstner?"

Døren til Karins værelse knirket — hun var gaaf ut av dagligstuen, hvor de hadde opholdt sig.

Ebba for sammen.

„Mor, du er virkelig altfor gammeldags! Ja, undskyld mig, men anderledes kan jeg ikke kalde det. Han er virkelig kunstner og da spiller hans fødsel ingen rolle."

„Prat! Jeg er slet ikke fordomsfuld og uimottagelig for moderne anskuelse; jeg anser en borgerlig av god familie for ganske likeberettiget med os. Mr. Macleton hører hjemme i vor kreds, og det er meget taapelig av dig at støte ham for hodet ved din tankeløse opførsel overfor ungaren —"

„Hvad vedkommer mit forhold til Tibor Revoscény mr. Macleton?" avbrøt Ebba moren med blussende kinder og lynende øine. „Det er mig aldeles likegyldig hvad han tænker om det — likesaa likegyldig som det utaalelige menneske selv med sit sindsvake eventyr om den usynlige indierinde!"

Da moren hadde kommet sig saavidt av sin rædsel over denne uttalelse, saa hun skulde til at holde en straffepræken, blev døren til Ebbas værelse lukket haardt igjen; synderinden var forsvundet og man hørte nøkkelen bli dreiet om i laasen. Naar Ebba var i det humør, saa kunde man slet ikke utrette noget hos hende, hverken med det gode eller det onde — slik hadde det alltid været, like fra hun var barn. Da var der intet andet at gjøre end at la hende rase ut i fred og ro, indtil hun selv vendte angerfuld tilbake og ved sin indtagende elskværdighet søkte at formilde de fortørnede.

Det frygtelige barn! Hendes mor hadde ikke tat feil. Netop nu hadde hun indset, at hendes smertens barn elsket amerikaneren. Saa sint blir man bare naar skinskyken brænder i en og kjærligheten graater og tviler — i det mindste naar man har et temperament som Ebba og bærer sit hjerte som en opslaat bok i haanden.

Hos Karin vilde man neppe merke andet end en svak trækning i øielokkene. Men Karin hadde jo heller ikke noget varmt, bankende, urolig hjerte, hun kjendte hverken skinskyke eller brændende, kvalfuld kjærlighet; Karins gud var den kolde, beregnende forstand — for hende behøvde man ikke at nære nogen frygt. Men Ebba — det stakkars, kjære, frygtelige barn! Hun var istand til at ødelægge sin lykke av ren ubegripelig, taapelig, egensindig og barnagtig trods!

Da „det frygtelige barn“ var kommet ind paa sit værelse, hadde hun i vildt sinne trampet med føtterne og knyttet hænderne,

og saa hadde hun faldt hulkende paaknæ foran sengen og hadde klemmt sit hode dypt ned i puterne.

Hun var saa ulykkelig, saa grænseløst ulykkelig! Mor hadde ret; hun hadde naturligvis opført sig utrolig dumt og taapelig, hadde naturligvis støtt Macleton for hodet, men hun hadde jo bare gjort det for Karins skyld! Det kunde han jo ganske vist ikke vite — og selv om han visste det, saa brydde han sig ikke en smule om det, for han tænkte selvfølgelig ikke paa at forelske sig i en saa litet elskværdig pike, en pike, hvem han med kold spot hadde foreholdt, at hun bare tænkte paa at gifte sig, paa noget som en mand i hans alder og med hans verdenserfaring ikke længer fandt det umaken værd at tænke paa.

Aa, hvor hun skammet sig, hvor hun forekom sig selv liten og ussel nu, da hun elsket, da hun visste hvad kjærlighet var, og hvor umulig det vilde være for hende at gifte sig med en mand hun ikke elsket, bare for at faa en behagelig tilværelse.

Pludselig sprang Ebba op, rev den lange, mørke regnkaape ut fra klædeskapet og tok den lille, mørke reiselue ned fra knaggen. Og i et nu var den lille, brogede sommerfugl forvandlet til en mørk, indhyllt puppe. Saaledes utrustet aapnet hun forsigtig døren til sit værelse, smuttet lydløst gjennom gangen forbi Karins og morens værelser, skyndte sig nedover trappen og ut av døren forbi portneren.

Hun maatte ha luft — frisk luft og voldsom bevægelse; ellers vilde hun kvæles av sine tanker og sin sorg. Hun maatte ha luft nede ved stranden, maatte graate høit og skrike omkap med maakerne! Det var det, hun trængte, det var det som vilde gjøre hende godt!

Aa, hvorfor raste ikke stormen og hvorfor strømmet ikke regnet ned som den foregaaende dag, da vilde det ha været mer ensomt nede ved kysten, og hun kunde ha graatt ut straks! Men idag — i det straalende veir — var det vanskelig at finde ensomhet.

Med stormskritt skyndte hun sig fremover — hun saa hverken tilhøre eller tilvenstre, hun var saa optat av sine vrede og smertelige tanker og la derfor ikke merke til at en mørk, mandlig skikkelse bøide sig frem fra en halvt skjult bænk, jagttok hendes slanke skikkelse med et tvilende, overrasket og derpaa gjenkjennende blik og saa reiste sig hurtig og fulgte hende i nogen avstand.

Nu blev det allerede mer ensomt paa strandbredden; der var ikke et menneske at se. Saa langt hadde hun været sammen med ham for nogen dage siden. Der var det fremspringende klippestykke — hun kjendte det godt igjen — og bak det slog bølgerne endog i stille veir temmelig sterkt

og brummende mot de solide stenblokker, der hadde stillet sig iveien for dem.

Aa, hun var saa ulykkelig!

Her var stedet, her hvislet bølgerne sagte brummende mot foten av klippen — her var alt stille og ensomt om hende.

Her kunde hun uforstyrret gi sin smerte og vrede luft. Hun overvældedes saa av sine følelser, at hun neppe var istand til at klatre op paa en av de store stener. Saa bredte hun ut sine armer, saa hun i sin vide, mørke regnkaape saa ut som en flagermus, der skal til at flyve, og utstøtte nogen skrik. Det var ingen ord, bare toner, der lød som rovfuglens slagsang eller som smaa barns følelsesutbrud, hvorom man ikke rigtig vet, enten de skal uttrykke sorg eller en slags jubel.

Men disse skrik lød ialfald frygtelig gjennom den stille luft, og mr. Macleton, som nu dreiet om klippehjørnet og helt kunde opfange baade synet av Ebbas mørke skikkelse som lyden av hendes smertens rop, sprang med et utrop av forfærdelse op paa stenen, fra hvilken Ebba netop bøide sig saa langt frem med sine utbredte flagermusvinger, at det saa ut som om hun vilde gjøre et høilig buk for havet eller styrte sig ut i dets bølger.

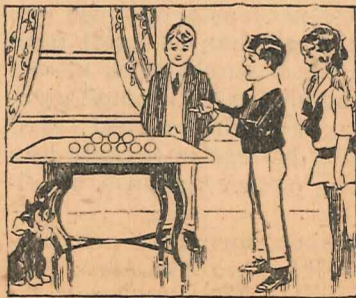
Det vilde nu paa dette sted ikke ha været saa farlig; men Macleton blev saa frygtelig ræd, at han mistet hele sin sedvanlige, kjølige overlegenhet, og idet han med vild fortvilelse og lidenskabelig ømhet ropte: „Ebba!“, grep han med begge armer voldsomt om den let flagrende regnkaape.

Forskrækket lot Ebba sine utbredte armer synke, gjorde en hurtig dreining og saa ind i Macletons forfærdede ansigt. Det hadde den virkning, at hun uten betænkning og nølen sprang ned fra stenen og vilde sætte avsted i vild flugt.

Men hun hadde ikke regnet med regnkaapen, og mr. Macleton, som holdt fast paa den førstes vide folder og saaledes forsøkte at trække dens eierinde tilbake til sig. I sin ophidselse faldt det ham ikke ind at det var ham selv som fik den flygtende til at tumle tilbake. Han saa bare, at hun vaklet — hun besvimte naturligvis! Hurtig slap han kaapen for at holde paa hende, men derved kom Ebba, som kjæmpet ivrig for at komme avsted, fuldkommen ut av likevegt, gjorde et endnu dypere buk end det, hun hadde gjort for havet, og faldt saa paaknæ, idet hun grep for sig i sanden med begge hænder. Saaledes blev hun liggende ubevægelig. Hun forekom sig selv saa hjelpeløs, saa ulykkelig og samtidig saa latterlig. Det var altfor frygtelig. Men nu var det ogsaa det samme med alt — nu kunde det gaa som det vilde! Høit hulkende rev hun sine hænder op av sanden og bedækket sit ansigt med dem.

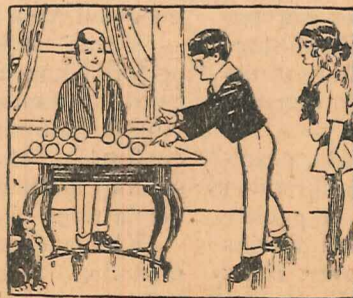
(Fortsættes.)

Et litet kunststykke med f. eks. appelsiner.

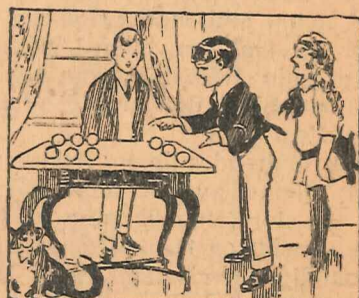

„Se, her har jeg nu appelsiner. Kan du faa dem til at bli til tre og et halvt dusin?"

„Nei, men det er ogsaa simpelt — her en umulighet!"

„Naa, saa det er din uforgripelige mening. Vær da saa venlig at se her. Jeg foretar en liten omgruppering, som du vil bemerke —"

— og her har du resultatet: tre og et halvt dusin! (Idet han sa „tre“, pekte han paa de tre nærmeste, og da han sa „og et halvt dusin“, pekte han paa de seks, der laa for sig selv.)

Barnenes bok.

Prinsens spillemann.

Et eventyr.

„Onkel Theodor, kom op til os.“
 „Du skal fortælle os en historie.“
 „Kom op, onkel, vi vet, at du er der. Vi kan høre din stemme.“

„Gaat ikke, Doris“, sa han blidt, „for jeg er den rigtige prins, og den anden er netop spillemannen.“

Nu kom mor ut fra spisestuen.
 „Vil dere se at komme tilbake til Deres sengeregjen, dere smaatrold, sa hun; „dere blir forkjølet i de tynde natlinneterne.“
 Men de tre smaatrold vilde ikke lægge sig,

saa tilsidst maatte onkel Theodor gaa op og fortælle dem en liten historie, skjønt han allerede hadde sat sig tilrette inde hos far med sin pipe.

Og saa fortalte han:

Der var engang en yndig, ung prinsesse som het Doris, og hun var eneste datter av den gode, gamle kong Kolus.

I nabokongeriket hersket der en anden konge som het Diogenes; men hans folk syntes dette navn var for langt og saa forkortet de det til Dio.

Kong Dio hadde en eneste søn, den unge prins Robin. Alle mennesker holdt av prins Robin, ikke bare fordi han var en prins, men fordi han var den hyggeligste og snildeste prins i hundre miles omkreds.

En dag kaldte kong Dio sin søn til sig for at tale om alvorlige ting.

„Robin,“ sa han, „gamle kong Kolus og jeg har skrevet en mængde brever til hverandre og vi har arrangert, at du og den vakre prinsesse Doris skal ha hverandre.“

„Men jeg har jo ikke set hende,“ sa prinsen, „og kanskje hun slet ikke kan like mig.“

„Jovist liker hun dig,“ svarte hans far, „alle mennesker liker dig jo.“

„Men kanskje jeg ikke kommer til at like hende,“ sa prinsen.

„Naa, nu vet jeg, hvad du er ræd for. Men jeg er sikker paa, at du vil like hende. Desuten har jeg skrevet og sagt, at din spillemann kommer ditover for at snakke med hende, og han er en klok og fornuftig mand. Naar han har set hende og kom-

mer tilbake og sier, at han er sikker paa, at du vil like hende, saa behøver du ikke at tænke mer paa den sak.“

Prinsen syntes, at dette var meget fornuftig, for hans spillemann var en meget klok mand og han hadde endnu aldrig tat feil. Men han fik dog litt efter en anden idé som han syntes var endnu bedre, og den var virkelig saa god, at hans far, da han hørte den, blev saa overrasket, at han lot sin pipe gaa ut.

„Det var godt tænkt, Robin, saaledes skal det være.“

Tre dage senere blev der bragt gamle kong Kolus et budskap. Drabanten meldte:

„Hvis det behager Deres majestæt at motta ham, saa ønsker hans kongelige høihet, den unge prins Robins spillemann at bringe majestæten sin hilsen.“

„Vis ham ind,“ sa den gamle konge, „han er kommet for at se, om han synes om min datter, prinsesse Doris. Hvis han gjør det, saa skal hun gifte sig med hans herre, prins Robin. Vis ham ind og si til prinsessens kammerpike, at hun skal gi prinsessen hendes nyeste kjole paa, den blaa med de hvite nelliker.“

Saa blev spillemannen ført ind. Det var en saa vakker ung mand, at den gamle konge straks bød ham en kjeks og et glas melk.

Litt efter kom prinsessen ind, og kongen steg ned av sin trone, nikket til hende, forlot salen og lot dem bli alene.

„Det er ikke værd at staa inde og se paa prinsens spillemann som en kat ser paa en mus,“ sa kongen til sin minister.

„Meget rigtig,“ sa førsteministeren, „det maa være vanskelig for spillemannen at tale med prinsessen, naar enhver taapelig, gammel person kan staa og høre paa, hvad han sier.“

„Jeg vil da ikke haabe, at det er mig, du mener,“ sa kongen.

„Aa nei,“ svarte førsteministeren, „jeg sa det uten at tænke, men det er nu allikevel sandt.“

Prinsessen og spillemannen snakket længe sammen, og i al den tid stod kongen og førsteministeren utenfor døren og ventet, og de haabet sikkert, at spillemannen vilde bli tilfreds med prinsessen og reise tilbake og fortælle det.

Til sidst blev døren aapnet, og prinsessen kom ut.

(Sluttet).

Smaa modeller.

Kaleidoskop.

Et kaleidoskop er et kort rør, omtrent som en liten kikkert; den ene ende er lukket med en mat glasskive, indenfor hvilken der ligger endel løse smaaskaar av kulørt glas, den anden

et saadant ikke til hylsteret R, kan det let fremstilles av tyndt pap.

En papstrimmel klippes 15 cm. bred og 30 cm. lang, strimlen rulles en gang rundt om en 3 cm. tyk, rund stok, derefter strykkes resten av strimlen over med lim og rulles paa stokken; er røret, efterat det er tørret, ikke stivt nok, maa der limes mer papir om.

Hos en glasmester faas 3 strimler speil, ca. 14 cm. lange og 2,3 cm. brede. (Bredden retter

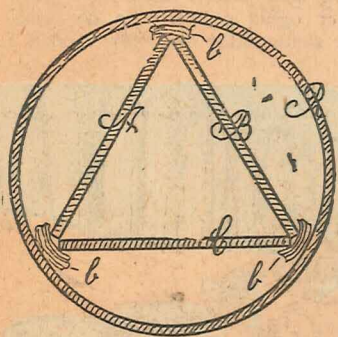

Fig. 1

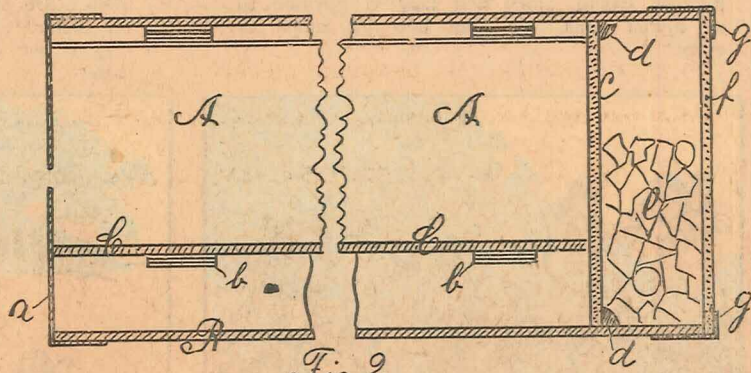

Fig. 2.

ende er lukket med et stykke sort papir med et litet hul i midten; man kikker gjennom dette hul, samtidig med at kikkerten rettes mot et vindu eller en tændt lampe.

I røret vil da vise sig en mangefarvet, pen symmetrisk figur; dreies røret litt, vil figuren straks forandre sig.

Kaleidoskopet kan fremstilles paa følgende maate: Et paphylster av denslags, som glasglødenet (de lange), forhandles i, kan brukes; haves

sig efter den diameter, som er valgt til hylster R, her er det 3 cm.)

Disse 3 speil, A, B og C, limes sammen til en tresidet prisme med speilsiderne indad; fylder prismet ikke hylsteret R helt ut, vikles et par papirstrimler bb. overstøket med lim, rundt om prismet, og dette trykkes ind i R, til det er glat med den ene ende; i denne ende skal det sorte papir a, med hullet i midten, limes paa.

Da prismet er ca. 1 cm. kortere end R, blir der litt plads i den anden ende; her skal først anbringes en glasskive c, glasstykkerne e samt glasskiven f.

Til c kan brukes et gammelt lommespeil av passende størrelse, dog maa speilbelægningen først skrapes av, saa glasskiven blir gjennemsiktig.

Haves ikke en saadan glasskive, kan den let fremstilles ved at klippe den av et stykke tyndt glas med en almindelig saks; læseren vil kanskje tvile, men det kan godt la sig gjøre. Hemmeligheten er bare, at baade glasplate og saks skal under klipningen holdes under vand (i en balje med vand). Man kan ikke klippe skiven rundt ut likesom i papir, men man maa begynnde fra kanten og stadig klippe stykker av, men kommer den mindste del av glas eller saks ovenfor vandflaten, vil platen knække.

For at ha noget at klippe efter kan en tilsvarende skive først klippes av tykt papir, lægges paa glasplaten og strekes av med en spidset fyrstik, dyppet i oljefarve.

Glasskiven c sættes fast i R med litt shellak d. En anden glasskive f, av en saadan størrelse, at den akkurat kan ligge an mot enden av hylsteret R, klippes paa samme maate og overklæbes derefter med tyndt pergamentpapir for at gjøre den mat.

Glasskiven f fastgjøres med en papirstrimmel g, som først klæbes paa enden av R, derefter brettes indover glasskiven og klæbes fast til denne.

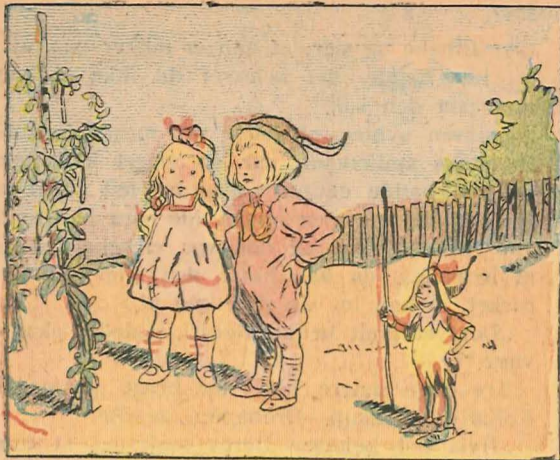
Men før f paasættes, fyldes endel forskjellig farvede glasstykker av forskjellig størrelse saunt nogen enkelte glasperler ind i rummet mellem skiverne c og f; det er disse glasstykker som danner figurerne.

Glasskiven f kan undværes, og istedetfor overbindes enden av R med et stykke pergamentpapir, men dette er naturligvis ikke saa sterkt.

V. A. J.

To historier om mester Puk.

1. Besøket hos den gamle larve.

1. „Se den morsomme orm, som kryper deroppe,“ sa søster, da hun og Rikard spaserede gjennem haven med mester Puk; „hvad bestiller den deroppe?“ „Vi kan jo kravle op og se efter,“ sa mester Puk.

2. Saa klatret de opover bonnestangen; det var en lang vei for dem, for mester Puk hadde gjort dem ganske smaa.

3. Da de tre venner hadde naadd toppen, fandt de en morsom, gammel larve sittende deroppe og roke paa en liten, tynd pipe. Han sat i en lænestol og lot til at ha det noksaas gemyttlig. „Undres hvad det er for nogen?“ mumlet den grættlen, „det er vist nogen av de utaalelige mennesker, som kaldes barn!“

4. „Goddag,“ sa barna høflig. Larven rystet paa en komisk maate med hodet. „Goddag,“ brummet den. „Hvad skal dere igrunnen her? Hvad skal dere i det hele være til for? Det maa være utaalelig at være saadan en menneskeunge, — men det kan dere jo ikke gjøre for; det gjør mig ond for dere, det gjør det!“

5. I det samme saa mester Puk gartneren komme nede i haven. „Nu flyver vi ned, kom, Rikard!“ Saa tok mester Puk barna ved haanden og fløi ned med dem. Det sidste de hørte den grættne gamle brumme, var: „Uf, at være menneske maa være motbydelig. — nei, maa jeg saa be om den stilling jeg indtar i verden —“

6. Men da Rikard og søster var blit store igjen og senere snakket med gartneren, sa denne: „Dere kan rigtig være glade over, at dere ikke er nogen saadanne smaa fraadsere som larverne. jeg har været nødt til at rydde ordentlig op mellem rankerne, det maa til engang imellem.“ Og barna tænkte paa den grættne gamle i lænestolen og sa: „Vi er glade, fordi vi er en liten gut og en liten pike,“ og det hadde de grund til at være, synes dere ikke?“

2. Potetkrigen.

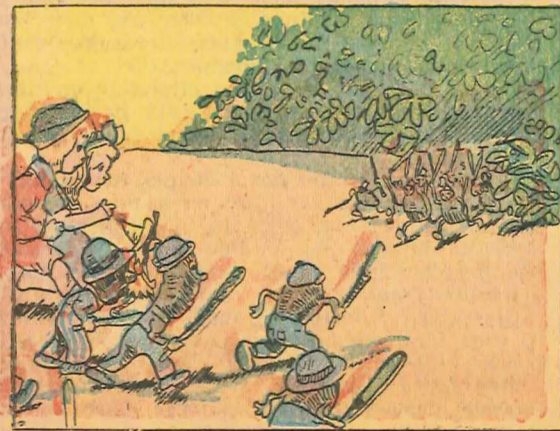
1. „Se, søster, hvor mester Puk er liten idag,“ sa Rikard. „Det er av gode grunde,“ sa mester Puk, „jeg har været nede for at besøke bedstefar muldvarp, og nede hos ham er der lavt til taket, kan dere tro.“

2. Han fortalte mig forresten en saadan morsom historie,“ tilføiet han og hoppet op paa Rikards haand, „men den faar vi gjemme til en anden gang, for idag har jeg andet at gjøre.“

3. Barna vilde gjerne høre historien og vilde ogsaa gjerne vite, hvad mester Puk hadde foret men de fik ikke tid til at spørre, for der kom fire smaa skabninger springende like imot dem. „De ser ut som poteter med klar paa,“ sa søster. „Vi er ogsaa poteter,“ sa de smaa, „og vi har vore søndagsklær paa, for vi skal i krig!“

4. Derefter kom endnu flere poteter springende, alle hadde de klar paa og tykke stokker i hænderne. „Kom med!“ sa mester Puk, og saa sprang han og barna efter poteterne, indtil de naadde en aapen plads, hvor tusener av potetbiller, likeledes med tykke stokker, kom dem imote.

5. Det kom til et blodig slag, men poteterne seiret dog over overmagten. Saa ropte de tre ganger hurra og skyndte sig saa tilbake i den retning, hvorfra de var kommet. Helt ut paa marken sprang de, der hvor de store potetender stod.

6. Der kastet de tøiet og blev almindelige poteter igjen, og Rikard og søster og mester Puk hjalp dem op i tønnerne, og mester Puk sa: „Onkel forpagter faar nok en god potethest dette aar, for nu har jo de tapre, smaa svende jaget alle potetbillerne ut fra hans jorder, nu varer det nok en god stund før de kommer igjen.“ Og det gjorde det.

Bare for en nat.

Av Helen Baker Parker.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Miss Sykes tok med en træt bevægelse telefonen, lyttet til en nervøs kvindestemme og vendte sig om mot sin assistent med et indignert uttrykk i ansigtet.

„Det er den lille, krøllede gut fra igaar, Janet, sa hun. „Han kommer nu tilbake igjen.“

Hun lyttet igjen, og en gang imellem lyktes det hende at faa et par ord indført:

„Det er ikke sandt!“ — — Nei, han har aldrig været syk! — — Han er en rigtig søt, liten gut . . . . Nei! Deres læge tar feil! . . . Naa, ja, naturligvis — naar De har det paa den maate — naar De føler, at De ikke kan komme til at bli glad i ham . . . Men kan De da ikke beholde ham bare i seks uker? Jeg har belavet mig paa at reise bort idag for at — — Aa, nei, De maa ikke . . .!“

Men den nervøse stemme hadde allerede ringt av, og miss Sykes maatte henge røret op.

„Han er allerede paa vei, Janet!“ sa hun rolig. „De hadde allerede git ham hans lille lue paa! Der er nok ingen som vil ha ham! Han har vist alltid været uvelkommen. Janet, livet er —“ Der var i miss Sykes' dannede sprog intet uttrykk for hvad livet var.

Der gik en time, og de vedblev at sitte og vente og se paa regnet, som pisket paa ruterne.

„Vi kommer nok selv til at beholde ham,“ sa miss Sykes efter en lang pause. „Der er noget ulykkesvangert ved ham.“

Døren gik op, og en dame kom ind. Rigdom skinte fra hendes fine paraply og hendes silkedragt. Der var penger i den kostbare hat, der sat saa kjækt over

de store sørgmodige øine. Det var graa øine med lange, sorte øiehaar, og bekymringer hadde malt mørke skygger under dem.

De fine, juvelprydede fingre famlet frygtsomt med en liten, guldbeslaat væske, og paa Janets indbydelse satte hun sig i den eneste stol, som var tilovers i værelset.

Utenfor den lukkede dør lød det fra en nervøs, undskyldende stemme:

„Han er ikke stor nok! Jeg vil ha en riktig stor og sterk gut!“ Og derpaa fulgte pleiemorens skarpe bebrøjedelse: „Slik en dag! Det er virkelig ubarmhjertig at bringe ham tilbake! Gi mig ham saa da — litt fort! Naa, er han saa kommet tilbake til mor igjen?“

Miss Sykes var kommet tilbake med det lille væsen i sine arme, og hun optok straks den avbrutte samtale.

„Se her er en!“ sa hun og trak veiret dypt. „Det er en rigtig søt, liten gut. Jeg er viss paa at De vil komme til at holde av ham. Naturligvis maa vi kræve og gi nogen faa opplysninger. De vil selvfølgelig gjerne vite litt om ham — og han —“ hun saa ned paa det lille rødkindede væsen som laa i hendes arme — „han vil

Romantik og virkelighet

Avsluttede illustrerte
fortællinger alle vegne fra.

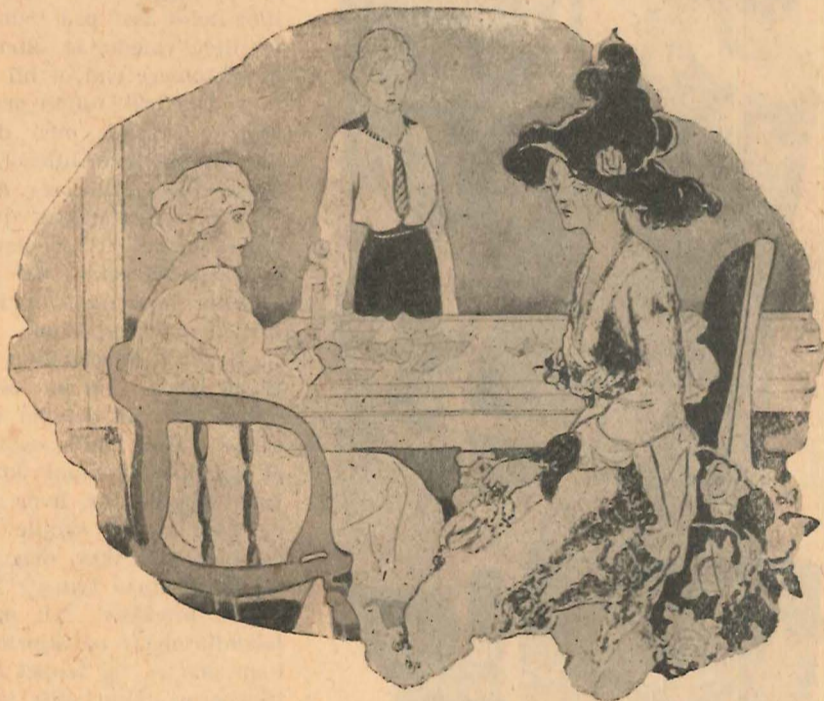
naturligvis ogsaa gjerne vite litt om Dem.“

„Jeg hadde rigtignok tænkt mig en liten — lyshaaret — en liten pike med gule krøller.“

I det samme rakte barnet sine arme ut mot hende — smaa, buttede arme, og begyndte at sprælle paa en meget komisk maate. Og han smilte, som han aldrig hadde smilt før her paa denne underlige klode, hvor det koster saa meget at leve — selv om man aldrig har anmodet om at komme til at leve eller har nogetsomhelst begrep om, hvad livet egentlig er.

Damen tok ham i sine armer. Der var saa stille i værelset; bare en svak, ubestemt summen høretes nede fra den store by.

Da barnet laa der i det fine fang hadde det en besynderlig likhet med hende selv, og det var, likesom dets silkebløte haar fik en anden farvetone ved at ligge paa de kostbare stoffer, hvorav hendes dragt bestod.

„Jeg — vilde saa gjerne ha et litet barn.“

Efter en liten stunds forløp sa hun halvt hviskende:

„Kanske jeg ikke faar lov til at beholde ham; men — jeg vilde saa forførdelig gjerne ha ham!“

Det kom saa stilfærdig og naturlig; men i det stille værelse lød det som et skrik op fra dypet av de ting som ikke kan kjøpes med penger.

„I tolv aar,“ sa hun, „har jeg gaat og ønsket mig et saadant barn.“

Hun reiste sig brat med barnet i armene.

„Min mand,“ sa hun undskyldende, „er saa forførdelig nervøs — jeg har alltid søkt at skaane ham og rette mig efter ham — men denne ene ting har jeg længtet saa inderlig efter! Det er min egen idé — der er ingen som vet noget om den. Jeg kunde jo ta ham — paa prøve, paa en maate — kunde jeg ikke? Kanske jeg ikke faar lov til det — men jeg vilde saa forførdelig gjerne ha ham!“

„De kan utfylde denne blanket,“ sa pleiemoren forsiktig — „om religion og alt det andet. Jeg skal saa utfylde en anden, og saa om en ukes tid —“

„Ja, men jeg vil saa gjerne ha ham nu! La

mig faa ham iaften og beholde ham inat — bare for én nat!“

Miss Sykes og hendes assistent hadde ikke megen tiltro til denne transaksjon; men det var dog alltid et forsøk værd, og de tok derfor frem en anden blanket, hvorpaa der stod noget om „midlertidig ophold“.

„Det er rigtignok et stygt veir for ham at komme ut i,“ sa pleiemoren omsorgsfull, „skjønt han er en sund og kjæk gut! Det er jo rigtignok mer end varmt nok; men jeg liker ikke, at han blir vaat.“

„Jeg har lat en kaape med mig,“ sa damen, „og jeg skal faa William til at bringe den op. Kan jeg ikke faa bud ned til ham? Det er den brune automobil med guld-monogrammet.“

Janet sprang ut til elevatoren, og nogen faa minutter efter kom William ind. Han var iført et pent, brunt livré med guldsnorer, og over armen hadde han en kobberbrun kniplingskaape foret med svovlgul chiffon.

Damen svøpte barnet ind i den. Der kom et besynderlig uttrykk av hemmelighetsfuldhet i hendes blik.

„Se!“ utbrøt hun og lo nervøst, „nu er der ikke en sjæl som vil tro andet end at jeg bærer paa en kaape. Se, vilde De tro andet naar jeg holder den slik?“

Da hun var gaat, lot pleiemoren sig træt synke ned i en stol.

„Han kommer nok tilbake igjen,“ sa hun mismodig. „Jeg tror ikke han hører til de som har held med sig.“

Klokken var omtrent syv, da Alfred van Aden steg ut av sin røde automobil og gik ind i det hus, hvori alt dreiet sig og i tolv aar hadde dreiet sig om én ting, nemlig ham selv. Alfred van Aden var søn og sønnesøn av utmarvede, men hovedrike forretningsmænd. Han var eneste søn, og hans far hadde været eneste søn. Slegten hadde bare saavidt kunnet opretholde sig selv; men Alfred van Aden hadde ingen barn.

Han var tidlig blit oplært til forretningen, og den hadde slukt ham med legeme og sjæl. En gang imellem hadde han dog været nødt til at ta sig en liten ferie og gjøre en reise helt utenfor den almindelige rute; men iaar hadde han ikke tid til det.

En tjenestepike i en pen, graa dragt lukket døren op, før han kunde naa at faa ringt; for det gjorde ham nervøs at vente. Den sidste tjener hadde trukket pusten allfor hørlig, naar han lukket op, og derfor var han nu blit erstattet med en mer stilfærdig pike.

„Godaften, sir,“ sa hun i en dæmpet, upersonlig tone og blev i det samme forvandlet til en stum tjener. Saaledes hadde hun sagt, og dette var hun vedblit med over fem hundre ganger, og hun hadde tillike i al den tid stadig undveket hine skrækkelige, brændende øine.

Van Adens hus var fuldt av luksus og stilhet. Den skjønnhet som omgav det utenfor, gjorde ikke skjønnheten indenfor tilskamme. Kanske man ingen steder i London fandt saa kostbare tepper, saa vakre draperier eller saa sjeldne malerier og vaser.

Van Aden gik gjennom disse store, tause, overdaadig utstyrte værelser og saa sig om med kritiske blik. Men intet var borte fra den plads, intel forstyrret den harmoni som skulde gi hans rastløst omstreifende blik hvile og fred.

Men Alice skulde rigtignok ha været der for at ta imot ham. Hun visste, at han ønsket hun skulde staa og vente paa ham, og hendes glemksomhet ærgret ham. Nu kom hun ganske vist springende med en paatat mine av ro, og han la ikke merke til hvorledes hendes hender skalv,

idet de skjulte de krøllede silkelæg paa hendes bryst.

„Hvad sa saa specialisten, Alfred? Du har vel snakket med ham?“

„Den sedvanlige snak, at jeg skulde la det hele passe sig selv og ta en tur til Middelhavet — andet vet de jo ikke at ordinere. Jeg væmnes ved Middelhavet! Og hvorledes skal jeg kunne reise herfra? Hele forretningen vil jo gaa istaa. Ames — Ames styrtet død om idag!“ Han pustet dypt i stor ophidselse. „Lægen sier jeg maa se at faa sove. Det sier han, og det kunde jeg kanskje ogsaa faa, hvis der kunde bli stille her i huset!“

Med rystende hænder famlet han i sin lomme og tok frem en liten rund, hvit æske.

Hun stirret paa den med rædselsslagne øine, og med en undertrykt hulken brøt hun tolv aars paatvungen vane.

„Gjør det ikke!“ ropte hun. „Det er jo morfin! Jeg saa at du hadde det allerede sidste uke, Alfred, er du — er det kommet saa vidt med dig?“

Bare for en nat, Alice! Jeg maa se at faa sove inat! Jeg maa og skal sove. Han sa at jeg maatte se at glemme mig selv, og — og denne — lille — æske er det eneste som hjelper. Bare for én nat!“ Hans øine fik det eiendommelige utryk, der ses hos de som staar paa vanvidtets rand.

Aldrig vil hun kunne glemme den kamp, som endte med at hun holdt den lille, skinnende, hvite æske i sin oprakte haand, hvorpaa hun hulkende sank ned for hans føtter, aldeles utmattet og helt ute av sig selv. Hun var nu paa det rene med det som hun allerede i flere maaneder hadde søkt at skyve fra sig, fordi hun ikke hadde mod til at se den skrækkelige sandhet like i øinene — det, at deres samliv nu laa i ruiner, at den straalende, lykkelige fremtid, han hadde lovet hende — det liv og den lykke, som folk ogsaa trodde hun eide, bare var et fantom. Alfred van Aden var bare skyggebilledet av sit forrige jeg — bare skallet av en mand som var død.

„Hjælp mig!“ ropte han. „Kan da ingen hjelpe mig? Skaf mig stilhet! Jeg sier dig, jeg kunde sove, hvis bare huset her kunde bli rigtig rolig!! Men det er saa fuldt av støi og larm!“

„Jeg — jeg skal nok faa det rolig!“ — Hun hadde holdt det rolig i tolv aar. „Alfred,“ vedblev hun og strøk ham over den brændende pande, „la mig telefonere til dr. Reilly —“

„Reilly! Han vet jo slet ikke, hvad der er iverien med mig!“

„Nei, men han kan spille schak med dig! Det er et saadant rolig spil. Du behøver jo ikke at si et ord mens du spiller — og han skraper aldrig med sin stol — det sier du jo — og han rømmer sig heller aldrig. Jeg skal nok høre efter, naar han gaar, og saa skal jeg sætte mig

ved din seng og læse for dig — jeg er sikker paa at du saa vil faa sove inat. Og skulde du ikke komme til det, nu — saa skal du ikke bry dig om det. Du vet jo at lægen sier, at du aldrig maa slaas med dig selv for at komme til at sove. Naar du bare kommer til at hvile — det er hovedsaken!“

„Hvile! Ja, men jeg hviler jo ikke. Jeg ved blir at tænke og tænke — mine tanker gaar rundt i det uendelige, og —“

„Ja, men det maa de ikke, kjære Alfred!“

„Og saa denne vegt paa mit hode — like ovenpaa issen. Alice — aa, den er saa tung! Undertiden har jeg en fornemmelse, som jeg skulde dræpe noget! Aa —“ hans trøtte stemme gik over i en mat stønnen — „send saa bud

„Gjør det ikke!“ ropte hun. „det er jo morfin!“

etter ham, men sørg for at det sker rolig!“

„Ja, ja, nu skal jeg gjøre det. Og alt skal nok bli stille! Og naar saa dr. Reilly er gaat, skal jeg nok komme!“

Derefter hørte han hende tale i telefonen med halvt hviskende stemme og formane dr. Reilly til at være rigtig stille. Da han var kommet, gik hun ind i sit værelse — hvittakert med guldlistor og kniplingsgardiner for de blændede vinduer. Paa det rikt indlagte bord laa der fuldt av toiletartikler av guld og elfenben, sengen var et helt vidunder av silke og kniplinger, og foran den laa et teppe, som oprindeligen var blitt laget til en prinsesse.

„Nu kan De godt gaa, Celeste, og gi mig saa ham!“ Det undvikende, ængstelige blik var nu borte, og øinene glødet av det indre lys, som fodes av moderfølelsen.

Alice van Aden hadde aldrig lidt en fødsels smerte; men i tolv aar hadde hun lidt den

kval som frembringes av en frugtesløs længsel etter det som hun nu bar i sine armer. En gang hadde der været nogen faa uker, hvor hun hadde næret et svakt haab, og da hadde hun kjøpt mange forskjellige ting; for hun hadde jo penger nok. I fem aar hadde hun ikke set paa dem — alle de nydelige, fine smaating, som hører til et barns dragt og et barns seng. Haabet hadde været forgjæves, og tolv aar av hendes liv var gaat udelukkende med at skjærme Alfred — stille sig mellom ham og det daglige livs skurrende lyd og irriterende ærgrelse, for at han kunde vedbli at være sterk nok til at tjene penger. Men det eneste, hun ønsket og lengtet etter, var dette — bare dette!

Med barnet i sine armer satte hun sig ned paa prinsesse-teppet — hun tænkte ofte paa, om denne prinsesse hadde hat et barn — trak den svakt parfumerede skuff ut og saa litt paa det nydelige barnetoi, hvorpaa hun prøvde stykke etter stykke paa ham. Hvorledes vilde han ta sig ut i dette — og i dette?

Det lille, hjemløse barn hadde i sit korte liv allerede baaret mange forskjellige klær — rede og blaa, lange og korte, broderte og rynkede og glatte, maskinsyddde og haandgjorte, men aldrig hadde han været iført saa fine og blote ting som disse. Og han hørte til denslags juveler, der trenger en passende indfatning. Han forundret sig ikke litet over sig selv, naar han gang etter gang blev baaret bort til speilet for at se sig selv deri, og han forundret sig likeledes høilig over denne pleiemors armer. Hvor hun holdt fast paa ham! Han fik en rangle — en liten rangle av elfenben, og det var meget morsommere end at bli iført alle de forskjellige ting. Det trak op til graat, da den først skulde dypes i vand; men det gik straks over, da den hurtig kom tilbake. Han var helt ustyrkelig i sin glæde. Han rev den ut av hendes haand — ikke meget galant; dreiet den rundt og igjen rundt og bet i den; derefter gav han sig til at le. Saaledes kaldes det jo; men hvilket ord kan egentlig beskrive den lyd, der kom fra hans lille, henrykte mund.

„Hysch!“ hvisket hun og trykket ham tætt ind til sit bryst. Aa, lod det slik, naar et barn lo?

Men nu var det tid at gjøre ham istand til sengen. Hun hadde ogsaa glædet sig til dette — at knappe de smaa knapper op — at ta de smaa ting av. Ja, hvor meget skulde der tas av, og hvor meget skulde bli paa? Aa, hvor fin og bløt var ikke den lilles dunede hud! Og saadanne smaa armer! Hvor let maatte de ikke kunne brækkes! Nu maatte hun ta den lille, haandbroderte natskjorte frem av skuffen og gi han den — og teppet med de blaa blomster i hjørnerne. Hun satte sig ved vinduet og iagttok ved skjæret av gatelygterne det vidunderlige syn at et barn sovnet. Glæden fylde hendes hjerte saa at det næsten gjorde ondt. Hvilken fryd var der ikke blitt hende forundt!

Hun vedblev at holde ham længe efterat han var sovnet — betraktet hans hænder, hans føtter. Hvem hadde vel født ham til verden? Hvor var hun nu?

Endelig la hun ham bort i sengen, klædte av sig ved lögteskjæret og la sig ved siden av ham. Hun støttet sig paa albuen og betraktet ham.

Det var bare en nat — en kort stund stjaalet fra et helt liv — den vilde aldrig komme igjen — men i denne ene nat, som aldrig vilde bli glemt, var han hendes. Hun hvisket et navn til ham.

„Min søn — min kjære, lille søn!“

Men hun horte ikke at dr. Reilly gik. Utmattet av den stadig nagende frygt for fremtiden, av den haabløse kamp med ukjendte ting, der løftet sit ansigt op over horisonten — trøt ogsaa av glæden, den hurtig flygtende, sov hun ved siden av barnet, som var hendes for en nat.

Hun vaaknet med et sæt i den mørke time like før daggry. I bakgrunden av hendes bevissthet laa frykten, den gamle, sedvanlige frygt:

men foran den trængte en anden tanke sig frem, en anden uvant tanke, der virket som en frisk bris paa hendes øielok.

„Hvorfor føler jeg mig saa lykkelig?“ Hun rakte armene ut, følte bortover sengen — og fandt intet! Ja, men han hadde jo været der! Hun skjælnet dunkelt den halvaapne skuf — hun følte den lille hulhet i puten. Hun satte sig overende, endnu ikke helt vaaken. Hun hadde sovet. Hun hadde svigtet Alfred i hans frygtelige kamp. Og nu —

Hun tændte det elektriske lys, kastet en morgenkjole over sig og skyndte sig ind i hans værelse. Han hadde ikke sovet. Sengen stod ganske urørt. Disse fire vægger hadde omgittet en kamplads — frygtelig, grusom. Den tunge mahogniseng var trukket ut fra væggen, flere skuffer stod aapne. En stor kuffert stod paa det tyrkiske teppe, og i den saa hun nogen av hans klær tullet sammen og hvert stykke for sig ombundet med hyssing. Mellom dem laa flere sjeldne kobberstik fra væggen og en etruskisk vase — alt omhyggelig sammenpakket og pinlig ordnet av et forvirret sind. Forstanden hadde tilsidst sviglet — og paa toiledbordet laa en liten revolver.

Med en kvalt stønnen styrtet hun ut av værelset og nedover de teppebelagte trapper. Huset var saa stille, at stilheten virket paa hende som en kold og klam haand, der knugget sig sammen om hendes hjerte. Hun trykket de juvelbesatte fingre mot sit bryst, som om hun vilde varme det. Det var penger der hadde skapt dette hjem — penger og bare penger. Hendes guldbeskaatte væske laa ved siden av en sølvvase. Hun gyste, idet hun skyndte sig videre, og det var med mæie, hun kvalte et fremmbrytende skrik om hjelp.

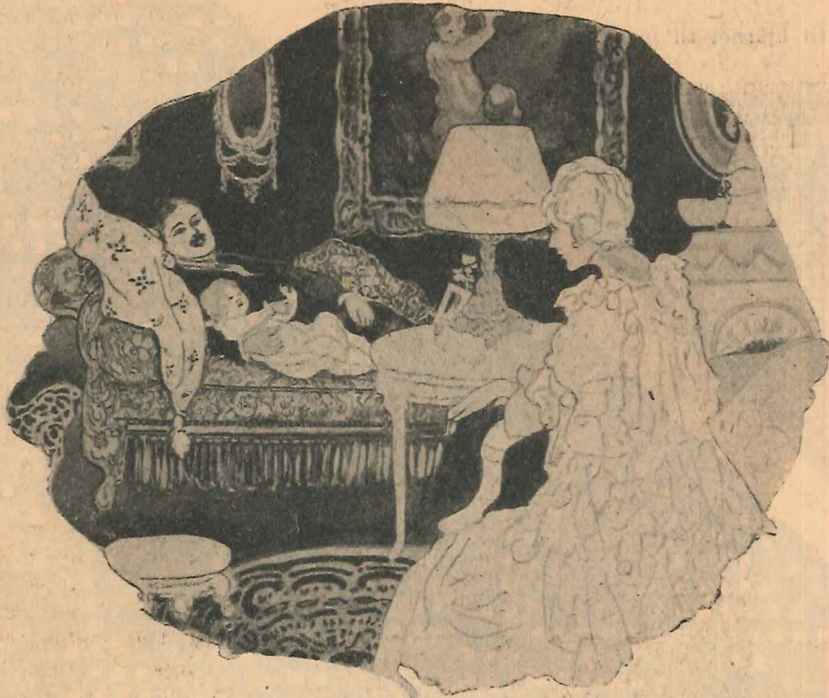
Hjælp? Hvem skulde hjelpe hende? Lartons, deres nærmeste naboer? — Ja, men George Lartons var jo Alfreds konkurrent paa verdensmarkedet, og det var mange av de andre ogsaa, som de kaldte yenner. Dr. Reilly? Hvad hadde han formaadd at utrette i fem aar? Tjenestefolkene? Hvis hun bare sa saa meget som et ord, saa betydde det mange spalter i smaabladene — og hvilken virkning vilde det ikke ha paa denne sølsomme, ustadige ting — markedet! Selv her i dette tause, stille hus naadde markedet at række ind med sine lange, benede fingre. Hun trængte saa smaat paa at be til Gud, mens hun skyndte sig fra det ene værelse til det andet. I hele sit liv hadde hun bare bedt om en ting; men den var ikke blitt skjænket hende.

I et av mottagelsesværelserne brændte et svakt lys, og hun kunde se ind i dagligstuen. Noget hvitt som laa paa et persisk teppe tiltrak sig hendes oppmerksomhet. Hun skyndte sig ind til det — det var den lille blaa og hvite barneskjorte. Et teppe var blitt kastet over en alabastervase! To smaa stovler laa paa et bokskap. Hun syndte sig videre.

I et mørkt hjørne paa den store fløielssofa laa Alfred, og i sin arm holdt han den lille gut. Hun tændte en lampe som stod paa et bord foran sofaen. De sov. Alfred pustet dypt og regelmæssig, der stod sveddraaper paa hans pande, og rynkerne om hans indfaldne øine var blitt utglattet som ved frolddom. Her var ingen tegn paa kamp mot søvnløshetens djævel. Nu var han sunket helt hen i ubevissthet.

Hun slukket lampen, trak morgenkjolen sammen om sig, satte sig ned foran dem og blev sittende ganske stille efter mange aars vane. Efter en stunds forløp begynde lyset at sive ind gjennem silkegardinerne, og den første lyd fra det opvaaknende liv derute indledet en ny dag. Hvor mange andre morgener husket hun ikke, hvor Alfred var faldt i en urolig utmattelsens søvn henimot dawningen for derefter rasende at fare op, naar han blev vækket ved disse lyder. Men nu sov han fast — ikke saa meget som en dirren i øieloket var der at merke. Der gik en hel time, klokken blev seks, og nu kom der andre lyder som forkyndte, at livets store maskineri for alvor blev sat igang — lyden av fætter, velnærede tjenestefolks sagte fottrin, som ellers pleide at pine hans omfindelige nerver. Men han hørte dem ikke.

Klokken var blitt syv. Da rørte barnet sig; han vilde se, hvad der foregik i verden. Først stak han sin tommelfinger i munnen — saa kunde man meget bedre tænke. Det var saa morsomt hver dag at vaakne op i et nyt værelse, og dette var endnu finere end noget av de fore-

Alfred van Aden aapnet øinene og gjespet.

gaaende. Og se! En fugl! Den var vist ikke levende; men den var blaa, og det var meget morsomt. Den interesserte ham meget sterkt.

Alice iagttok ham. Det hadde været vidunderlig at se ham sovne; men det var dog endnu deiligere at se ham vaakne op. Han begynde at sprelle og blev meget forbauset over at se de smaa hænder ute ved enden av armene. Han skulte litt til dem; men det var vist rigtig nok, at de var der. Langt borte opp under taket var der en blaa blomst; den vilde han gjerne ha fat i! Han strakte sig efter den — men fikk ikke fat i den. Saa var der kanske noget andet han kunde naa. Han saa sig om. Hvor det var deilig herinde! Men der var dog en ting, han ikke rigtig likte, her var altfor stille. Her trængtes litt støi. Naar man lukket munden og pustet gjennom læberne paa en bestemt maate, saa lød det saa morsomt — det vilde han prøve. Han gjorde det, og damen sa ikke: „Hysch!“ Hun sa tvertimot: „En gang til!“ Og det gjorde han.

Alfred van Aden aapnet øinene og gjespet. Alice hadde længtet efter denne lettelse.

„Hvad er det for en liten gut, Alice?“ spurte han søvni. — „Er det din, Alice?“

„Det vet jeg ikke,“ hvisket hun.

„Hvad for noget? Har du da heller ingen idé om, hvorledes han er kommet her?“

„Han tilhører ingen. Jeg har — jeg har bare laant ham — bare for en nat —“ Det var meget stille i værelset, der høretes ikke andet end den boblende lyd, som barnet frembragte gjen-

nem sine fugtige læber. „Hvorledes fik du vite, at jeg hadde ham, Alfred?“

„Jeg synes jeg kan huske jeg hørte en saadan underlig lyd,“ sa han, idet han iagttok hende, mens hun tok gutten i sine armer og trykket ham ind mot sit bryst — „en frygtelig lyd — det var som om der var nogen efter mig — jeg vilde soke at komme bort fra det hele — men saa paa en gang hørte jeg en virkelig lyd. Alice! Det var et barn som graat — det lød saa ynkelig! Jeg antar at han hadde — hvad er det de kan ha?“

„Kolik.“

„Kolik! Ja, naturligvis, det burde jeg jo ha visst. Jeg gik over tusen mil med ham paa mine skuldre. Og hør saa! Jeg vet noget, som du ikke vet. Han har faat en saadan underlig fold her, hvor hodet støter til halsen; der ma du huske at støtte ham med haanden. Min arm blev tilsidst følelsesløs; men saasnart jeg glemte det bare et øieblik og ikke støttet ordentlig, var det, likesom hodet vilde gaa løs. Han ligner dig, Alice. Jeg — jeg synes vi skal beholde ham!“

„Jeg hadde faat ham — bare for en nat — men jeg vilde rigtignok ogsaa ønske —“ Hun kunde ikke si mer, saa glad blev hun. —

Han smilte svakt — det første smil hun hadde set paa lange tider, tok en sammenkrøllet check op av lommen og la den i hendes haand.

„Den er paa 1000 pund,“ sa han ganske likegyldig. „og den har ligget i min lomme i lang tid og ventet paa en eller anden læge, der kunde si, hvad der er iveien med mig. Jeg har viftet med den for deres øine og lovet at gi dem den paa oppfordring.“

„Hvem skal den være til, Alfred?“ I det samme rakte gutten haanden ut efter checken og begynde at pludre paa sin morsomme maate. „Hvem skal ha de pengene, Alfred?“

„Ja, ser du — vi kommer vel — vi kommer vel til at betale for ham?“

Hun saa paa ham et øieblik.

„Du tror da vel ikke, at jeg har kjøpt ham? Du mener da vel ikke at alle de penger, vi har, kan betale ham? Men derfor kan vi allikevel beholde ham.“

„Og vi har dog —“ han satte sig op paa albuene — „vi har dog mange penger. Men der er dog vist ogsaa mange — mange av den slags barn.“

„Tusener — det har jeg faat vite; men vi trængmer mer til dem, end de trængmer til os!“

Hun trykket sit ansigt ind mot den lille skulder. Hun hadde aldrig været, hvad man kaller pen; men da hun saa op paa Alfred, utbrøt han studsende:

„Aa, Alice! Aa, min elskede!“

„Vil du saa kysse os til godnat?“ sa hun og bøide sig ned over ham med barnet i sine armer.

Han smilte op til hende — litt skamfullt, men allikevel uendelig lykkelig.

„Inat,“ sa han, „da han endelig sovnet — da kysset jeg ham, Alice — her paa panden. Jeg hadde aldrig trodd at det var saaledes — jeg tror rigtignok ikke, jeg kan sove nu; men jeg vil allikevel kysse dere til godnat og ogsaa til godmorgen! Skinner solen idag, Alice?“

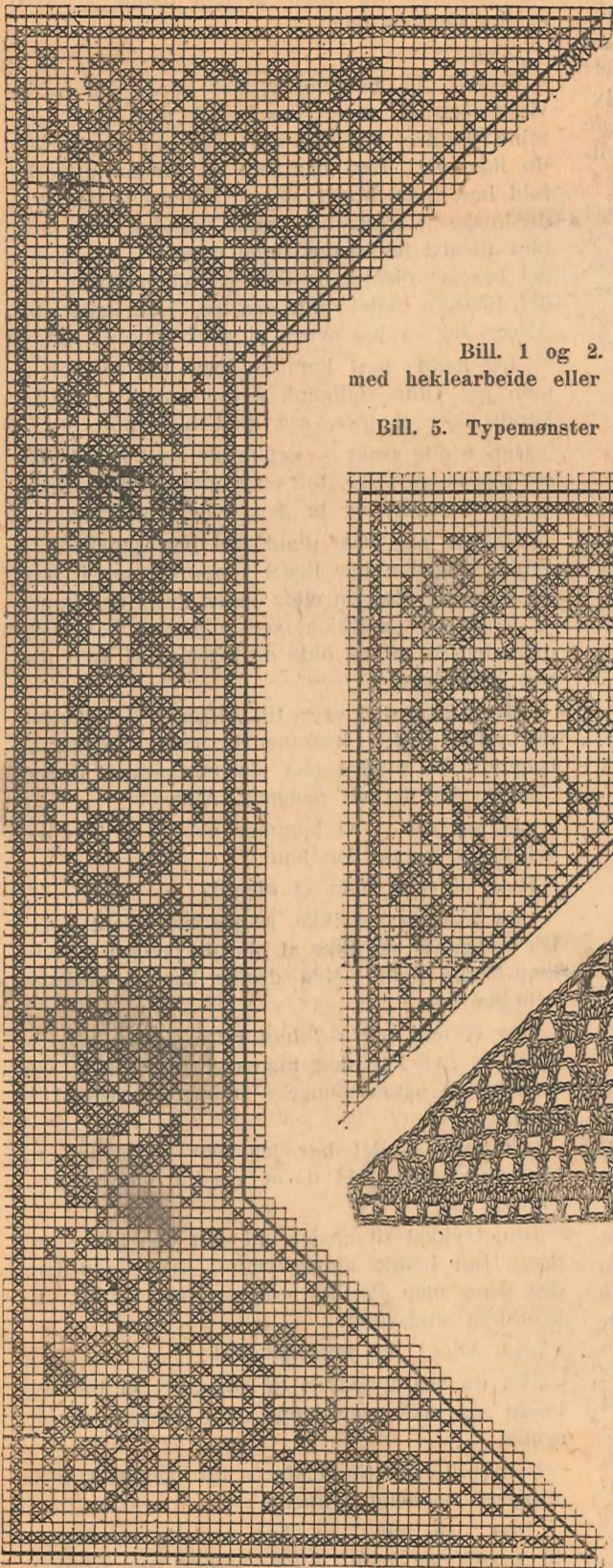
„Der har aldrig været en saa deilig morgen som idag.“

„Jeg vedblir at tænke paa ham — jeg kan ikke faa ham ut av mine tanker. Og saa tænke sig, at vi ikke kan kjøpe ham for penger, men at vi allikevel kan beholde ham!“

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

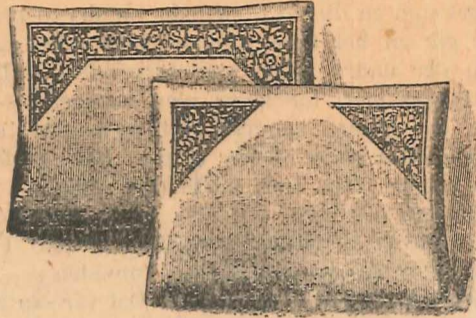
To barnevogsputer med heklearbeide eller gjennomtrækning sarbeide i filerstof.

(Hertil hører bill. 1—5.)

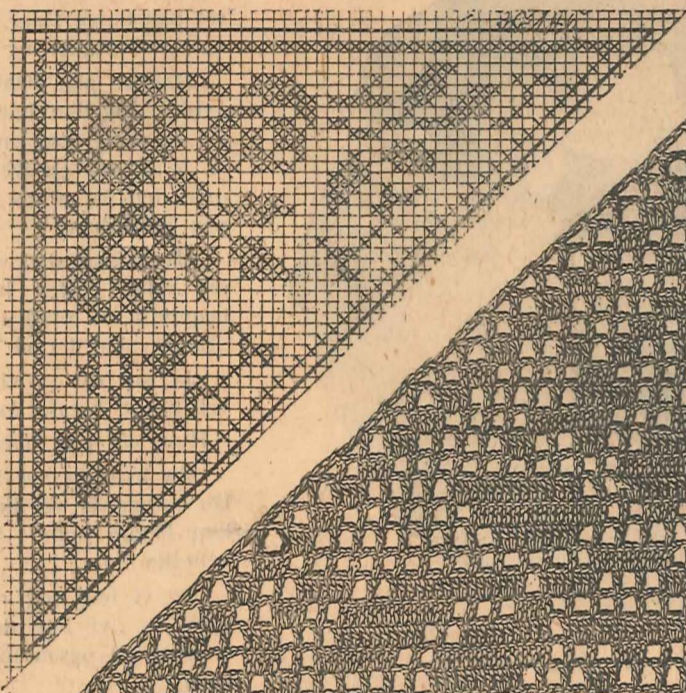
Bill. 3. Typemønster til hekle- eller broderarbeidet bill. 1.

Begge puterne er forfærdiget av hvitt vaskestof i en størrelse av 48×40 cm. De er forisret med heklearbeide eller, hvis man foretrækker det, gjennomtrækning sarbeide i filerstof. Heklearbeidet til puten bill. 1 er forfærdiget efter følgende beskrivelse, samt efter typemønsteret bill. 3. Hjørnerne til den anden pute, bill. 2, hekles man dels efter beskrivelsen, dels efter bill. 4. Hvis man vil utføre arbeidet i filerstof benytter man til den første pute likele-

Bill. 1 og 2. To barnevogsputer med betræk med heklearbeide eller gjennomtrækning sarbeide i filerstof.

Bill. 5. Typemønster til hjørnet til puten bill. 2.

Bill. 4. Naturstor gjengivelse av heklearbeidet til hjørnet til puten bill. 2.

des typemønsteret bill. 3 og til den anden type typemønsteret bill. 5.

Forklaring av forkortelserne til heklearbeidet:
l. (luftmaske), st. (stang- eller pindemaske).

Til mellomverket eller forsiringen til pute bill. 1 slaar man 171 l. op med heklegarn nr. 60 og hekles paa disse:

1. rad: 1 st. i den 162. l., derpaa 54 ganger avvekslende: 2 l. og 1 st. i den trediefølgende l., 3 l. arbeidet vendes.

2. rad: 1 st. i den næste st., * om de 2 l. i forrige rad og 1 st. i den næste st. *. Fra * til * 52 ganger gjentatt, derpaa 2 l., 1 st. i den 3 l., 5 l., arbeidet vendes.

3. rad: 1 st. i den næste st., 3 st. ved siden av, 50 ganger avvekslende: 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., derpaa 3 st. ved siden av, 1 st. i den trediefølgende st., 3 l., arbeidet vendes.

4. rad: 1 st. i den trediefølgende st., 2 st. om de 2 l. i forrige rad, 1 st. i den næste st., 46 ganger avvekslende: 2 l. og 1 st. i den næ-

ste st., derpaa 6 st. ved siden av, 2 l., 1 st. i den næste st., 3 st. ved siden av, 2 l., 1 st. i den 3. l., arbeidet vendes, osv.

Som det ses paa typemønsteret formindskes saa raderne med et hul hver gang indtil man naar til 23 huller i bredden. Dette mellomverk fortsettes saa indtil hjørnedannelsen igjen begynner, saa tar hver rad igjen et hul til, dette sker paa følgende maate: Efter den sidste st. ved den indre kant hekles 6 l., 1 st. i den samme sidste st. i forrige rad, 3 st. ved siden av og saa fortsatt efter typemønsteret bill. 3. Ved den næste rad fra den indre kant 1 st. i den sidste st., 2 st. om de næste 2 l., 1 st. i den tredje l., igjen 6 l., arbeidet vendes og der hekles videre efter typemønsteret.

Ved at gjøre forbindelsesstripen mellom de to hjørner længer, lar mønsteret sig forstørre til almindelig hodeputetræks størrelse.

Wangs Handelsskole,
Hansteensgate 8, Kristiania.
Ettaarige, halvaarige og tremnd. kurser.
Undervisningsplan tilstilles.

Ennas fotografi-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 6 kr. komplet.
„Amator-Fotografen“ Vimeiskafet 47 Kbhvn. Forlang prisliste!

Bang & Tegner & Co
Medicinske Sæber
Exemsæbe
Ufeilbarlig mod Exem og andre Hudsygdomme, sprukken, rød og rynk i Hud, Finne, og Fregner. Faaes paa alle apotek. Pris pr. st. 0.80.

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn Neapel. Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Apotheker Wolffs Haarsforyner.

Frembringer nyt Haar og Skjæg. Giver Haarrodde sine naturlige Næring, styrker Haaret og stanser dets Affalden. Borttager Flus og frembringer en blød, silkeagtig Haarvækst. Talrige anbefalinger. Pr. Æske Kr. 3.50
Parfumerie Wolff, Grønsden 12, Christiania
U'ensbrs Porto 50 Øre.

Mot Blodmangel

Originalfl. à 500 gr. kr. 2.65. Ferrinpiller kr. 1.25 pr. æske = 100 piller.

Nyegaard & Co.
Fabrik for pharmaceutiske Præparater anbefaler følgende:

Globoid Acetocyl Anerkjendt mod Influenza og Hodepine.	Globoid Blaudspiller Bedste Middel mod Blegspot.
Pectorin Velsmagende Hostesaft.	Opposum Ægte russisk Frostbalsam.
Rostikon Bedste Styrkemiddel.	Pinethol Hostebonbons. (Furunaalspastiller).
Rostikon med Jern Bloddannende Styrkemiddel.	Ignol Øieblikkelig smertestillende Brandsalve
Syrup Otto Mod Overanstængelse. Nervestyrkende. Faaes kun mod Recept.	Oxygenol Tandcreme, Tandpulver, Mundvand.

Erholdes paa alle Apothek.

Gütermanns
Sy - Silke
er den bedste

Hurtige og moderne passagerskibe direkte til New York. Ved mundtlig eller skriftlig henvendelse til general-agent *Fr. Lie*, Prinsens gate 2 c, Christiania, faaes alle oplysninger gratis.

Krigspakken!!
10 forskellige fine Krigsmærker. 7 forskj. Nyheder, alle fra 1915 (Lybien, Tripolis, Oubangi etc.). 1 god Takkemaaler. 500 almindelige udenland-ke Frimærker. 50 blandede Japan, gamle og nye. Alt for kun Kr. 1.00 + 0.20 Porto (Mod Efterkrav 30 Øre ekstra Postgebyr). Stor Prislise gratis.
O. Halvorsen, J. Aallsgd. 40, Christiania.

Ved Kjøb af
Lotus
i Stedet for Natursmør, spares nu ca Kr. 1.50 pr. Kilo.
Lotus
sælges hos de Handlende
à Kr. 1.60 pr. Kilo.

Dammann & Baltzersen
CHRISTIANIA
VINE & SPIRITUOSA
Forlang Priskuranter

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimerke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønstre udklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Bluseliv av silkestof.

Forstykkerne og ryggen rynkes flere ganger og syes sammen med den smale skulderdel.

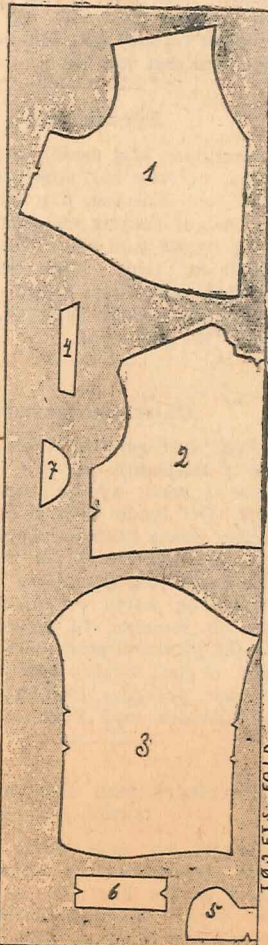
Sorte silkeknapper benyttes til lukning av livet og til pynt paa den ombrettede krave.

Der medgaar til st. 48: 1 m. 75 cm. stof av 90 cm.s bredde.

Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 7 dele.

- Fig. 1. Forstykke.
2. Den halve ryg.
3. Ærme.
4. Skulderdel.
5. Den halve krave.
6. Mansjet.
7. Ærmeopslag.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet, midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bret.

Sykurv nr. 10

Navn .....

Adresse .....

32. bind. Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 10

Japanernes opdragelsesmetode.

Japanerne har en meget sinnelig opdragelsesmetode overfor sine barn. Næsten til hver lek, til hver fornøielse forbinder de en moral, som halvt ubevisst gaar ind i barnets tankeevne og tankeemaate.

Saaledes med deres „Fiskefest“, der paa en maate svarer til vore fødselsdagsfester, fødselsdagen feires nemlig ikke i Japan.

Derimot finder der sted en fest for alle smaapiker i mars og for guttene en i mai. Smaapikerne faar paa sin „marsdag“ presenter av slegt og venner, og guttene hædres paa sin „fiskefest“, saaledes kaldes maidagen, paa følgende maate:

Enhver familie, hvor der findes en gut, reiser op foran husets indgang en høi flagstang. Paa dennes spids er der fast-

gjort en forgyldt bal, og ut fra stangen flagrer en temmelig lang snor, hvortil der er fastgjort smaa fisker av oljeret papir eller let silkestof. Den gyldne bal symboliserer en skat, som fiskene stadig skal forsøke at naa, det skal være et sindebillede paa, at gutten, naar han engang er vokset op til mand, faar vite, at han maa kjæmpe sig frem i livet, utrættelig, som fiskene arbeider sig frem mot det store maal. Maalet skal naas, enten det gaar med eller mot strømmen. Og den smykkede stang minder gjennom lek, lys og farver, de japanske barn om arbeidet og kampen som venter dem og synes at tilrope dem: „Hold ut, hold ut!“

Hjemmet.

Farveflekker.

Naar man ved at ha gnidd sig op

Chr. L. Os'ergaard,
Storgaden 77, Chr. a.
Tr. kottagefabrik
og Garandhandel,
Uldstrømper i
mange Kvaliteter.
Eget Fabrikat.
En gros, en detail.
Telef. 8625.

Bedste Mærke for Hermetik

CONCORD CANNING Co. Stavanger.

Kunstige lemmer,

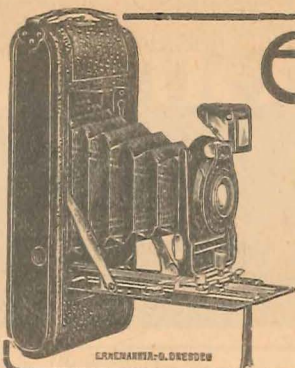
alle slags bandager av celluloid og læder. Rygholdere, brokbind, mavebind, elastiske strømper, Kullestole, natstole, kunstige øine og hørerør.

Urinaler for dag- og natbruk.

M. Gallus,

Teatergaden 15 ved Pilestrædet, Kristiania.

TOMTEN
LAGERMAN'S
KRAFT-
SKUREPULVER

ERNEMANN

Haand- og Stativ-Kameraer
indrettet til Benyttelse af Plader og Film,
de mest yndede Præcisions Kameraer. Det er

Tyske Mesterværker

af Kamera-Bygningsteknik.

Prisliste gratis. Faas hos alle
nordiske Foto-Forhandlere.

HEINR. ERNEMANN A.G. DRESDEN, 269

Photo-Kino-Werke.

Optische Anstalt.

Remington Institut

for
Maskinskrivning & Stenografi.
Undervisning hele Dagen.
Undervisningsplan tilstillet.

Remington Typewriter Company A/S.
Kongensgt. 18 Krist.a. Telef.
15736 - 18862.

Haarklippemaskine

udmerket god,
klipper
3, 5, 8 mm;
orniklet
Kr. 3,75
mot post-
opkrav fra
Christiania.

COWARD & THOWSEN, Christiania.

33 Kr. koster et col. Bordstel
til 12 Pers. 48 Dele fra
JOHNSON BROTHERS
Rafens Eftf. Christiania. Grænsen 19 x.

„Blue Star“

flydende Pudsecremo
(amrk. Opfindelse,
norsk Fabrikat) er
Verdens bedste Pudsemiddel for Metaller. Af Pressens mange ro-
sende Udtalelser om „BLUE STAR“ hidsettes: „Husmoderen“:
Intet kan i saadan Fei og Part give Selv, Plet, Kobber og Mes-
sing en saa nyskinnende og holdbar Glans som „Blue Star“.
„Ørebladet“: „Man staar her foran en Opfindelse, der er naaet
frem til det fuldkomne paa dette Omraade.“

500 Frimærker

10 Stk. tyske Kolo-
nim. med Skibe kun
3 Kr. + Porto. Stor
ill. Katalog gratis.
Frimærke-børsen,
Klosterstræde 9,
København K

Als Norsk Medicinsk Varehus

Akersgaten 53, Kristiania,
Barnesæper og andre medicinske
sæper
Smokker, brystglas, taasteflasker,
Biteringer, vaskesvamper,
Gummisvamper, neglebørster,
Irrigatorer, sprøiter i flere sorter,
Ei'er, underlivsbind og
Damebind i flere kvaliteter.

F. WOLFF & SOHN's
Kaloderma-Præparater
de idealeste Hud-Plejemedler!

Kaloderma-Gelé virker lige straks lindende og glattende
paa srukken Hud. Fedter ikke, da den
er tilvirket uden Olie og Fedt.

Kaloderma-Sæbe tilberedt med Glycerin og Honning er
uovertruffen til Bevarelse af en hvid og
blød Hud.

Kaloderma-Rispudder.
Yndet Toiletmiddel, slut er sig paa
det intimeste sammen med Huden.

Kaloderma-Pudderblade
dannet ved deres nemme og praktiske
Form et velkomment Supplement til
de yndede Kaloderma-Præparater.

Faas i Apoteker, Materialhandeler; hos Friserer og
i Parfumerforretninger.

til en dør eller væg har faat farveflekke paa sin kjole, kan dette let rettes paa, hvis man benytter følgende middel, helst mens flekkene endnu er friske: man blander en teske terpentint og likesaa meget sprit sammen i en liten skaal og gnir med det farveflekke, som i almindelighet forsvinder meget hurtig.

Arbeider paa kongres-kaneva.

Man har vist lagt merke til, at alle arbeider utført paa kongres-kaneva, enten de nu skal anvendes til gardiner, forklær eller lignende, blir mer og mer vanskelig at utføre, eftersom stoffet ved at være mellem hænderne dreies og vendes og litt efter litt mister sin oprindelige stivhet. Saasnaart dette er tilfældet, kan man spare sig endel uleilighet ved igjen at stive det bløtgjorte stof. Dette sker paa den letteste maate ved at man fastgjør det paa strykefjælen med den rette side ned; deretter fugtes den vrang side med hvit oppløst gelatine (husblas), et hvitt klæde bres over og saa stryker man til stoffet er tørt. Til 2 blade husblas regner man en liten kop varmt vand, hvori man lar husblas'en staa saa lange paa en varm komfur, til det er helt oppløst.

Reparation.

Vaskekluter og haandklær, som er blitt saa tyndslitte, at en stopning ikke lønner sig mer, kan dog gjøre tjeneste en stund til, hvis man lager to av et ved at sy dem ovenpaa hverandre. Man syr først i haanden kantene sammen, og stikker saa med maskinen paa kryds og tvers bortover det dobbelte stof; derved danner man en temmelig sterk vaskeklut eller et haandklær, som altsaa kan

brukes en liten stund til. En anden let reparationsmaate gjelder gardinerne. Disse kan repareres med gamle, kasserte gardiner, og det uten at anvende hverken maskin- eller haandsøm. Gardinerne vaskes, stives og strykes. Ved strykningen klipper man saa passende stykker av de gamle gardiner, dypper dem i stivelsen, legger dem paa hullerne og stryker dem fast. Gardinerne kommer til at se penere ut, end om man sydde dem sammen eller la stof under og sydde dette til; paastryknings rynker ikke, og der blir jo heller ikke nogen sting at se.

Kjøtkvernen.

At rense kjøtkvernen er et kjedelig og tidsspildende arbeide, da senerne av det kjøt som er gaat gjennom maskinen, pleier at vikle sig om knivene, men naar man, etterat kjøttet er malt, lar et stykke brød gaa gjennom maskinen, tar brødet senerne fra knivene med sig, saa at maskinen ikke er saa fett, og senere er det meget lettere at rense den.

At hindre skolisser i at gaa op.

Den ubehagelighet at skolisserne gaar op, hindres paa en meget enkel maate ved at man trekker lissene, som jo ellers stikkes indenfra og ut, gjennom det sidste snørehul utenfra og ind. Saa behøver man bare at knyte en almindelig sløife; den gaar ikke op. Men hvis man vil føle sig aldeles sikker kan man, før man trekker sløifen til, fugte sine fingre en smule, saa holder den udmerket.

Heklenaaler.

Hvis en træklenaal er for tyk og ikke passer akkurat til arbeidet,

kan man let avhjelpe dette, idet man med ganske fint smergellerret gnir paa kroken, saa at den faar den ønskede form og runding; ogsaa hvis heklenaalen viser sig ujevn eller ru, kan man reparere den paa denne maate. Naar man saa gnir den over flere ganger med olje, og hekler et kvarters tid med den, blir den likesaa glat som den var før.

Fyrstikmaal.

Naar man skal maale en liten gjenstand, og ikke har noget centimetermaal ved haanden, kan man hjelpe sig ved at benytte en ganske almindelig fyrstik som maal. Den er nemlig 5 cm. lang. Naar det gjelder en, fald som skal legges eller lignende, kan et slikt litet leilighetsmaal være til god nytte.

Gulerotmarmelade.

Pene, lyse gulerøtter skræpes, skjæres i langagtige stykker og kokes møre i vand, hvorpaa dette heldes bort. Det tynde, gule skal av to citroner kokes likeledes mørt; til hver halv kilo gulerøtter tas nu en halv kilo sukker, og gulerøtter, citronskal, sukker og saften av citronerne kokes nu sammen, til gulerøtterne er ganske gjennomsgitige. Saa heldes de op i et glas, trykkes haardt ned med en ske, belægges med cognakspapir og tilbindes med pergament.

Hvorledes man skal behandle lakert lær.

Lakert lær maa aldrig behandles med terpentinhuldig creme, fordi læret derved blir mat og glansløst. Det bedste rensesmiddel er rent, klart vand. Naar gjenstanden er tør-

ret godt av, pudser man etter med en bløt uldfille. Man kan ogsaa fugte det lakerte lær med løksaft eller eggehvide og saa gni det glinsende med den bløte fille. Lakert lær skulde bare opbevares paa et varmt sted, da det ellers har let for at sprække.

Reisepute med papirfyld.

Reisehodeputer med papirfyld blir mer og mer yndet, især hvis de anvendte papirstrimler er omhyggelig forberedt. De er kjølige og behagelige og har den store fordel, at indholdet kan kasseres og varet igjen fylles med nye papirstrimler ved avreisen. Til fyld skal man ikke bruke avispapir, men ellers øslags andet papir, jo lettere og tyndere desto bedre. Papiret blir klippet i små, en a to cm. brede, fingerlange strimler, men man kan ogsaa rive det i strimler, det er det samme. Disse strimler krølles hver en gang over fingeren, og man fylder saa varet med dem, indtil det er tilstrækkelig fyldt. Arbeidet er let og resultatet godt, da puten er behagelig at lægge hodet paa; den kan naturligvis ogsaa benyttes til andet bruk end reisebruk.

Bestillingsseddel

for
„Allers Fam.-Journal“
sykurv.

Nb. Mønsteret sendes kun mot indsendelse av denne seddel og 5 øre i frimærker.

Redigert av BERNT HOLTSMARK.

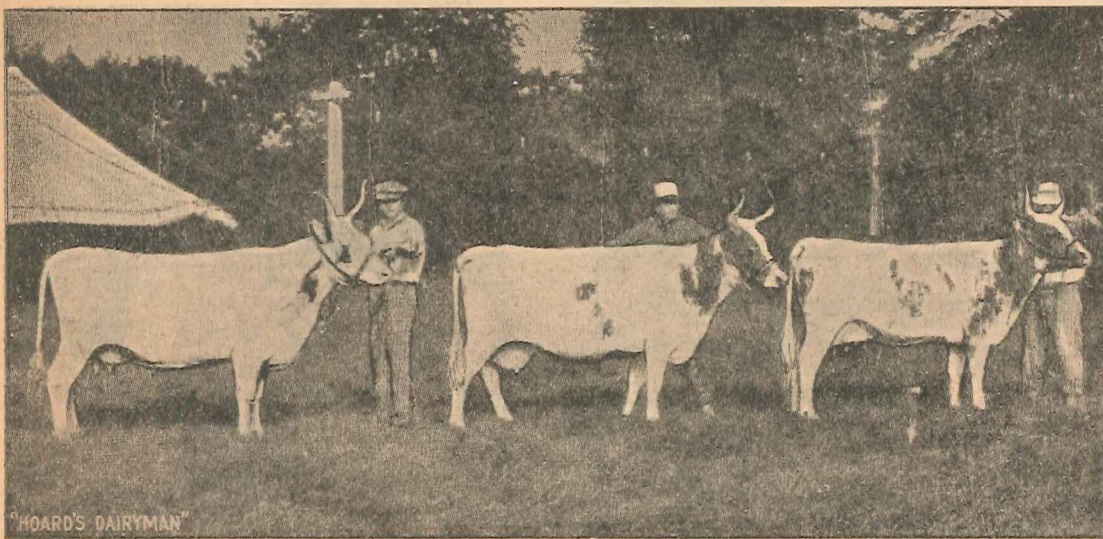
Arveligheten.

Her er en gjengivelse etter fotografi av tre præmierte ayrshirekuer. Kuene er 5 aar gamle, opdrættet i Amerika. I vort land findes der snart ikke flere besætninger av rent ayrshirefæ: men adskillig blandingsfæ med ganske meget ayrshireblod i.

Nu, det var ikke for at skrive om ayrshirefæst, vi gjengir dette billede. Men for at minde om, hvor sterkt arven hersker. Se paa disse tre unge kuer. De tilhører tre forskjellige eiere.

egenskaper: i trivelighet, i hestens temperament, i grisens frugtbarhet, i sauens evne til at lægge mer eller mindre fett paa kroppen for det samme fôr.

Men i avlen tror vi at kunne komme utenom denne sterke arvelighet. Vi tror det, fordi vi saa ofte ser at det tilsynelatende gaar uregelmæssig til med nedarvningen. Det ser ut til at gaa paa slump. Vi erfarer ofte at en god melkeko faar en datter som er en daarlig melker. Ja, det er sandt det. Men vi maa huske paa, at oksen nedarver god eller daarlig melke-

altsaa forskjellige besætninger. Og dog saa likel! Det er den fælles arv som gaar igjen. Det er altsaa avstamningen, som har git formen.

Vi vet dette; ingen falder paa at ville benegte det. Og dog driver vi ofte vor husdyravl uten at bry os om de følger, denne lov har for os. Nu kan det nok være, at mange tror fast paa at dyrenes utseende er arvelig, men de tror mindre paa, at de indre egenskaper ogsaa er det. Vi lærer mer og mer om at ogsaa de indre egenskaper er likesaa sterkt arvelige som de ydre. Saaledes kuenes evne til at gi melk; ja evnen til at gi fet eller mager melk. Nu har vi saa mange regnskaper som viser dette, at vi har sikre beviser. — Dette gaar igjen i alle

evne den ogsaa, mindst likesaa meget som koen. Men ikke nok med det. Koen har sin arv fra sine forældre. Denne arv kan være blandet: det later til at arven følger visse smaalegemes som flytter med fra forældrene til avkommet. Nogen av disse smaalegemes utvikler sig, andre ikke. Den gode ko kan altsaa bære skjult hos sig saadanne arvelegemes, som er fra daarlige melkere. De kan gaa fra den ko over paa datteren og der utvikle sig; saa blir det en daarlig ko.

Det er først naar vi har dyr, som i slegtled efter slegtled skriver sig fra gode dyr, at de daarlige arvelegemes enten blir helt borte eller det blir faa igjen av dem. Da har vi mest utsigt til at avkommet blir godt

Av denne grund maa vi stadig vælge ut det bedste; aldrig gi tapt. Vælg baade hundyr og handyr like strengt. Begge kan føre med sig de gode men ogsaa de daarlige „anlæg“ (arvelegemer).

Vi kan lettest faa del i de fremskritt som stadig gjøres paa utvalgets vei, naar vi slutter os til en avlsforening som holder handyr av kjent, god stamme: Fæavlsforening, hesteavlsforening, raaneholdsforening, gjeteholdsforening. — Det er bare ved uavladelig samarbeide at vi kan vente at naa saa langt, at arven blir det vi paa en maate kan kalde sikker. Efterhaanden faar vi dyr, som av utseende er „ensartet“, slik som de avbildede ayrshirekuer viser. Men likesaa viktig, ja endnu viktigere er det naturligvis, at de indre egenskaper, de gode evner falder jevnt og sikkert. Det er da opdrættet blir mest fordelagtig. Saa længe det gaar rent paa slump med at faa godt og daarlig, maa vi enten sælge mange dyr for tidlig eller trækkes med daarlige, uøkonomiske dyr. — Gode, gamle, „renplukkede“ stammer er av den aller største værdi i husdyravlen.

Hold øie med dompapen!

I januarheftet av „Norsk Havetidende“ skriver statsentomolog Schøyen den ældre om ugangsdyr i frugthaven. Blandt andre fugle, som gjør skade, fortæller han om dompapen, som han regner for en slem ødelægger av blomsterknoppene av baade frugttrær og bærbusker (samt syrener) tidlig om vaaren, ofte mens sneen endnu ligger.

Jeg kan fuldt ut være med paa hr. Schøyens dom om den vakre fuglen. Den har desværre ofte forbrudt sig slemt i min have, netop om vinteren. Pas paa den! Er den ofte at se i dine kirsebærtrær nu paa denne tid og utover vaaren, saa er du nødt til at fælde den; eller ogsaa ta den skade den gjør ved at formindske bærhøsten kommende sommer. I store trær skal det meget til at skaden betyr saa meget. Der er gjerne overflod at ta av. Men i smaa eller mindre trær kan den ta alt. Det har jeg set i min have.

B. H.

Planteslag og gjødselmidler i havebruket er et litet meget oplysende skrift, som er utarbeidet av K. Weydahl, leder av have dyrkingens forsøksstation i Asker. Det faaes gratis fra forsøksstationen; i bokhandelen koster det 25 øre. Skriftet er en nyttig veileder netop for tiden fra nu av og til vaaren, da indkjøp av frø og gjødsel skal ske og planerne for aarets havestel skal uttænkes.

Svagelige Børn, der staar tilbage i Udviklingen eller ved Undervisningen, saavelsom blodfattige Voksne, der føler sig trætte og nervøse, overarbejdede, let pirrelige og tidlig udmattede benytte som Styrkelsesmiddel med udmærket Resultat

Dr. Hommel's Haematogen

som vækker Appetiten, hurtig forøger de aandelige og legemlige Kræfter og styrker hele Nervesystemet.

Man maa udtrykkelig forlange den ægte Dr. Hommel's Hæmatogen, som faas i Apotekerne.

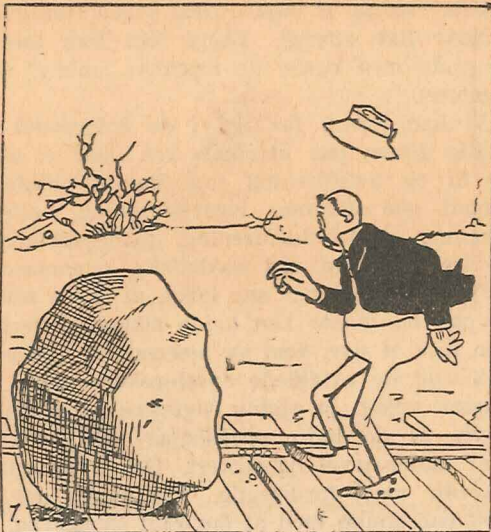
Aktieselsk. Hommel's Haematogen, Zürich, (Schweiz).

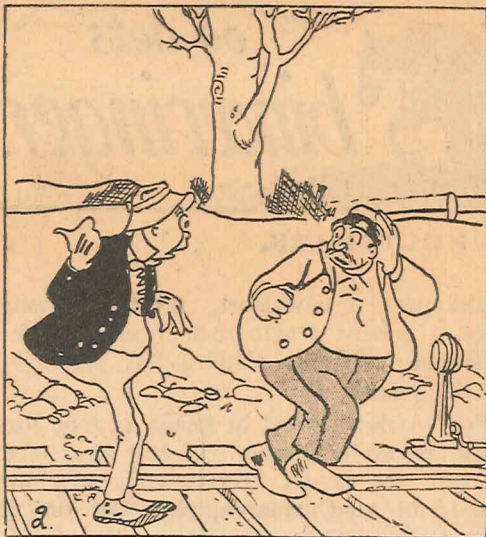
Anerkendt i Lægeverdenen efter 25 Aars Praksis som idealt Styrkelsesmiddel mod Blodfattigdom, Blegtsot, Mavesaar, Malaria, Sukkersyge, Neurasthenie og andre Nervelidelser, under og efter Febersygdomme (Influenza, Lungebetændelse, Brysthindebetændelse, Tyfus, Skarlagenfeber, Mæslinger o. s. v.), for Smaabørn og Modre, der ammer, ved Rachitis, Kirtelsyge, Kighoste samt ved kroniske Lungelidelser og tuberkulose Sygdomme i Lungerne, Benbygningen og Kirtlerne.

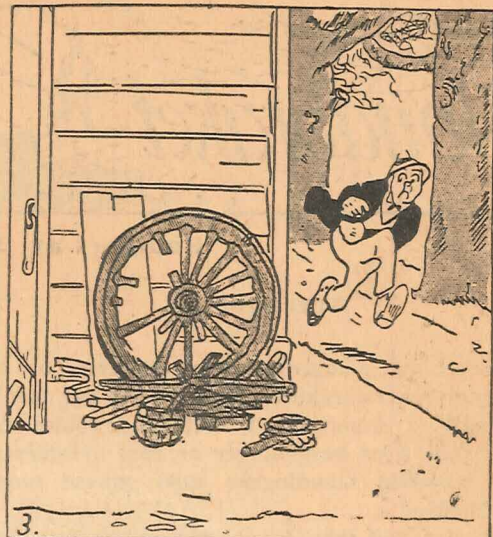
Skam til tak eller den ene arbeidet, den anden lønnen.

Den sten maa fjernes i en fart, for ellers er det soleklart, at en ulykke der vil ske, naar toget kommer klokken tre.

„Hr. banevogter, hør en gang, vi have maa en løftestang, hvis vi skal flytte saadan sten, jeg skynder mig at hente en!“

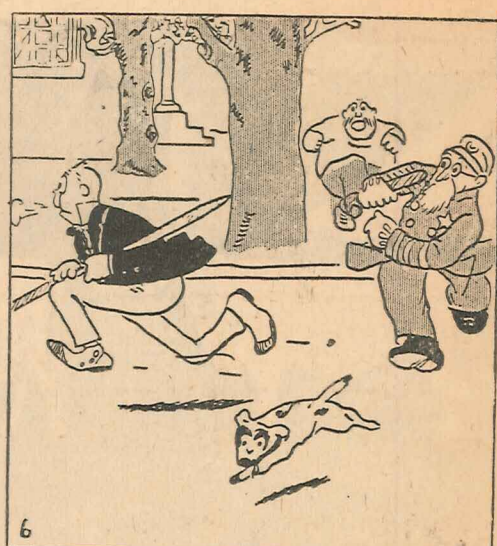
Er smeden ikke hjemme, nei; saa er han vistnok gaat sin vei. Paa kroen sitter han kanske, og nu er klokken næsten tre!

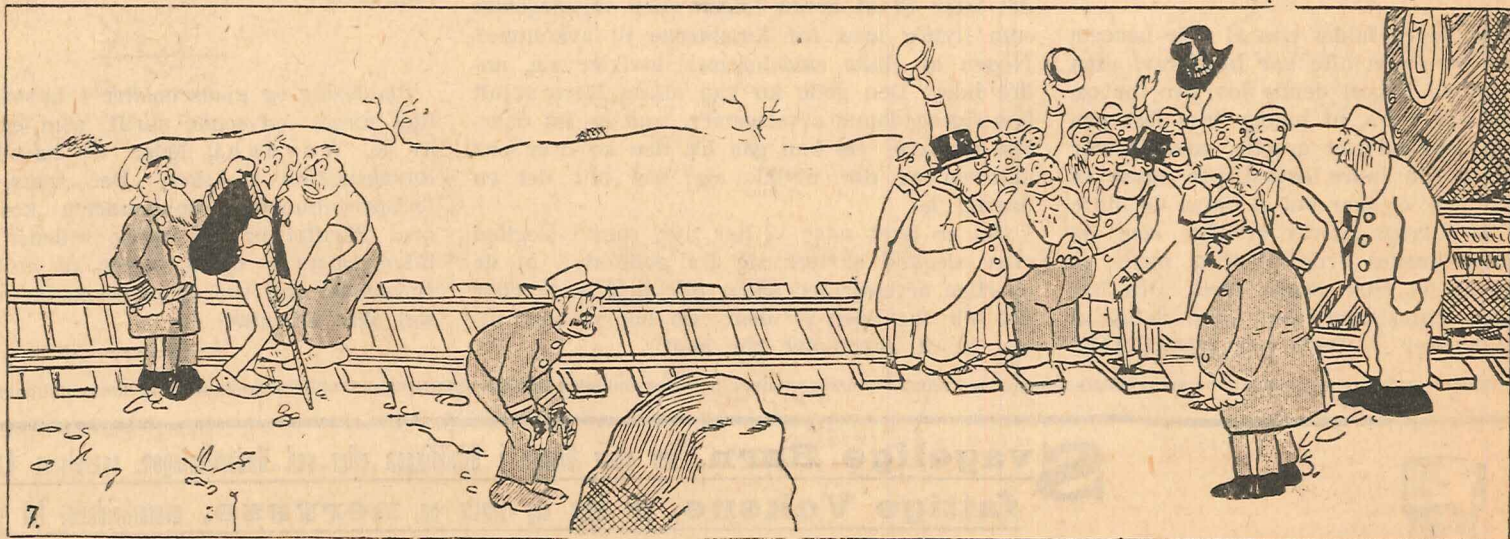
Da kan vi vente toget snart, saa der maa handles i en fart! Jeg laa ner denne jernstang der og bringer den tilbage her!

Nu gjælder det at skynde sig, for silde ellers kommer jeg! „Stop tyven!“ roper høit Jens smed, „det er min stang han løper med!“

Og politibetjenten bøs, skjønt han just ei er nogen knøs, han bruker sine gamle ben og springer over stok og sten.

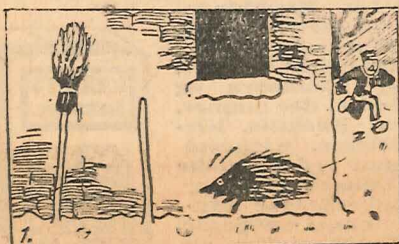

Den stakkars mand har skinnet mod, endskjønt hans hensigt den var god. Han føres til arresten hen, og smeden faar sin stang igjen.

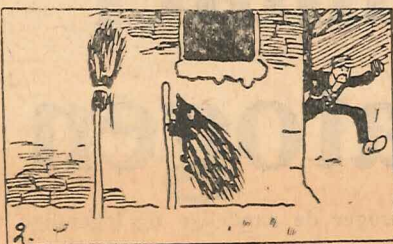
Men banevogteren er glad, han bar sig mere kløktig ad, han løp ei efter stænger om, men stanset toget, da det kom.

Og derfor nu han lønnen faar, saadan det lidt i verden gaar! Den ene hædres, medens — ak! den anden faar kun skam til tak.

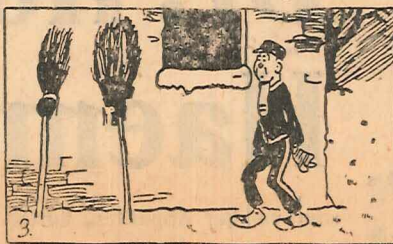
Da hulepindsvinet gik paa eventyr.

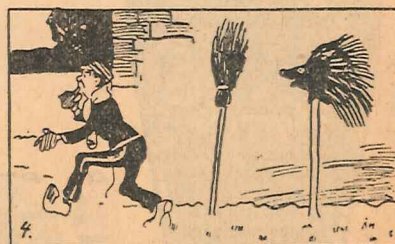
Hulepindsvinet hadde set sit snit til at flygte, og nu var dyrepassereren i fuld firsprang paa jagt efter det. Det hørte til havens seværdigheter, saa det var rent galt, hvis det blev borte.

Hulepindsvinets korte ben kunde ikke sætte den fart paa som dyrepasserens lange ben, derfor var gode raad snart dyre. Der stod en ris-kost og et reserveskaft lænet op væggen — det gav dyret en idé.

Da dyrepassereren kom omkring hjørnet, var hulepindsvinet forsvundet. „Det kan jeg ikke forstaa,“ tænkte dyrepassereren og glippet med øinene, — men han saa ikke, at det gjorde den ene kost ogsaa.

Og mens dyrepassereren stak fingeren i munden — som om det kunde hjælpe, — lo hulepindsvinet bak hans ryg. „De mere kloke narrer de mindre kloke,“ hoverte det. Og det var virkelig litt livsfilosofi.

Humoristisk ekko.

Han visste hvor dypt det var! — En liten, lærerik fortælling uten ord.

Man bør helst ramme spikeren, og ikke tommelfingeren.

40 Kr. til 200 Kr. om Ugen

For kun en Times Arbejde om Dagen!

Med en Ide og 40 Kroner til at begynde med tjente jeg 100,000 Kroner i Løbet af to Aar

Hvis De arbejder som Bogholder, eller bag en Disk, eller paa en Skrivemaskine, eller ved Ploven eller paa en Sporvogn eller i en Fabrik, eller hvor som helst nu Deres Arbejde ligger, saa kan jeg paa vise Dem den rette, hurtige og sikre Vej til noget, som er tusinde Gange bedre. Jeg vil vise Dem, hvorledes De kan begynde en egen Forretning med en lille Kapital, og som De kan passe i Deres Fritid. De kan arbejde sammen med mig i en Post-Ordre Forretning (ved at sælge Varer gennem Posten), og De kan have Forretningen hjemme hos Dem selv, og være Eneherre over samme. Hvis De nu tjener 1500 Kr., eller 3000 Kr., eller 5000 Kr. om Aaret, og ønsker at tjene 10,000 Kr. eller 20,000 Kr. eller mere pr. Anno, da kan jeg paa vise Dem hvorledes det kan lade sig gøre.

Det er ligemeget hvem De er, eller hvad De bestiller; det er det samme hvor lille Deres Gage er, eller hvor daarlige Deres Udsigter end er; det er ligemeget hvor nedtrykt eller modfalden De er; det er det samme hvad Deres Familie eller Venner end maatte tænke om Deres Begavelse eller om Deres Forretningsevner. De kan med det samme blive Kompagnon med Verdens største Stifter af Post-Ordre Forretninger. De kan begynde, maaske for første Gang i Deres Liv, med at se Pengene rulle ind til Dem ved ethvert Besøg af Postbudet, uden at behøve at slide Hjerte, Sjæl og Legeme op for at tjene hver Krone som hidtil. I dette Øjeblik tilbyder jeg Dem nu Deres Livs Chance til at kunne tjene Penge uden at forlange af Dem, at De skal pantsætte Deres Liv til mig, eller uden at afslutte en afskyelig og hjerteløs Shylocks Kontrakt med Dem.

Jeg begynde med 40 Kroner, og forjente i Løbet af to Aar 100,000 Kr. ved Post-Ordre Forretning. Jeg vil hurtigt lære Dem den rette Hemmelighed, hvorledes man kan tjene Penge i en fart og let og paa en lovlig, redelig og ærlig Maade, saa at De kan se hele Verden lige i Øjnene, og aldrig behøver at spørge Deres Kroner hvor de kom fra. Min nye Bog: "Money-making Opportunities in the Mail-Order Business" (Anvisning til at tjene Penge ved Post-Ordre Forretning) indeholder alle Oplysninger. Bogen vil blive sendt Dem paa Anmodning. De behøver ikke at sende Penge, men de, som ønsker at gøre det, kan indsende 20 Øre i Frimærker til Dækning, at Porto etc. til efterfølgende Adresse: Hugh McKean, Suite 4504 D, No. 260 Westminster Bridge Road, London, S. E. Porto 20 Øre.

Kraftig Velsmagende. Har De forsøgt **"Bee Brand" Ceylon The i Blypakker.** Meget drøj. Tilsalg i de fleste Kolonialforr. inden- og udenbys. En gros hos **Fr. Werring, Christiania.**

Frimærke-Avisen indeholder fordelagtige Lejligheds tilbud Tilbud pr. Sæt og alle Nyheder. Prøvenumre gratis! Aarsabonnement Mk. 2,50 Specielt: Færdige Sortimentshæfter fra alle Lande. Delv de største Rariteter og Samlinger paa Lager. 2000 forskellige fra alle Lande Mk. 30,- 45 Krigsmærker fra Centralmagterne Mk. 6,- Benyt den gunstige Markkurs! Køb hele Samlinger med kontant Betaling. **M.K. Maier** BERLIN, W. B. 24 Friedrichstr. 187

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjøpes. Kristiania Kunst- & Metalstøberi øvre Gade 7 og Kongensgade 29, 2. etg.

Frels livet med redningsvesten "Sikker". Bærer 2 mand i vandet. Passer for alle paa sjøen. Eneste vest, tilkjendt guldmedaljer. Alm. vest kr. 7,00, finere vest kr. 10,00 + porto. Sendes pr. opkrav overalt. **E. LEONARD HASVOLD.** Munthesgade 25, Kristiania.

Amerikanske batterier

for lommelamper, uovertruffen kvalitet, selvladende. Sendes mod efterkr. for kr. 0.80 pr. stk. **Teknisk Compani** Hj. E. Røren & T. G. Hygen. Dronningensgade 14, Chr.a

ORGEL med indbygget spilapparat. Kan spilles uten kjendskab til noter. **Priser fra kr. 110.00.** Sælges pr. kontant og paa avbetaling. Forlang beskrivelse og illustrert katalog over orgler med indbygget spilapparat. **OLAF T. RANUM'S** Musikhandel, Trondhjem. Største exportforretning i instrumenter og noter.

MAZAWATTEE TE En gros: R. L'Orse, Kristiania.

SKI og al Slags SKIUDSTYR, Kjælker, Skøiter, Tennis-Artikler, Fotbolde Vaaben og Ammunition, Fiskeredskaber, Boxehandsker, Floretter, Hjemme-Gymnastik m. m. i stort Udvalg og billigt hos **Ludvig Munthe,** Mellem Grønsen og „T. T.“ Tlf. 6811, 16791. Akersgaten 32.

The Carter Cigarettes Jeg tør påstå, at De aldrig har røgt noget lignende. Jeg tør ikke påstå, at De vil like den; men jeg ber Dem prøve. **Tiedemann** 10 stk - 35 øre

Ægte gramfoner og alle i verden utkomne gramfonplater i glimrende kvalitet skaffer jeg. Forlang katalog. **L. ERIKSENS** gramfonforretning, DRAMMEN.

Barberkniven C. M. E. Efter 40 aars erfaring som barber har det lykkedes mig at kunne berede mine skjæggede medmennesker en nydelse for livet ved at anskaffe sig denne barberkniv C. M. E. Pris: Kr. 6,00, 4,00 og 2,50. Barbermaskiner, strygeremme, børster og sæber. Tablette Pharmacia kr. 1,50 + porto 0,30. Sendes overalt. **C. M. Engelsen, Stavanger.**

Krigsmerker.

Bosnien 1914	5, 10 h	0.25
—	1915 5, 10	0.30
Ungarn 1914	1-10 h (6)	1.00
—	1915 1-10 c (6)	0.50
Østerrige 1914	5, 10 h	0.15
(Krigsbilleder)		
—	1915 3, 5, 10 h	0.15
—	1915 3-35 h (5)	0.80
Tysk Belgien 1914	3, 5, 10, 25 c	0.35
Rusland 1914	1, 3, 7, 10	0.90
Rumænien 1915	Krigsm. 5 B.	0.10
Grækenland 1914	1-25 l (6)	0.50

Forlang prislister! Sendes gratis og franko. **Uvalg** — billige priser med høj rabat — sendes til samlere og forhandlere. For norske merker betales gode priser. **Holms Frimerkehandel, Molde.**

Vestres orgelfabrik, Haramoen om Aalesund, leverer udmærkede orgler for kirker, skoler og hjem. Bed om illustreret prislister.

Alf Bierckes MALERVARER

Bladkommissionærer og agenter faar god extraforretning ved salg av et nyt vægbillede, som alle vil ha. Skriv strax til **Sandes Varelager, Kristiania.**

Nordisk Mønster-Tidende er den eneste Journal for **Mode- og Damehaandarbejde,** som tilfredsstiller alle Fordringer, altid meddeler det nyeste, smukkeste og mest praktiske, og den koster kun 60 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nummer.

For gemytlige Mennesker Humoristiske Gemyt, Fixér og Trylle-Artikler til Moro i Selskaber. Illustreret Prislister sendes for 20 Øre i Frimærker **J. A. LARSEN, L. KONGENSGADE 39 KBHVN**

